

Cihat Aktaş;
16 yaşında
bir hiç yüzünden
öldürüldü!

Fatih Sözüer;
22 yaşında
bir hiç uğruna
katil oldu!

GENÇLERİMİZE KIYANLAR
gençlerimize
“*politikayla uğraşmayın*”
diyenlerdir!

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve
Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 134 / Tarih: 28 Kasım 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net Mail:info@ekmekveadalet.net

Direnış
5. Yılında
Bir direnişçi
hastaneye kaldırıldı

Tutsak yakınları 117 Tabutla

AB önünde:

“117 Ölümden
SUÇLUSUNUZ!”

AKP
Irak'ta
şoförleri öldürüyor!

100 Bin Emekçi
Ankara'da:
“Direneceğiz!”

korkuyorlar... tabutlardan gerçeklerden

korkuyorlar

“Yürüyüşünüzü yapın ama tabut taşımayın...”

Ankara polisi, 22 Kasım’da Ankara’da AB Temsilciliği önünde olacağını açıklayan HÖC’lülere böyle haber gönderiyordu. 5. Yılda 117 şehit gerçeğini haykırmak için yürüyenler, bunu kabul edemezlerdi elbette. Kabul etmedik ve tabutlarımızla birlikte Ankara’da toplandık.

“Yürüyün ama tabut taşımayın.”

Taşınacak tabutlar, herkes biliyor ki, semboliktir. Ama zaten işte o “sembol” korkutuyor onları.

Tabutlarımız sembolik, ölülerimiz gerçektir. Her tabutun karşılığında taze bir mezar vardı.

İçerisi boş sembolik tabutlar, bu ülkenin son beş yıllık tarihiyle dolu.

117 sembolik tabut, iktidarın katliamcılığını anlatıyor.

117 sembolik tabut, direnişin kararlılığını anlatıyor.

Tabutların anlattığı her şey, iktidarların 5 yıldır gizlemek istediği ne varsa, onları anlatıyor.

Ve biz, 117 ölüm gizlenemesin diye, tüm dünya bu katliamı da, bu direnişi de duysun diye yollardayız.

Ankara polisi, iktidarın talima-

tıyla, tabut taşımaları da yürürlerse yürüsünler havasında.

Kararlılık karşısında bir geri adım atıyor; **“1 tabuta izin verebeliriz”** diyor bu kez. Kabul etmiyor HÖC’lüler. 1 değil, 117 kez omuzladık çünkü biz o tabutları.

Bu kez pazarlıkçı polis **“5 tabut olsun”!** diyor. 117’yi ne kadar küçülebilsen, onu kar görüyor.

117 tabut gerçeğinin ağırlığı karşısında, üç-beş tabutla gerçeği gizleme politikasını sürdürebileceğini sanıyor. Aklı sıra, 117’yi küçültüp, bu ülkenin hapishanelerinden çıkan tabutların kervan olduğunu, cesetlerimizin dağıldığını gizlemeye çalışıyor.

Ama gerçek kendini anlatacak: 117 tabut diziliyor AB Temsilciliğinin karşısına.

117 tabut... Kara toprağa verilen 117 insan... 117 direnişçi... 117 cinayet... 117 gerçek...

Cemil Çiçek boşuna çırpınıyor. Polis boşuna çırpınıyor. **Tabutları gizlediniz diyelim; peki MEZARLIKLARI ne yapacaksınız?** 117 taze mezar var bu ülkenin dört bir yanındaki mezarlıklarda. Daha özgür bir yaşam için açılmış 117 taze

mezar. Onların başuçlarında yakılan ağıtlar, haykırılan sloganlar yankılanıyor hala bu ülkenin göklerinde. İnsanlar düşünceleriyle yaşayabilsinler diye kendini feda edenlerin mezarlarını da mı yokedeceksiniz?

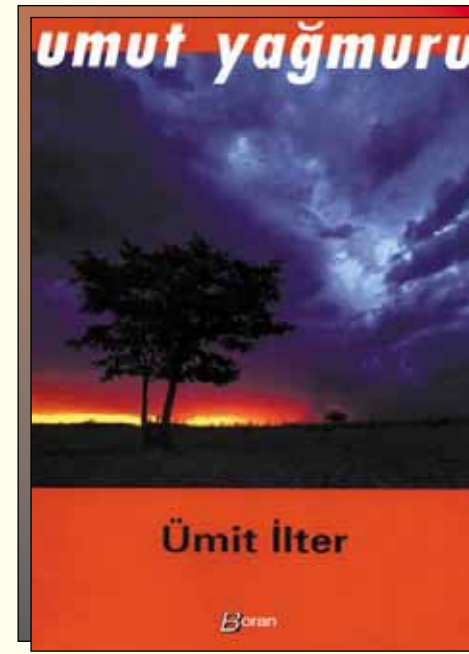
Ailelerinin, yoldaşlarının yüreklerinde açılan yaralar hala taze. Hala kanıyor yaramız. Yara, bu ülkenin yarısı. Kan sızmaya devam ederken, F tiplerinden tabutlar çıkmaya devam ederken, 117 sembolik tabutu gizlemeye, yasaklamaya çalışmak boşa kürek çekmek değil mi!

Biliyoruz, korkuyorlar. Kim ki ölümleri gizlemeye çalışıyorsa, orada örtbas edilmeye çalışılan bir suç vardır. Suçlular, kendi eserleri olan 117 tabuttan korkuyorlar.

“Yürüyün ama tabut taşımayın.” sözü, işte bu korkunun sözüdür. Kendi doldurdıkları mezarlıktan geçerken çaldıkları ısıktır.

117 sembolik tabutun gücünü, ne anlattığını biliyorlar. Bildikleri için korkuyorlar.

117 tabutun gücünü, 117 tabutun anlamını, keşke sol da en az Ankara polisi kadar anlasaydı... Anlasaydı, hiç kuşkusuz, o tabutların altında onların da omuzları olurdu...

Hücrelerden dünyayı kucaklayanlar yazdı umudumuz kararmasın diye ölüme yürüyenlerin destanı

Devrimci şair Ümit İlter’in ikinci kitabı olan ‘UMUT YAĞMURU’ Boran Yayınevi’nden çıktı...

dizeleri de aynı hedefe vuruyor öfkeyle. Tarihi yapan halkların yüreğiyle hissedip, direnişin içinden, direnişin diliyle yazıyor İlter. Tecritin, teslimiyetin tüm bir halkın hayatına hakim kılınmasının önündeki en büyük barikat olanların destanını anlattığı. Onlar, umutsuzluğun bir karabasan gibi çıkmak istediği anda hücrelerini, alev alev bedenlerini sağanaklaştırdılar. Umudun yağdıkları Anadolu toprağına. Bin yıldır zulme başegmeyen Anadolu’nun isyanlar damarının en güçlü halkasını oluşturdular. Ümit İlter bu destanın içinde yaşayanlardan biri. Bu nedenle canlı dizeler, bu nedenle dizeleri ölüm orucunda dövüşüyor, alevler için isyan ediyor zulme. Halen Kandıra F Tipi Hapishanesi’nin hücrelerinde tutsak olan Ümit İlter, tecritin teslim alamadığı yüreğinden kopup gelen, bir fırtına gibi kavga ve umut esen dizeleriyle 117 kahraman direnişçinin coşkusunu ve öfkesini yaşıyor okuruna. Umudun yitirilmesin diye bedenini tutuşturanların ardından;

*Gitmek, yana yana gitmek yarına
İki can pınarı gibi süzölmek
Hayatın ve halkın derinliklerine
Kalbimiz umut atıyor*

dizeleriyle yangınların dili oluyor. Birbiri peşisıra açlığını yiyip bitirdiği bedenlerin ardından;

*Sıradanlaştı seri katilin cinayetleri
Kurşun, yangın ve açlıkla ölüm
Ve ipuçları aynı faile çıkıyor
Ki hep aynı cinayetin öleniyiz
Zulmün sırasında hizaya girmediklerimizden*

diye direnişin ve katliamın anlamını açık ediyor.

Direnişin tarihselliğini yine onun dizelerinde görüyoruz:

*Dünün gücü, yarının düşü, bugünün kavgası
Alnımızdadır hayatın yazgısı
Tarihin umutlu, delikanlı ve güzel yıldızı
Açlığın koynundan ve kondulardan çıkıp
Sokaklardan allı yeşilli geçerek
Meydanlarda güröl güröl toplanıp
Dağlara çıkmıştır o kırmızı
ve isyankar tarih...*

Ekmek ve

Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Ekmek ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Pembe Özlem OLGUN

Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar Kesici

Adresi: İnebey Mahallesi Küçük Langa Caddesi No:29 C-26

Akşahin Pasajı Aksaray-Fatih-İstanbul

İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65

Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.

Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST

Ofset Hazırlık: Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.

Baskı: ASPAŞ Pazarlama

ISSN: 1304 687X

Fiyat: 750 000

Avrupa: 3 Euro

Almanya:3 Euro

Fransa:3 Euro

İsviçre:3 Euro

Hollanda:3 Euro

İngiltere: £ 2.5

Belçika: 3 Euro

Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayıncılık Venloerstr. 507-A

Tel: 0049 221 280 87 74

Faks:0049 221 280 90 84

E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana- İnönü Cad. Örnekler Apt. No:5 Kat:5

Tel-faks: 0 322 363 32 09

Ankara- GMK Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızıl

Tel-faks: 0 312 419 27 38

Antalya- Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Kanatlı Apt. Kat: 4 D: 6

Tel-faks: 0 326 223 87 18

Bursa- Sakarya mah. Uluyci cad. Aydın İşhanı-2 No: 24 Kat: 2

Daire: 2 Osmangazi/Bursa

Tel-faks: 0 224 224 93 97

Hopa:Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA

Tel-Faks:0 466 351 42 08

İzmir: Milli-H Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköyü İş Merkezi

Konak/İzmir Tel-Faks: 0 232 482 29 54

Kocaeli- Hürriyet Caddesi Gakkı Kervan Saray İşhanı Kat:7

No:79 Tel-Faks: 0 262 331 66 51

Malatya- Dabakhane Mah. Bakırcılar Çarşısı Sanbeyoğlu İşhanı

Kat:1 No:43 Tel: 0 422 323 24 77

Mersin- Bahçe Mah. 4604 Sk. Tütüncü Apt. Kat: 1/6

Samsun- 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Albayrak İşhanı NO:24

Kat:2 Daire:9 Tel-faks: 0 362 435 25 80

Trabzon- Düzenli Ulusoy İş merkezi Çömlekevi Yokuşu

No: 42 Trabzon Tel-faks: 0 462 321 14 80

ÜRETMEK DİRENMEKTİR

TAYAD’lı Ailelerin tutsakların tecrit koşullarında ürettiği ürünlerden hazırladıkları sergi devam ediyor. 21-24 Ekim’de TMMOB’da, 2-9 Kasım’da BES 2 Nolu Şube’de sergilenen

ürünler, geçen hafta boyunca Eğitim-Sen 3 No’lu Şube’de sergilendi. Bu ürünler, tecrit koşullarında direnişin ortasında yaratılan güzelliklerin bir parçasıdır. Devrimci yaratıcılığın ne zulümle, ne tecritle, ne ölümle yok edilemediğinin kanıtları olan ürünleri görmek, direnişe tanıklık etmektir.

Tabutlarımızdaki çiviler

- 3... *Tabutlarımızdaki çiviler*
5... *HÖC'lüler AB'den Hesap Soruyor*
9... *Bir Direnişçimiz Zorla Hastaneye Kaldırıldı!*
10... *Emekçiler AKP'yi meydanlarda uyardı*
14... *İşgal Rantçısı AKP Şoförlerimizin Katili*
16... *Riyakarlık Politik Kimlikleridir*
17... *Mezar ziyaretine arama izni*
18... *İşkenceciler 'Adli Kolluk' Yapıldı*
19... *CHP koltuk kavgasında*
20... *KAN GÖLÜ ORTASINDA SEÇİM OYUNU*
25... *İŞKENCE! Burası Türkiye!*
26... *"Stad cinayeti"nin sorumluları...*
29... *"HUKUK DEVLETİ"nden bir manzara:*
30... *'En sorunsuz uyum asimilasyondur'*
32... *Tek Alternatif Olan Sosyalizmi Tartışın*
35... *GENÇLİK FEDERASYONU'NDAN SUÇ DUYURUSU*
36... *Kim ne dedi? İslamcılar*
38... *5. yıl değerlendirmeleri*
41... *Kürt Milliyetçiliğinin Cazibe Merkezi*
43... *Kürt Milliyetçi Önderliğin İdeolojik Savruluşu-4*
47... *Yurtdışından*
48... *Yugoslavya... Gürcistan... şimdi de Ukrayna*
50... *Kahramanlar Ölmez*

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, geçen hafta 117 tabutla Ankara'daki AB Temsilciliği önündeydi. Avrupa'ya "sesimizi duyurmak", Avrupa'nın Türkiye'ye "müdahale" edip tecrit sorununu çözmesini istemek için değildi bu eylem. AB'den hesap sormak için oradaydık. AB'yi teşhir etmek için oradaydık. AB'ye, bizzat sahibi olduğu tecrit politikasından geri adım attırmak için oradaydık. Çünkü 117 tabutun çivileri Avrupa'dandı.

117 tabut, AB'nin demokrasi ve insan hakları maskesini aralayan bir gerçektir. Demokrasi, önce sorunu var saymaktır, gündemine almaktır; taleplere kulak vermektir. 117 ölüm konusunda Avrupa kör ve sağırdır. Bırakın talepleri gözönüne almayı, insanca, düşünceleriyle yaşamayı talep edenleri "taş devrinde yaşıyorlar" diye "çağdaşlaştırmaya" çalışmaktadır. "Çağdaşlaştırmak"tan anladıkları, devrimci, sosyalist düşüncelerin beyinlerden silinmesidir. AB'nin "çağdaşlaştırma" diye ifade ettiği politikanın F tiplerindeki karşılığı "rehabilitasyon"dur. Tecrit işkencesi, devrimci tutsakları "rehabilitate" etmek için uygulanmaktadır. Katliamla mevcut hapishaneleri yakıp yıkıp F tiplerini açarak önce hapishaneleri mimarı olarak "çağdaşlaştırdılar"; tecritte çürüterek, öldürerek de beyinleri çağdaşlaştırmaya çalışıyorlar. F tiplerinin ilk tuğlasının konulduğu andan 19 Aralık sabahına ve o günden bu yana, tecrit politikasının her aşamasında AB'nin onayı vardır. Onayın ötesinde, F tiplerini teşvik etmiş, finansörlüğünü yapmıştır. AB, bugün de F tipleri ve "rehabilitasyon" konusundaki desteğini sürdürmektedir. Teşhir olmamak için de bu desteği mümkün olduğunca örtülü yapmaktadır. Türkiye'nin en ücra köşelerindeki gelişmelerden haberdar olan, en marjinal konularda projeler geliştiren AB'nin 117 ölüm karşısındaki körlüğü ve sağırlığı, işte bunun sonucudur.

Avrupa emperyalizminin en önemli özelliklerinden biri sinsiliğidir. "Demokrasi ve insan hakları şampiyonu" imajını, bu sayede sürdürebilmektedir. 19-22 Aralık 2000'deki hapishaneler katliamı yaşandığında, bu imajın esiri olanlar, böyle bir katliamı AB'nin destekleyeceğine ihtimal bile vermediler. Ama gelişmeler tersini gösterdi. AB'nin hemen her konudaki taktiğidir bu. Irak işgalinde Avrupa'nın rolü nedir? İngiltere AB'nin en büyük ve güçlü üyelerinden biridir ve işgalin ortağıdır. Hemen her konuda Avrupa Parlamentosu'nda görüşme açan Avrupa Birliği, Irak konusunda bir üyesinin ABD'yle tamamen aynı politikayı izlemesi karşısında neden bir tartışma yapmamaktadır? İngiltere'ye, kendi üyesine bir şey demeyen AB'nin ABD'ye yönelik eleştirilerinin bir inandırıcılığı var mıdır bu noktada? Avrupa emperyalizmi, emperyalizme boyun eğmeyen bir ülkenin dize getirilmesinde ABD'den hiç farklı düşünmemektedir. Silah elde bağımsızlık için direnenlerin ezilmesinde farklı düşünmemektedir. Felluce katliamını bu kadar büyük bir sessizlik ve soğukkanlılıkla izlemesinin nedeni budur. Avrupa emperyalizminin farkı, bütün bu politikalar hayata geçirilirken, o hep bir elinde de "demokrasi, insan hakları bayrağını" taşır; şiddetin "aşırı dozlarını" eleştirir. F tipleri ve tecrit konusundaki tutumu da aynı olmuştur. 19-22 Aralık'ta 28 tutsağın katledilmesini "hapishaneler reformu" olarak onaylamış, Bayrampaşa Hapishanesi'ndeki şiddetin "aşırı dozda" kullanılmış olmasını eleştirirerek de "demokrasi, insan hakları savunucusu" maskesini öne çıkarmıştır. Dört yıldır süren tecrit konusunda da aynı ikiyezlü tavrını sürdürüyor. Son İlerleme Raporu'nda olduğu gibi, dört yıldır gerek DSP hükümetinin, gerekse de AKP'nin hapishaneler politikasını desteklemesine karşın arada tecritin sorun olduğunu söylüyor. Fakat bu onu 117 ölümün sorumluluğundan kurtarmıyor. 117 tabut onun için AB Temsilciliği önündeydi.

117 tabut AB Temsilciliği önüne konulmuştur, fakat aynı zamanda o tabutlar, ülkemizdeki tüm AB savunucularının kapısındadır. F Tiplerine geçiş ve tecrit, AB'nin politikalarından biridir. "Koğuş'a karşı "oda"ları, örgütlülüğe karşı "bi-reyciliği", Kopenhag Kriterlerini ve uluslararası standartların her savunuluşu, tabutlarımıza çakılan yeni bir çivi olmuştur. AB savunucularının artık görmesi gereken gerçek budur.

117 insanımızın öldüğü katliamda, Irak işgalinde, Felluce katliamında, Türkiye'nin "AB'ye uyum" sürecinde çok açık olan, AB'nin tamamen kendi emperyalist çıkarları doğrultusunda davrandığıdır. AB'nin demokrasi ve insan hakları ölçütü, kendi sömürgeciliğini sürdürebilmektir. Böyle olduğu içindir ki, AB, hem hapishanelerde 117 tutsağın katledilmesini, tutsaklara "ya düşünce değişikliği, ya ölüm" politikasının uygulanmasını isteyendir, hem de bazı yasaların demokratikleştirilmesini isteyendir. Esnek çalışmayı, Kölelik yasasını dayatan da, sendikal hakların genişletilmesini isteyen de aynı AB'dir. Bunların arasında bir çelişki arayanlar, AB'nin emperyalist niteliğini görmezden gelenlerdir. AB'nin emperyalist yöntemleriyle "demokrasi, insan hakları şampiyonluğu" imajına hizmet eden yöntemler arasındaki ilişki anlaşılmadığında, AB'ye üyelik süreci de anlaşılamaz. Avrupa emperyalizminin birbiriyle çelişkili gibi görünen bu politikaları, tamamen sınıfsal bir politikadır ve tekeli burjuvazinin çıkarlarına göre biçimlenir. Bunu görmeyenler, AB konusunda sürekli yanılmışlardır ve yanılmaya devam edeceklerdir.

"Sonradan olma AB'ciler" (ki bunların bir bölümünü "sol"cular, bir bölümünü de "islamcılar" oluşturuyor) AB'yi yere göğe sığdıramıyorlar. O kadar ki AB sözcülerinden daha fazla övüyorlar AB'yi. AB'nin bile kendine yüklemeye cesaret edemeyeceği misyonları yüklüyorlar. Doğrudur, AB, sömürgeciliğini pekiştirecek yüzlerce isteğinin yanı sıra, siyasi sistemin demokratik bir görünüm içinde işlemesine ilişkin de bazı isteklerde bulunmaktadır. Başka bir deyişle, bir yandan düzene karşı al-

ternatif olabilecek tüm güçleri tabuta gömüp çivisini çakmaya çalışırken, diğer yandan düzene karşı kullanılamayacak hak kısıntılarıyla demokrasi görünümünü pekiştirmeyi hedefliyor. AB'ye uyumla gerçekleştirilmeye çalışı-

lanın en yalın özeti budur. Avrupa, kimsenin isyan etmediği, direnmediği, muhalefet etmediği, kalıcı, istikrarlı bir sistem istiyor. Ve biz direndiğimiz için, devrimi, sosyalizmi savunmaya devam ettiğimiz için, devrimci mücadele, her zaman emperyalist kapitalist sistem açısından "istikrarı bozucu" bir unsur olarak görüldüğü için, Avrupa emperyalizmi ve oligarşi, işbirliği içinde devrimi tabuta gömmeyi hedefleyen tecrit politikasını sürdürüyorlar.

Avrupa'nın ve Avrupalıların yanıldığı nokta; ne ekonomik, ne siyasal, ne sosyal açıdan, ne uzak ve yakın tarihi açısından Türkiye'nin Avrupa emperyalist ülkeleriyle aynı olmadığıdır. Yeni-sömürge Türkiye'de devrimi gömmemezler. F tiplerini devrimci hareketin mezarı olarak yaptılar. Biz orayı, 117 şehit vererek direniş mevzisine çevirdik. Eşi görülmemiş boyuttaki hapishaneler katliamıyla ve tecritle, bizim de yılıp, dünyadaki ve ülkemizdeki çeşitli akımlar gibi, devrimden, sosyalizmden vazgeçip AB'nin burjuva demokrasisine tabi olacağımızı beklediler. Yılamadık. Katledilsek de, bir bir toprağa düşsek de, vazgeçmedik devrimi ve sosyalizmi savunmaktan. Her tabutumuz, bizi devrimden ve sosyalizmden vazgeçiremediklerinin kanıtı oldu. Tabutlarımıza çaktıkları her çivi, kendi güçsüzlüklerini gösterdi. İdeolojik olarak bizi altemediklerinin ve asla altememeyeceklerinin kanıtıydı. AB heyetleri, katliamın ardından *"acaba akıllandılar(!) mı, devrimden sosyalizmden vazgeçtiler mi?"* merakıyla F tiplerini ziyaret ettiler. Kararlılığımız karşısında şaşırdılar.

Direnişimizin 5. Yılına girmesine, 117 şehit vermesine rağmen sürüyor olması karşısında da aynı hayreti taşıyorlar. Türkiye devrimine ve devrimci harekete tabut hazırlayanlar çok oldu. Amerika bunun için cuntalar yaptı. Avrupa F tiplerini. İçerideki Amerikancılar ve Avrupalılar, ellerinde çekiç, onlardan aldıkları çivileri tabutlarımıza çaktılar. Ama yine de bizi yoketmeyi, gömmeyi başaramadılar. AB'nin önündeki 117 tabut, sıradan tabutlar değildir. Kızıl bayraklara sarılmıştır. Ölümlerimizle devrim ve sosyalizmi savunuyoruz. Teslim olmaksızın ölmeyi göze alarak çoğalıyoruz. Devrim ve sosyalizm direnişimizle büyüyor. Türkiye halkına, tüm demokratlara, vatanseverlere, ilericiilere, bağımsızlığın, demokrasinin yolunu gösteriyoruz. Demokrasinin, özgürlüklerin, adaletin AB'den medet umarak değil, direnerek, savaşarak, halkın örgütlü gücüyle kazanılacağını anlatıyoruz.

Avrupa, kimsenin isyan etmediği, direnmediği, muhalefet etmediği, kalıcı, istikrarlı bir sistem istiyor. Ve biz direndiğimiz için, devrimi, sosyalizmi savunmaya devam ettiğimiz için, Avrupa emperyalizmi ve oligarşi, işbirliği içinde devrimi tabuta gömmeyi hedefleyen tecrit politikasını sürdürüyorlar.

kampanya eylemleri sürüyor

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin "Tecrite Karşı Büyük Direniş 5. Yılında Hücresi Yıkılma" sloganıyla başlattığı kampanya, Ankara'da Avrupa Birliği Merkezi önünde yapılan eylemle sona erdi. Kampanya sona erdi, ancak Büyük Direnişin sesini duyurmak için dışarıda çeşitli eylem ve etkinliklerin süreceğini hatırlatmaya bile gerek yoktur. Çünkü direniş sürüyor, tecrit sürüyor, ölümler sürüyor, iktidar suskunlukla, sansürle tüm bunlar yaşanmıyormuş politikasında ısrar ediyor.

HÖC'lüler AB'den Hesap Soruyor

HÖC kampanyasının son eylemi, Ankara'daki Avrupa Birliği Bilgi Merkezi önüne yürüyüşü.

Çeşitli kentlerden Ankara'ya gelen HÖC'lüler, Ankara HÖC ve BES Genel Merkezi, Ankara Şubesi temsilcileri ile SDP'lilerin de bulunduğu kitle karşıladı. İstanbul, İzmir, Uşak, Samsun, Ünye, Amasya, Antakya, Mersin, Adana, Antalya ve Ankara HÖC'lülerin oluşturduğu 300 kişi, Avrupa Birliği Merkezi önüne yürüyerek, dilekçe vermek, Avrupa'nın tecritten, ölümlerden sorumlu olduğunu haykırmak, hesap sormak için harekete geçtiler. Bazı kentlerden ise otobüsler kar nedeniyle Ankara'ya ulaşamadılar.

Marşlar hiç susmadı... Ankara'ya ulaşana kadar otobüslerde, yol boyunca marşlar söyleyen HÖC'lüler, şimdi Ankara sokaklarında sloganlarını haykırıyor, marşlarını söylüyorlardı. 117 can verilmişti top-

rağa. Sorumlularından hesabı sorulacaktı, bunun öfkesi ve kararlılığını taşıyordu herkes. Ankara yollarına ilk kez düşmeleri de değildi. Defalarca dayandılar kapılarına zulmün sahiplerinin, yollarda coplandılar, yerlerde sürüklendiler, yılmadılar. Bu yangını görme-yen görsün, bu çılgılığı işitmeyenler işitsin diye yine Ankara'daydılar.

Gişelerden itibaren polisin engelleme girişimleri başladı. AB merkezine yürüyüş için HÖC'lülerin belirlediği güzergahı kabul etmeyen polis, kendi belirlediği tecrit edilmiş bir yoldan yürümeyi dayattı. HÖC'lüler ise kararlarını yaşama geçirmekte nettiler. Kitlenin yolu trafiğe kapatmaya hazırlandığı sırada, valiliğin HÖC'ün belirlediği güzergahta yürümesini kabul ettiği belirtildi. Bunun üzerine kitle otobüslerle, AB Merkezinin bulunduğu Gaziosmanpaşa'ya geldi.

Sayı 134

5

28 Kasım
2004

TECRİTİN

S
O
R
U
M
L
U
S
U

A
V
R
U
P
A

117 ÖLÜMÜN

S
O
R
U
M
L
U
S
U

A
V
R
U
P
A

Sendikacılardan Destek F Tipleri Halka ve Emekçilere Yönelik Bir Saldırıdır!

HÖC'ün tecrite karşı kampanyası ve tecritin sorumlusunun AB olduğunu haykırmak için Ankara'da yaptığı eylem, sendikacılar tarafından da desteklendi. 18 Kasım günü BES 2 No'lu Şube'de açıklama yapan sendikacılar, ölüm oruçlarının 5 yıldır devam etmesinin AKP iktidarının demokrasicilik oyununu da gözler önüne serdiğini belirttiler. Açıklamayı okuyan Genel-İş 2 No'lu Şube Başkanı Mehmet Karagöz, temel sorunun tecrit olduğunu söyleyerek, "Tecrit bir insanlık sorunudur ve sahip çıkılmalıdır." dedi.

Genel-İş Genel Merkez yöneticisi Erol Ekici, 2 No'lu Bölge Başkanı Mehmet Karagöz ile Sekreteri Cafer Erdil, 3 No'lu Bölge Başkanı Veysel Demir ile Sekreteri Zeki Kaya, 3 No'lu Şube Başkanı Mevsim Gürvelik, 7 No'lu Şube Başkanı İsmail Yurtseven, Trakya Şube Başkanı Arif Kuday, Anadolu Yakası 1 No'lu Şube Başkanı Yunus Denizci, Anadolu Yakası 2 No'lu Şube Başkanı Hüseyin Durmaz, BES Genel Merkez Yönetim Kurulu üyeleri Abidin Sırma ve Kenan Akraba, BES 1 No'lu Şube Başkanı Ejder Erbulan, 2 No'lu Şube Başkanı Mustafa Aktaş ve Emekli-Sen Genel Yönetim Kurulu üyesi Hasan Kaşıkır'ın imzalarının yer alan açıklamada "Biliyoruz ki F tiplerinin, tecritin tüm halka ve emekçilere yönelik bir saldırı olduğu" vurgulandı.

AB önüne yürümekte kararlıyız... Burada otobüslerden inen HÖC'lüler, 117 şehidin temsili tabutlarını omuzlayarak kortej oluşturdular. Ankara polisinin, eylemin ilan edildiği günden beri paniklemesine neden olan görüntüydü bu. Günler öncesinden "kesinlikle tabutlarla yürütmeyiz" tehditlerinde bulunan Ankara emniyeti, yüzlerce polisi, panzeri yığmıştı. Bu ülkenin hapishanelerinde 117 insanı katledenler bu gerçeğin haykırılmasından, herkesin öğrenmesinden büyük rahatsızlık duyuyorlardı. Tabutlar en büyük korkuları haline gelmişti.

En önde "Tecrite Karşı Büyük Direniş 5. Yılında Hücreselleri Yıkılım" yazılı pankart açan HÖC'lüler yine kararlıydılar. Tabutlar AB önüne ulaşacak, Avrupa'nın katil yüzü gösterilecekti. Kızılıbantlı TAYAD'lıların en önde yer aldığı kortej, uzun süre polislerle yapılan pazarlıkları bekledi. Gözlerinde ölümlerin sorumlularına karşı biledikleri öfke, yüreklerinde evlatlarının çığlığını taşıyordu aileler. 117 tabutun her birinin üzerinde resimleri olan direniş şehitleri, hesap soruyor, "bu direniş senin için halkımız" diye haykırıyordu.

Eserlerinden korkan katillerin paniği... Ankara Valisi'nin kesin talimatı vardı; **117 tabutu kimse görmeyecek, duymayacaktı.** Tüm sokaklar tutulmuş, AB merkezi korunmaya alınmıştı. Avukatlar ile polis arasında yaklaşık 2.5 saat süren bir pazarlık yaşandı. Bu süre içinde kitle sabırla, kararlılığından hiçbir şey kaybetmeden marşlar söyleyerek, sloganlar atarak bekledi. Polisin oyalama manevraları ve demokratik hakkı engelleme girişimini değerlendiren HÖC'lüler, görüşmeyi iradi olarak bitirerek, yürüyüşe geçmeye hazırlandılar. Meşru bir eylemi savunmanın haklılığıyla hareket edeceklerini ilan ederek, bir yandan polisin saldırı hazırlığına karşı birbirine kenetlendiler, öte yandan isterlerse saldırabileceklerini ama asla 117 tabutu bırakmayacaklarını dile getirdiler.

HÖC kararlı; keyfiliğe boyun eğilmiyor... AKP polisinin, her demokratik eylemi keyfi şekilde engellediği, "dağılın, yaptığınız 2911 sayılı kanuna aykırıdır, yoksa müdahale etmek zorunda kalacağız." anonsları, "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganlarıyla bastırıldı. Kararlılık karşısında daha fazla teşhir olmayı göze alamayan polis, HÖC'lülerin AB'ye yakın bir yere kadar yürüyüp, sonra temsilcilerin dilekçeleri vermesi önerisini kabul ettiler. Bunun üzerine yürüyüş yeniden başladı. Polis, "Tecrite Karşı Büyük Direniş 5. Yılında Hücreselleri Yıkılım" kuşlamalarının başlarına yağması- nı çaresizce seyretmek durumunda kaldı.

AB önündeki tabut suçun belgesidir... AB'ye 30 metre kala kortej durarak, belirlenen bir heyet AB Bilgi Merkezi ile görüştü. Aşur Korkmaz'ın babası Hüseyin Korkmaz ile Fahrettin Keskin ve Gülsen Kargın'dan oluşan TAYAD heyetinin dışında, AB önüne üzerinde Aşur Korkmaz'ın fotoğrafı bulunan temsili bir tabut da götürüldü. Heyetin görüşme yaptığı sırada, Aşur'un tabutu başında iki kişi saygı nöbeti tuttu. Kitlenin bulunduğu yerde de sloganlar, marşlar hiç susmadı ve tabutların başında aynı şekilde saygı nöbet-

leri tutuldu. Aşırı soğuğa karşı, hava sloganlarla ısı-
nıyor, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Kahraman-
lar Ölmez Halk Yenilmez, Tecritin Sorumlusu Avrupa
Birliğidir, Katil ABD İşbirlikçi AKP, Kurtuluş Kavgada
Zafer Cephede" sloganları hep bir ağızdan atılıyordu.

**AKP ve AB'ye çağrı; dökülen kanın sorumlusu ol-
maktan vazgeçin!..** Görüşmenin ardından Gülsen
Kargın tarafından basına görüşme hakkında bilgi ve-
rildi. Tecritin ve 117 ölümün sorumlusunun AB oldu-
ğunun, ölümlerin halen devam ettiği ve F tipi proje-
sinin AB'ye ait olduğunun belirtildiği görüşme sıra-
sında, AB yetkilileri tutsakları ziyaret etmek istedik-
lerini belirttiler. AB'ye verilen dilekçe de burada
okundu.

Ölümlerin ve direnişin özetlendiği açıklamada,
"117 tabutun sorumlusu AKP iktidarı AB emperya-
listleridir. F tipi hapishanelere onayı 'demokrasinin
beşiği' Avrupalı emperyalistler vermiştir. İktidar kat-
letmekteki pervasızlığını da AB standartlarına da-
yandırmaktadır." denildi.

Öldürenin tecrit olduğuna vurgu yapılırken, AKP
iktidarına ve AB'ye; **dökülen kanın sorumlusu ol-
maktan vazgeçme ve tecriti kaldırma çağrısı yapıldı.**

Heyetin kitlenin olduğu yere gelmesi 'Yaşasın

**Anaların gözlerine öfkeyi, yüreklerine acı-
yı yerleştirenler asla unutulmaz, asla affe-
dilmezler... Kalmaz yerde ahları...**

Ölüm Orucu Direnişimiz' sloganlarıyla karşılandı.
Tabutlar yeniden omuzlara alınarak AB önüne kadar
taşındı ve kapı önüne dizilip bırakıldı. Tabutların ba-
şında saygı duruşu yapan HÖC'lüler 'Bize Ölüm Yok'
marşını coşkuyla söyleyerek eylemlerine son verdi-
ler. 7 otobüsle Ankara'ya gelen HÖC'lüler sloganlar-
la uğurlandılar.

Sibel Yalçın Direniş Parkı'ndan Sloganlarla Uğurlandılar

HÖC'lüler Ankara'ya, Ok-
meydanı Sibel Yalçın Direniş Par-
kı'ndan sloganlarla uğurlandılar.
21 Kasım akşamı parkta bir açık-
lama yapan İstanbul HÖC Tem-
silciliği, neden kampanyanın son
eyleminin AB önünde yapıldığını
anlattı. 250 kişinin katıldığı uğur-
lamaya, Grup Yorum'un yanı sıra,
Bilges Erenus, Ruhan Mavruk ve
Ercan Aydın da konuşmaları ve
şiiirleriyle destek verdiler.

Burada bir konuşma yapan
Bilgesu Erenus, direnişi anlattığı
'Samur Kürk' kitabına atıf yapa-

rah, "Samur Kürk'ün ev-
latları, anaları, yine gidi-
yorsunuz. Kahramanı-
mın o güzel sesini de be-
raberinizde götürün. Ar-
mutlu'da Etiler'e, bey şa-
tolarına bakarak şunla-
rı söylüyordu
kahramanım; "Size biat etmeye-
ceğim. Bu Hüseyin'in Karbela'da
söylediğidir. Size biat etmeyece-
ğim. Samur kürkleri sırtlarında
paralanasıcalar. Onların ege-
menliğine girmeyeceğim. Yolu-
nuz açık olsun..."

Coşkuyla alkışlanan Ere-
nus'un ardından söz alan Ruhan
Mavruk mücadele çağrısı yapa-
rak, F tiplerindeki direnişçiler için
yazdığı bir şiiri okudu. İstanbul
Gençlik Derneği öğrencilerinin,
Erenus'un kitabından oynadığı
bir bölüm, sanatçının duygulan-

masına neden olurken, kitle tara-
fından ilgiyle izlendi.

Kısa bir skeç de canlandıran
Ercan Aydın da, "Ateşle yürüyo-
ruz zulmün üstüne. Ve şimdi yine
ezgilerimizin bir yerinde söyledি-
ğimiz gibi yine düştük yollara yi-
ne zorlu yollara. Biz onları feda
savaşçıları ezgilerle uğurlayaca-
ğız." dedi. Ardından, Grup Yo-
rum'la birlikte bir dinleti verdiler.
Halayların çekildiği ve "Yaşasın
Ölüm Orucu Direnişimiz, Hücre-
leri Yıkalım, Tecritin Sorumlusu
AB'dir" dövizlerinin taşındığı, slo-
ganlarının atıldığı açıklamanın ar-
dından HÖC'lüler 4 otobüsle An-
kara'ya hareket ettiler.

Samur Kürk'ten bir bölüm oynandı

Yine kış, yine dondurucu soğuklar ve yine onlar Abdi İpekçi'deler...

"Açlığa neyse de, soğuğa dayanamadım... Bir tabut çalıp ya-kacağım.. Allah affetsin..."

Aşık İhsani'nin bilinen bir türküsü yoksulun kışın soğuğu karşısındaki durumunu bu sözlerle anlatır. Soğuk dondurur ilikleri, bıyıklardan buzlar sarkar, damarlardan kan çekilir, akamaz. Onların ikinci kışı Abdi İpekçi Parkı'nda. Ama onların bedenlerine soğuk işlemiyor, parmaklarını oynatacak halleri kalmasa dahi soğuğu duymuyorlar. Çünkü yürekleri yangın yeri onların. 2003'ün Eylül'ün'de, "ey insanlar; duyun, görün, sizden gizlenen gerçekleri öğrenin" demek için geldikleri Abdi İpekçi Parkı'nda, ilk günkü kararlılıklarıyla bir kışı daha karşılıyor TAYAD'lı Aileler. Bir çadır kurmalarının bile çok görüldüğü, hak arayanın, gerçeği dile getirenin binbir türlü baskı yönteminin yanısıra soğukla da teslim alınmak istendiği bir zulüm ülkesinin ortasındaki çılgınlık onlar...

AKP Önünde Eylem

Malatya, Dersim, Elazığ ve Diyarbakır HÖC'lüler, yolların kar nedeniyle kapalı olmasından dolayı Ankara'ya gidemeyince Malatya AKP il binası önünde eylem yaptılar. "Tecrite Karşı Direniş 5. Yılında Hücreleri Yıkılım" yazılı bir pankartın açıldığı eylemde, açıklamayı okuyan Çiğdem Dağdeviren, iktidarın ölümler karşısındaki sessizliğini hatırlattı.

Çiçek'in F tiplerini "Devlet Konukevleri" tanımlamasına tepki gösteren Dağdeviren, o konukevlerinden 117 insanın öldüğünü belirterek, "katliamlıklarının, zalimliklerinin üzerini örtmek için halkı aldatıyorlar. Riyayla, demogojiyle 117 tabuttan oluşan dağ gizlemeye çalışıyorlar" diye konuştu. AB ile AKP'nin demokrasi ve insan hakları diyerek, zulmü daha da katmerleştirdiğini belirten Dağdeviren'in açıklaması sırasında "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları atıldı.

Kandıra'da Görüş Engeli

Kandıra 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı açık görüşünde yaşanan jandarma müdahalesi ve ailelerin açık görüşünün engellenmesi, Ramazan Bayramında da yaşandı. Yakınlarını görmek için açık görüş ziyaretine giden aileler, hapishanelerin iç kısımlarında bulunması kanunen de yasak olan jandarmanın görüş mahalline girmesine karşı çıktılar. Tutsakların 1. Müdürle görüşme talebi Başgardiyan tarafından, reddedilirken, kendisi de önce "elimden bir şey gelmez" diyerek Bakanlığın uygulanmayan bir genelgesine sığındı, ardından da, "bundan böyle asker nezaretinde görüş yapılacağını" söyleyerek keyfiyeti ortaya koydu. Bunun üzerine tutsaklar ve aileler bu hukuksuzluğu protesto ederek görüş yerine terk ettiler.

Konu üzerine bir açıklama yayınlayan TAYAD'lı Aileler, "Tecrit işkencesiyle 117 canımızı alanlar, yakınlarımızla bir saatliğine de olsa yan yana oturmamızı, birbirimizin yüzünü kalın camlar, parmaklıklar olmadan görmemizi engellemek için görüş yerine jandarma almaya başladı. Görüş hakkımız gasp edildi." dediler.

Direnin Sesi Halka Ulaşmasın Diye Jandarma Ve Polis Baskısı

HÖC kampanyası boyunca bir çok kentte, HÖC'lülere yönelik baskı ve gözaltılar hiç eksik olmadı. Direnişin sesinin kitlere ulaşması karşısında panikleyen polis, gözaltılarla bunu engellemeye çalıştı.

18 Kasım günü **Antalya**'da kampanya çerçevesinde yapılan kuşlamaların ardından, Metin Konaç gözaltına alındı. Hukuk tanımaz polis, "sen yapmışsındır" diyerek gözaltına aldığı Metin Koçan'ı ertesi günü Konaç Adliye'sine sevk etti. Metin Koçan savcılıkta kuşlamaların yasal olduğunu savundu ve serbest bırakıldı.

Deniz Özçelik, 20 Kasım günü **Antakya**'ya bağlı Harbiye beldesinde, "Tecrite Karşı Büyük Direniş 5. Yılında Hücreleri Yıkılım HÖC" yazılı kuşlamaları yaparken Jandarmalar tarafından gözaltına alındı. Gözaltında psikojik işkenceye maruz kalan Özçelik çıkarıldığı savcılıkta serbest bırakılmasının ardından, yeniden jandarma karakoluna götürüldü. Bu kez de kullandığı motosikletine el konularak, "ehliyetsiz motosiklet kullandığı" gerekçesiyle 392.151.000 TL para cezası kesildi. Deniz Özçelik Jandarmanın bu tahammülsüzlüğüne karşılık, "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek, Hapishanelerde 117 İnsan Öldü Duydunuz mu?" sloganlarıyla karşılık verdi.

Bu arada, **Malatya**'nın bir çok semtinde, direnişin beşinci yılını selamlayan Cephe Güçleri imzalı yazılar yapıldı.

direnışimizin
5.
yılındayız

HÜCRELERİ
YIKACAĞIZ!

117 şehit, 600 sakat verdik;
TESLİM OLMADIK!

Devraldığımız bayrak, şimdi
bizim omuzlarımızda:

DHKP/C Davası Tutsakları

Sevgi ERDOĞAN

Ölüm Orucu Ekibi

Fehim Horasan

Vedat Çelik

M. Kemal Eren

M. İnan Işık

H. Sergül Albayrak

TKEP/L Davası'ndan

Remzi Aydın

Bir Direnişçimiz Zorla Hastaneye Kaldırıldı!

11. Ölüm Orucu Ekibi direnişçilerinden Kırıklar F Tipi'ndeki M. İnan Işık, geçen hafta kaldığı hücrelerinden zorla alınarak hastaneye kaldırıldı.

Savcılığın, eyleminin 114. gününden sonra "hastanede kontrol altında tutulması" kararı çıkarttığı açıklandı.

İnan Işık, hastaneye getirildikten sonra zorla tıbbi müdahalede bulunulmak istendi. Ancak Işık, bilinci açık olduğu ve tedaviyi reddettiği için Mengelelerin bu saldırısı püskürtüldü.

Adalet Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı'yla işbirliği içinde, hala zorla müdahaleden medet umuyor. Hala direnişimizi kırmak için zorla müdahaleyi bir yöntem olarak uygulamaya çalışıyor.

500'ü aşkın insanımızı sakat bıraktınız, yetmedi mi?

Zorla müdahaleyle direnişimizi kıramayacağınızı hala anlayamadınız mı?

Anlaşılan o ki, sakatlar yetmemiş hala. Hala direnişimizi zorla müdahaleyle kırma hesaplarından vazgeçmemişler.

Bu irade savaşını biz kazanacağız. Zorla müdahale yönteminizi de, Mengelelerinizi de altedeceğiz. Dört yıllık direniş sürecinde direnişçiler, bunu yeterince kanıtladı sanırsınız.

AKP iktidarı, ölüm orucu yok, tecrit diye bir şey yok diye tüm dünyaya ve halkımıza yalanlar söylerken, hapishanelerdeki zulmünü sürdürme hesabı içindedir.

Ebu Garip'teki işkenceleri, Felluce katliamını kınayan AKP riyakarlığına yakışan da budur.

25 Kasım tarihli Yeni Şafak'ta AKP'nin sadece "ılımlı islam"ı değil, yaklaşık iki yıldır tecrübe kazandığı F tipi katli-

amcılığını da "pazarladığına" şahit olduk. Haberin başlığı aynen şöyle: "F Tipi ihraç ediliyor" ... Devamında ise şöyle yazıyordu: "Türkiye, F tipi cezaevi modelini, dünyaya pazarlıyor. Adalet Bakanlığı, "ölüm orucu ve açlık grevleri" sonucu 200'e yakın kişinin hayatına mal olan F tipi cezaevlerini, "örnek model" olarak yurt dışına ihraç ediyor."

200'e yakın kişinin hayatına malolan bir "model"i ihraç etmek, gayet normal geliyor riyakar islamcılığa. Cümle kendi içinde ne büyük bir paradoksu içeriyor. Hiç kuşkusuz Yeni Şafak, AKP'nin Adalet Bakanı'nın aleyhinde olsun diye yapmadı bu haberi. Ama nesnel gerçek bu; haberin tek bir anlamı var: AKP katliamcılık ihraç ediyor. Hiç durmasınlar, dünya basınına "İtinayla F tipleri açılır" diye ilanlar versinler. Tabii ilanda "yanında operasyon ekibi de bedava!" diye eklemeyi unutmasınlar! Öyle ya, dünyanın neresinde olursa olsun, tutsakları hücrelere atmak, 19 Aralık operasyonu gibi operasyonlar yapılmaksızın mümkün olmuyor.

"Bunlar dini de, herşeyi de satarlar" sözünün AKP nezdinde ne kadar isabetli olduğu bir kez daha görülüyor. AKP şimdi de hapishanelerdeki katliamcılığını ihraç ediyor. Fakat her "müşteri"leri onlara şu kaçınılmaz soruyu soracaktır: F tipleri bu kadar "başarılı bir model" de, sizin kendi F tiplerinizdeki direniş nasıl ve neden 5 yıldır sürüyor?

"Müşteri"lerinize ve emperyalist efendilerinize "bakın direnişi kırdık" diyemeyeceksiniz. Zorla müdahaleleriniz de sökmeyecek. Tekrarlıyoruz: Direniş kazanacak, biz kazanacağız!

Emekçiler AKP'yi Meydanlarda Uyardı ŞİMDİ GENEL GREV ZAMANI

- ◆ SSK hastaneleri devredilemez, Köy Hizmetleri kapatılamaz!
- ◆ IMF'ye hayır!
- ◆ Yaşasın Irak halkının direnişi!

Emek Platformu tarafından 20 Kasım günü Ankara'da düzenlenen mitinge 100 binin üzerinde emekçi katıldı. Meydana akan emekçiler, AKP iktidarının saldırılarına karşı direnme kararlılığını bir kez daha haykırdılar. En çok atılan sloganlardan birinin "İşçi-Memur Elele Genel Greve" sloganı olması, sürecin nasıl karşılanması gerektiğini de somut olarak ortaya koyuyordu.

Kortejler oluşturarak alana yürüyen emekçiler alanı doldururken, bir kısmının alana sığmadığı gözlemlendi. EP içinde yer almasına karşın, mitinge katılmayan, iktidarla ters düşmek istemeyen Kamu-Sen, Hak-İş ve Memur-Sen'in tavrının da protesto edildiği mitingte, SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığı'na devri ve Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü'nün kapatılması kararlarına karşı emekçiler güçlü bir ses verdi.

KESK korteji "Eğitim Sen

Kapatılamaz" yazılı siyah pankartın arkasında alana girerken, DİSK'e bağlı sendikalar en önde "12 Eylül Zincirini Kıralım" pankartıyla yürüdüler. TEKEK, havayolları ve liman işçilerinin özelleştirmelere karşı sloganlar haykırdığı mitingde, en kitlesel katılımı Köy Hizmetleri işçilerinin örgütlü olduğu Türk-İş'e bağlı Yol-İş sağladı. "IMF'nin Beyleri Kapanmanın Köy Hizmetleri", "SSK Hastaneleri Devredilemez, Köy Hizmetleri Kapatılamaz" pankartları taşıyan Yol-İş üyesi işçiler, coşkuları ve turuncu şapkaları ile alana hakim oldular.

"Genel Greve Hazırız" Cevabı

"Sosyal Devlet, Sosyal Adalet" adıyla düzenlenen mitinge ilk konuşmayı yapan EP Dönem Sözcüsü Resul Akay, bu yıkıma tümüyle karşı koymak zorunda olduklarını söyleyerek, iktidarın geri adım at-

maması durumunda işçilere, "işyerinize sahip çıkmak için işbirakmaya hazır olun" dedi. Akay'ın sözleri meydana onbinler tarafından "hazırız" haykırırları ile karşılık buldu. Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç, meydana çıkılmazsa daha büyük eylemlere başvuracaklarını belirtti. DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi de, iktidarın emekçilere kulaklarını tıkadığını belirterek, "emekçiler olarak birlik olursak, konuşma yerine omuz omuza verirsek, bizi yenecek güç yok" şeklinde konuştu. Çelebi'den sonra söz alan KESK Başkanı Sami Evren ise, iktidarın emekçilere yönelik saldırgan politikalarına dikkat çekti ve "Söz bitti, genel grev kapıya gelmiştir" dedi.

Irak Halkının Gerçek Dostları Emekçiler

Emekçiler, taleplerini dile getirmenin yanı sıra, attıkları sloganlar ve taşıdıkları pankartlarla, Irak'ta işgale ve işbirlikçiliğe karşı seslerini yükselttiler. Filistin ve Irak direnişlerini selamlayan dövizler taşıyan emekçiler sık sık "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol" sloganları attılar. Irak halkının katledilmesine öfke duyan, direnişine destek veren emekçilere meydanlara çıktıkları için öfke kusan Tayyip'in, gerçekte Irak halkının acılarının ortağı olmadığı buradan da belliydi. O, "küresel güçlerin adaletsiz-

100 bin emekçi genel grev dedi

emekçiler halaylarla grev provası yaptılar

emekçilerin, ezilen halkların geleceği için direnen Felluce'nin sesini alana taşıdılar

liğinden” şikayet ediyor gibi yaparken, yüzbin emekçi meydanlarda Amerikan emperyalizmini yüreğinden gelen öfkeyle lanetliyordu. Buna karşı da Tayyip’in cevabı emekçilerin haklı eylemini lanetlemek oluyordu.

Yüzbin emekçi meydana çıkar da, hedeflerinde IMF ve Dünya Bankası olmaz mıydı. Taşınan pankartlar, dövizler ve

atılan solganlarda IMF, Dünya Bankası ve onların programını uygulayan iktidara öfke vardı. Emekçiler yıllardır canlarını yakan IMF programlarına karşı olduklarını haykırdılar. Bu saldırılara nasıl karşı konulması gerektiğini de, “*geliyor geliyor genel grev geliyor*” sloganları ile gösterdiler.

Miting, üst üste gelen emekçilere yönelik saldırı ya-

salarına, hak gasplarına, grev yasaklamalarına karşı biriken öfkenin ifadesiydi. İşçi, memur sendikalarının yanısıra, çok sayıda siyasi grup, demokratik kitle örgütü de, IMF programına, SSK hastanelerinin devrine, Köy Hizmetlerinin kapatılmasına ve hayatın her alanında sermayenin saldırılarına karşı genel grev, genel direniş sloganı öne çıkardılar.

Güçlü Olan Biziz

Ankara mitingi, işçilerin, emekçilerin, halk güçlerinin gücünü gösterdiği, bu ülkenin, bu meydanların boş olmadığını iktidara hatırlattığı

bir miting olmuştur. Alana toplanan yüzbinin üzerindeki kitle, öncülük edildiğinde, örgütlendiğinde, saldırının boyutu kavratıldığında emekçilerin alanlara çıkabileceğinin de göstergesidir. Sendika bürokrasisinin, kendi suçunu emekçilere yükleyerek, işçilerin, emekçilerin sorunlarına duyarsızlığından dem vuran söylemleri Sıhhiye Meydanı’na gömülmüştür.

Buna rağmen, mitinge memurların, özellikle KESK’in katılımındaki düşüklük, memurların “SSK ve Köy Hizmetleri sorununun kendilerini doğrudan ilgilendirmedigi” gibi bir yaklaşımın ürünü olarak değerlendirilebilir.

Bir diğer nokta ise, Kamu-Sen, Hak-İş ve Memur-Sen’in durumudur. SSK ya da Köy Hizmetleri konusunda farklı tavır alışlar, ya da Kamu-Sen’in dile getirdiği “Resul Akay’ın dönem sözcüsü olması” gibi gerekçelerin, meselenin özü olmadığı bilinmektedir. Asıl sorun, iktidarın bir politikasının karşısına çıkıp çıkmamasıdır. Her üç konfederasyonun yönetimlerinin siyasal nitelikleri bilinmektedir. İktidara yaslanarak diğer sendikaların altını boşaltmaya çalışan Hak-İş’in ya da ötekilerin Tayyip Erdoğan’ı böylesine dengesizleştiren bir hareket içinde yer alması siyasi bir tercihin ürünüdür. Buradan çıkarılması gereken, “emek örgütü” kavramının ve bu örgütler arasındaki birliğin fetişleştirilmemesidir. Sınıfsal olarak aynı çerçeveye içine alınabilen güçler, siyasal olarak çok farklı bir duruşun

ifadesi olabilirler. Nitekim bu konuda ülkemizden ve dünyadan bol miktarda örnekler vardır.

Hayatı Durdurarak İktidarın Karşısına Dikilelim

Yıllardır süren ve sendikaların hiçbir ciddi tavır almadığı IMF patentli saldırılar karşısında işçilerin öfkesi birikmiştir. Bu öfke bugüne kadar dizginlendi. Meydanda haykırılan sloganlar, işçilerin, memurların, emekçilerin saldırılara “dur” deme gücü ve güvenini açıkça yansıtmaktadır.

İktidarın geri adım atmayacağı ilk günden görülmüştür. Ona geri adım attıracak olan hayatı durdurma, genel grevdir, genel direniştir. “Daha güçlü eylemler yaparız” tehditlerinin ifadesi bir saatlik iş bırakmalar değildir.

İşçiler, emekçiler olarak iktidarın saldırılarına karşı birlik olduğumuzda, direnmeye karar verdiğimizde, iktidar istediği kadar sırtını emperyalistlere dayasın, boyun eğdirebiliriz. IMF karşısında el pençe duranların, her fırsatta emekçileri aşağılayan, azarlayanların sınıfın gücüne tanık olma zamanı gelmiştir. Miting ancak bir uyarı olabilir. Boyun eğdirmek, geri adım attırmak gibi bir hedef sendikaların gündemiyse, “SSK hastanelerini peşkeş çekti miyeceğiz, Köy Hizmetlerini kapattırmayacağız, IMF programlarına köle olmayacağız” sözleri samimiyse, bunun gereği genel grevlerle hayatı durdurma.

Emekçiler genel grev sloganları ile IMF’ci iktidarın karşısında bütün işçilerin, memurların, ezilen halk kesimlerinin sesi olmuşlardır. Kürsüden “**genel grev, direniş**” sözleri eden sendikacılar bunun gereğini yapmalıdır. Yapılmadığında, bu kez meydanlara kulaklarını tıkayan sadece başbakan değil, sendikacılar da olacaktır. Hayatı durdurarak bu ülkede emekçilerin yaşadığını, bize rağmen bu ülkeyi yönetemeyeceğini gösterelim. Genel grev ertelenemez bir görevdir.

“Bu sizin işiniz değil ki! Mitinge yaptığınız masrafla bir-iki tane hastane yapsanız daha iyi olmaz mı?”

Bu Despot ve Tüccar Kafa Demokrat Olabilir Mi?!

Yüzbin emekçinin alanı doldurması karşısında IMF’ci başbakan dengesini yitirdi.

Meydanlarda, emekçilere, yoksul halka karşı öfkesine, aşağılama ve azarlamalarına defalarca tanık olduğumuz Tayyip Erdoğan, mitingin gerçekleştirildiği gün, Afyon Adliye Sarayı’nın açılışında onbinlerce emekçinin başkentinde yükselen sesini şu sözlerle değerlendirdi:

“Sendikaların demokratik haklarımızı kullanıyoruz diye eylem yapmasını anlamak mümkün değil. Bu sizin işiniz değil ki! Bu, sağlıkla uğraşan insanların işi. Dünya nereye gidiyor, siz nereye gidiyorsunuz. Bunu (mitingi) yapacağınıza, bu masrafla bir-iki tane hastane yapsanız daha iyi olmaz mı?”

Erdoğan’ın bu sözlerine, BASK Başkanı Resul Akay, *“Başbakan ve bakanların kullandıkları özel uçakların ücretleriyle kaç tane hastane yapılırdı”* sözleriyle cevap verirken, Türk-İş Başkanı Salih Kılıç ise, *“İki hastane daha yaptırılmalı da onlara da mı el kulsun?”* dedi.

Tayyip Erdoğan’ın 100 bin emekçiye cevabı bir zihniyeti, kafa yapısını gösteriyor.

Öncelikli olarak, **bu kafa her türlü demokratik hakka tahammülsüz, eylemi, mitingi, yani halkın görüşlerini dile getirme araçlarını gereksiz görüyor.** O’nun demokrasiden anladığı AB talimatlarını yerine getirip, emperyalist destekle koltuğunu sağlama almak. Halk demokratik hakkımız di-

yerek meydanlara döküldüğünde de “anlamakta zorluk çekiyor” ve çoğunlukla da panzerlerle karşılarına dikilip susturmaya çalışıyor. Demokratikleşme dilinden düşmüyor, miting yapanlara miting yapıyorlar diye kızıyor. Meydanlara çıkanlar iktidarı destekliyorsa, onun politikalarına kitle gücü oluşturuyorsa sorun yoktur elbette. Muhalifse, azarlanmalı, susturulmalı, taleplerine kulak tıkanmalıdır. İstedığı şu: O IMF programını uygulayacak, her şeyi babalar gibi satacak, ama emekçiler susacak. Hatta susmak ne kelime, alkışlayacak! Böyle olmadığında, aykırı bir ses, eleştiri duyduğunda dengesizleşiyor ve yüzüne taktığı ve AB’ci yalakaların ona zorla yakıştırdığı ‘demokratlık’ maskesini unutup despot, demagog yüzünü açığa vuruyor.

İkincisi, **demagogdur bu kafa.** Tüccar zihniyeti ile birleşen bakış açısı, demokratik bir tepkinin karşısına maddi bir konuyu koyuyor. Üstelik, hastane yapmak, sendikaların değil iktidarın sorumluluğudur.

Üçüncüsü; **kitlelerin en geri duygularına, bencilliğine sesleniyor.** Bu, AKP iktidarının tüm kadrolarının, özellikle Tayyip Erdoğan’ın bir çok örnekte ortaya çıkan tavrıdır. *“Bu sizin işiniz değil ki!”* diyor Başbakan. Gerçeğin böyle olmaması bir yana, sağlıkçılar da SSK’ların devrine karşı çıkışlarında, bu kez başka demagogilerle onlara saldırıyor. Tutun ki, bu iş gerçekten işçileri doğrudan ilgilendirmiyor olsun; susmaları mı gerekiyor? Evet! Zihniyet tam da budur! Halk sürüdür bu kafanın gö-

zünde. Bu ülkede, hatta bu dünyada yaşanan her sorun karşısında tepki gösteren, düşünen insan istemiyor Tayyip. Kendi dışında her konuda “bana ne” diyen apolitik bir halkı yönetmek, yalanlarla inandırmak kolaydır.

Dördüncüsü; **halkın hiçbir kesiminin sesine kulak vermeyen, dinlemeyen bir zihniyet vardır karşımızda.** Ölüm orucu ve 117 ölüm konusundaki kulak tıkama tavrını, bu konuya özgü diye düşünenlerin yanıldıkları bu örnekle de ortaya çıkıyor. Kimse konuşmasın, düşüncesini açıklamamasın, hiçbir şey talep etmesin istiyor. Kimseyi dinlemeyen Tayyip, sadece IMF’yi, AB’yi ve ABD’yi, yani emperyalistleri ve tekelleri dinliyor.

Beşincisi; **bu kafa emekçilere düşmandır.** Bu ülke halkına emperyalist tekellerin çıkarlarını dayatıyor ve bunu halkın çıkarınaymış gibi sunuyor. Emekçiler bu yalanlara inanmadıklarında da emekçi düşmanı yüzünü açık ediyor. *“Dünya nereye gidiyor, siz nereye gidiyorsunuz”* sözüyle kasettiği, tekellerin dünyasıdır. Bu dünyada emekçinin özelleştirmelere, IMF’ye, tekellerin çıkarlarının karşısına çıkması büyük suçtur. Erdoğan’ın dünyası, Irak’ı işgal eden, ölüm yağdıran Amerikan imparatorluğunun dünyasıdır.

Başbakan “anlamakta zorlanıyor”muş. **Emekçilere düşen, anlayacağı dille konuşmaktır.** Halkın hiçbir kesiminin taleplerini kaale almayan bir başbakan ancak hayatı felç edecek direnişin dilinden anlar.

Patronların Cinayeti Belgelendi

Kastamonu - Küre ilçesindeki maden ocağında 8 Eylül tarihinde meydana gelen ve 19 işçinin ölümü, onlarcasının yaralanmasına neden olan yangın ile ilgili hazırlanan bilirkişi raporu, STFA'yı "yüzde 100 kusurlu" buldu.

Küre Sulh Ceza Mahkemesi tarafından bilirkişi olarak atanan Çalışma Bakanlığı müfettişlerinin raporunda, STFA patronunun iş sağlığı ve güvenliği için yerine getirmeye zorunlu tutulduğu çok önemli konulara uymadığı belirtildi. Ayrıntılı olarak patronunun bilinçli cinayetinin adım adım anlatıldığı rapor, çok iyi bilinen gerçeğin teyid edilmesidir. Düşünün ki, bir maden için hayati önemde olan "sığınma istasyonları" dahi yok, mevcut havalandırma kuyusu, işçilerin tahliyesine uygun değil. Bu, işçileri bilerek ölüme göndermekten başka ne anlama gelir? "İş kazası" diye bir şey yoktur, patronların daha fazla kâr için masraf yapmaktan kaçınarak tedbir almaması ve işçileri katletmesi vardır. Onlarca madende aynı şey yaşanmıştır.

Kürecik Köylüsü Mermer Ocağına Tepkili

Malatya - Kürecik ilçesinde, bölgedeki köylünün izni olmadan arazilerinden mermer çıkaran Elazığ Alacakaya Şirketi köylülerin tepkisi ile karşılaştı. 4 yıl önce ruhsatı dahi olmadan, Durulova, Gürkaynak, Kahyalı, Hançerli ve Ortaköy'e ait yayla meralarında mermer çıkarma çalışmaları başlatan şirkete köylülerin tepki gösterdiler. Köylülerin durumu farketmesi ve arazinin kendilerine ait olduğunu ispatlamalarının ardından, aldıkları mahkeme kararı ile şirketin çalışmalarını durdurdular.

Malatya büromuzun görüştüğü Durulova Köyü muhtarı, mahkeme kararının ardından şirketin bu kez, Netmer-Ercan isimli bir başka şirketle ve Hançerli Köyü'nden birini de yanlarına alarak, köylüyü aldatıp

yoksulluğunu da kullanarak mermer çıkarmaya devam ettiklerini belirtti. Mahkemenin kararının bir nöbetçi hakim tarafından kaldırıldığını belirten muhtar, Netmer şirketindeki, MHP'den İl Encümen Üyesi olan Mehmet Evin'in, TEDAŞ'ın dozerlerini de kullanarak, bürokratik ilişkilerini devreye sokarak şirketin topraklarından mermer çıkarmasını, doğayı tahrip etmesini sağladığını söylüyor.

Arazinin boş hazine arazisi gibi gösterildiğini, oysa kendilerinin belgelerle mera olduğunu ispatladıklarını hatırlatan muhtar, "bütün köylüler olarak bu olayın sonuna kadar üstüne gideceğiz. Bütün demokratik haklarımızı kullanarak mücadeleyi devam ettireceğiz" şeklinde konuştu.

Aliağa'da Eylem

İzmir - Aliağa PETKİM ve TÜPRAŞ işçileri, SSK hastanelerinin devri ile özelleştirmeleri protesto ettiler. PETKİM Genel Müdürü Kenan Yavuz'un, özelleştirme propagandası yapmak için, "PET-

KİM'i kâra geçirdik" açıklamasına tepki gösteren işçiler, bunun yalan olduğunun yıllara göre kâr rakamlarının açıklanmasıyla görüleceğini belirttiler. PETKİM B Kapısı önünde toplanan 2 bin işçi, özelleştirmeye karşı kararlılıklarının sürdüğünü haykırdılar.

Bergama Tekel'de Direniş Sürüyor

İzmir - İş akitleri feshedilen Bergama TEKEL işçilerinin, bayram öncesinde fabrikayı terk etmeyerek başladıkları direniş sürüyor. İlk gün başladıkları açlık grevini sonlandıran işçiler, işe geri dönene kadar direnişlerini sürdüreceklerini belirtiyorlar. Patronun, tazminat ödemesini de kabul etmeyeceklerini, tek taleplerinin işlerine geri dönmek olduğunu belirtiyorlar. Direnişi kırmak için fabrikadan yükleme yapmak isteyen taşeronları içeri almayan işçiler, Özelleştirme İdaresi'nin, isterlerse bir ay içinde başvuruları durumunda başka bir kuruma yatay geçiş yapabilecekleri yönündeki yazısına da güvenmediklerini dile getiriyorlar. Zira, biliyorlar ki, özelleştirilen bir çok kurum da aynı yalanlarla emekçiler aldatıldı.

Esnaf Yol Kesti

Hatay - Samandağ ilçesine bağlı Turunçlu ve Çekmece beldeleri sanayii sitesi esnafı, işyerlerinin taşınmak istenmesine karşı yol kestiler. Alt yapıyı yetersiz, kiralaları yüksek olan ve rantçılar tarafından parsellenen yeni sanayii sitesine gitmek istemeyen esnaf, kendilerinin durumu düşünülmeden valiğin, "taşınmazsanız işyerleriniz mühürlenecek" tebligatı yapıldığını belirttiler. Yeni sitede yer dahi olmadığını söyleyen esnaflar kendilerine yer gösterilmeden işyerlerini terk etmeyeceklerini söylediler.

19 Kasım günü bir işyerini mühürlemesi üzerine esnaflar Samandağ-Antakya karayolunu kestiler. Bir saat alkışlarla oturma eylemi yapan esnaflar, daha sonra topluca valiliğe gittiler. Yapılan görüşmenin ardından taşınma kararı yer gösterilene kadar ertelendi.

Sayı 134

13

28 Kasım
2004

Felluceli Nazzal: 'Mal taşıdıkları insan çocuklarımızı öldürüyor'

Irak'ta yaralanan şoför İsmet Kargı: 'Irak'a gitmeyin. Oraya gitmek Amerikan katliamına ortak olmaktır'

Direnişçiler: 'İşbirlikçilik için elde silah olması gerekmez! Burada onların varlığını onaylayan her hareket, ihanettir'

Ve Tayyip Erdoğan: 'Irak büyük pazar vazgeçmeyiz'

İşgal Rantçısı AKP Şoförlerimizin Katili

Yukarıda aktardığımız sözlerin, çok farklı kültürlerin, kafa yapısının, dünyaya ve insana bakışın ürünü olduğu çok çarpıcıdır. Biri, katledilen çocuklarından, yakılıp yıkılan ülkesinden söz ediyor. Bir başkası, Amerikan katliamına ortak olmayın diye feryat ediyor. Ötekisi işbirlikçiliğin en yalın tanımlarından birini yapıyor. Ve tüm bunların üzerine bu ülkenin başbakanı “boş verin bu ahlaki, insani değerleri, bir ülkenin işgal edilmiş olmasını, çocukların cesetlerini, kadınların aşağılanmış onurlarını, bombalanan camileri... ben bunların hiçbirini görmüyorum, sadece büyük bir rant pazarı görüyorum” diyor.

Çok farklı bir ahlakın temsilcisidir konuşan. Dünyanın neresine giderseniz gidin, kime sorarsanız sorun, **ağız dolusu yüzüne tükürülecek bir ahlaktır bu.** Kanda rantı görüyor bu ahlak. Felluceli Nazzal'ın, “6 bin bina yerle bir oldu” çığlığında inşaat şirketlerinin çıkarlarını düşünüyor. Tayyip, Irak'a uzanan lojistik koridorunun bu ucuna oturmuş dolar sayarken, öbür ucunda büyük acılar yaşayan bir halk, çocuklarının cesetlerini bile toprağa veremeyen bir Felluce var.

Bu ahlakın neresi müslüman, neresi insan?

“Biz Uyarmıştık” Açıklaması

Resmi rakamlara göre, işgale bizzat katılan İngiltere 74 asker kayıp vermiş. Yine işgalde yer alan ülkelerden; İtalya'nın kaybı 19 asker, Polonya 13 asker kaybetmiş. Peki Türkiye'nin? İktidarın sansürcülüğü, yalancılığı gözönüne alındığında gerçeğin daha fazla olması büyük olasılık olsa da, resmi rakamlar bile durumun vehametini ortaya koyuyor. Tam 63 şoförümüz öldü Irak'ta işgalcilere malzeme taşıırken.

İşbirlikçiliğin faturası bu!

AKP iktidarı şoförlerimizin ölümlerinin artması ve kamuoyu baskısı karşısında yine manevralarla ve suskunlukla geçiştirmeye çalışıyor. Dışişleri Bakanlığı “Zorunlu olmadıkça

Irak'a gitmeyin” açıklaması yapıyor. Gerçekten Irak'a gidilmesin diyen bir açıklama değil bu. Sadece ölümler karşısında “biz uyardık” diyebilmek için yapılmış riyakar bir açıklama.

Çarpıcı olan ise, Irak'ta geçici hükümetin mensuplarının dahi kendini koruyamadığı, korumaya eskortlu konvoylara dahi saldırıların olduğu belirtilerek, bir anlamda biz şoförlerin güvenliğini alamayız diyor. Bu zaten bilinen bir şey. Ancak bu sözden sonra doğal soru şudur:

“Güvenliğini alamıyorsan neden gönderiyorsun?” Bilerek, ölenin yerine nasılsa işsiz binlerce insan var diye düşünülerek cinayet işleniyor. Bu açıklamanın gereği, “iş olmayan gitmesin” demek değildir, **işgalciye desteğe son vermektir.** Adeta Irak'a gidenler seyahat etmeye gidiyormuş gibi gayri ciddi bir açıklama ile durumu kurtarmaya çalışan AKP, bunu yapmak yerine “hayır Irak büyük pazar vazgeçmeyiz” diyor. Kapitalist ahlakın en pespaye örneğini sergiliyor. Ölüme gönderdiği şoförlerin ailelerine para verilmesinin tartışılması da bu ahlakın bir yansımasıdır.

İktidarın Tek Savunucusu Amerikancı Ertuğrul Özkök

İşgalcinin katliamları öyle bir boyuta ulaştı, gönderilen şoförlerin ne anlama geldiği, işgale nasıl destek olunduğu öyle deşifre oldu ki, kimse savunmıyor. Burjuva basından dahi, Irak'a gidilmemesi çağrısı yapılıyor.

Sabah yazarı Ali Kırca 20 Kasım'daki yazısında “Başbakan'a açık çağrı” yapıyor:

“Kamyonlar gitmesin! Türkiye'nin, kimi 'girişimci(!)'nin cebine gidecek birkaç yüz milyon dolar için 'işgalciyle işbirliği' töhmetinden kurtulması şarttır. Açıkça dile getirilmese de, Türkiye 'işgale taşeronluk' ve 'fırsatçılık' suçlamalarının üstü kapalı muhatabı olmaktadır Ortadoğu'da.”

AKP istediği kadar “biz Irak halkının dostu-yuz” desin, herkes gerçeği biliyor. Bunlardan biri de, iktidara yakın bir gazeteci olan Fehmi Kuru. O da 20 Kasım tarihli Yeni Şafak’ta “Türkiye’nin ABD’nin bölgedeki en yakın müttefiklerinden biri” olduğunu belirterek, Türkiye’nin ‘koalisyon güçleri listesi’nde adının yer aldığını hatırlatıyor. Şöyle diyor Kuru: “Asker desteği vermediğimiz halde... Irak’a asker ve malzeme sevkiyatında en önemli geçiş noktalarından biri Türkiye; ‘başarısını’ kanıtlamak için ‘yeniden inşa’ faaliyeti yürüten ABD için Türk emeği de vazgeçilmez. Acı, ama gerçek; Felluce başta olmak üzere Irak kentlerini yerle bir etmekten çekinmeyen ABD, Türk işgücünün de yardımıyla, ‘yeniden inşa’ faaliyeti de yürütüyor.”

Kuru yazısında iktidarın, ülkemiz insanının ellerini kana bulamaktan uzak tutmasını isterken, burjuva medyada AKP’nin kanlı işbirlikçiliğine destek yine Ertuğrul Özkök’den geliyor.

20 Kasım’daki köşesinde, ölen şoförlerin bilançosunu veren Özkök, TBMM’nin tezkereyi reddini hatırlatarak, arsızca, “Iraklılar’ın aslında teşekkür etmesi gerektiğini” söylüyor.

Türkiyeli şoförlerin öldürülmesinin nedenini de çözmüş Amerikancı Özkök:

“Anti-Amerikancılık, ‘Anti-Türkçülük...”

Aynı TBMM’nin, hükümetin Irak’a asker gönderme kararı da aldığını, ancak işgalciler istemedikleri için gidemediklerini kimse bilmiyor tabii ki! Ya da işgalciye lojistik malzeme taşımanın, kara-hava-deniz yolunu hizmetine sunmanın ne demek olduğunu kimse bilmiyor. Sözünü ettiği tezkerenin kabul edilmesi için Özkök’ün az savaş vermediğini herkes biliyor, yinelemeyeceğiz. Ama anlaşılan, direnişin yükseldiğinden bu yana dut yemiş bülbüle dönen Özkök sancısını, herkesi aptal zanneden böyle bir yazıyla gidermeye çalışıyor. Esas sıkıntısının da “Anti-Amerikancılık” olduğu biliniyor.

‘Anti-Türkçülük...” konusuna ise değinmeye bile gerek görmüyoruz. Irak halkı Türkiye halkının dostudur ve bu dostluk işgale karşı bir temeldir. Elbette bu dostluğun için işgal ortakları, Amerikancılar yoktur. İşbirlikçilik gerçeğinin üzerini örtmek için, iktidarı ve içinde yer aldığı tekerci burjuvaziye aklamak için, ölümleri “‘Türk olmaktan’ dolayı ödediğimiz bir bedel” olarak lanse ediyor. Suçluların güçsüz çırpınısından başka bir şey değil.

Peki Irak halkı nasıl bakıyor dizi dizi giden kamyonlara?

İşgalciye, halka bombalar yağdıran uçakların yakıtını taşıyan, işgal askerlerine gıda taşıyarak

Irak’a giden, gönderilen şoförlerimiz, emekçiler;

işgalciye taşıdığınız mazotla Felluce’nin tepesine bombalar yağdıran uçakları düşünün!

İnşaat malzemeleriyle işgalcilerin zulüm karargahları inşaa ettiklerini, bir ülkenin bağrına hançer gibi saplanan üsler kurduklarını unutmayın!

İşgalciye destek vermeyin, “ekmek parası” gerekçesine sığınmayın! Ekmeğinize Felluceli çocukların kimyasal silahla yakılmış etini, sokaklarda dere olup akan kanını doğramayın!

katliamı sürdürmelerine hizmet eden, topraklarına Amerikan karargahları yapılması için inşaat malzemesi taşıyan, şişe suyundan alkole kadar ihtiyaçlarını karşılayan bir ülke.

“Bizim Kamyon Şoförü İntihar Komandosu Mu?”

Bu söz, Tayyip Erdoğan’a ait. Henüz 63 şoförümüz ölmemişti o zaman. Asker gönderip Anadolu gençlerinin kanıyla rant elde etmenin hesapları yapılıyor, reddedilen tezkerenin yerine yenisi “pişiriliyor”du. CNN Türk’te katıldığı Taha Akyol’un “Eğrisi -Doğrusu” programında bakın neler diyordu Erdoğan:

“Oraya ne gidiyorsa Türkiye’den gidiyor. Bizim kamyon şoförü intihar komandosu mu? Hayatlarını tehlikeye atarak gidiyor oraya. Gitmekten endişe etmememiz lazım. Türkiye’nin geleceği için de olumsuz bir adım olarak görmeliyiz. Benim kişisel düşüncem, açık olarak söylüyorum Irak’a asker göndermek istiyorum. Tezkere iyi pişirilerek TBMM’ye gelecek.” (7 Eylül 2003, Ekmek ve Adalet)

Evet ne gidiyorsa Türkiye’den gidiyor. Evet, bu ülkenin başbakanı işbirlikçiliği gönülden isteyerek yapıyor. Amerika ile stratejik ilişkilerden çıkarı olan oligarşik güçlerle birlikte “pişirdikleri” onursuzluk, Amerikan uşaklığının bedeli olarak bu ülkenin emekçilerinin kanı dökülüyor. O gün, Irak’a asker göndermek için şoförleri bahane olarak kullanan Tayyip Erdoğan’a şimdi biz soruyoruz;

Kamyon şoförlerimiz intihar komandosu mu?

Riyakarlık Politik Kimlikleridir

▶▶ AKP Adana milletvekili Ömer Çelik, Başbakan Tayyip Erdoğan'ın başdanışmanlarından. Her karede yanbaşında görürsünüz. Tayyip'in işbirlikçilik adına, Amerika ile ilişkiler adına attığı adımlarda mutlak pay sahibi olan AKP kadrolarının başında gelir.

Bir de başka bir Ömer Çelik vardır. Sabah Gazetesi'ndeki köşesinden, -sistem içi olsa bile- emperyalist sisteme, hegemonya politikalarına, işgale, Amerikan hukuksuzluklarına, İsrail'in vahşetine eleştiriler yöneltir.

19 Kasım tarihli yazısı da bunlardan biriydi.

Felluce vahşetini "Bu yüzyılın fotoğrafına 'falçata' ile açılan en derin yaralardan biri" olarak niteleyen Çelik, eleştiriyi barbarlık noktasına kadar götürüyor. Üstelik eleştirdiği sadece ABD de değil, AB'nin sadece derin "kaygı" duyduğunu duyurması, BM'nin cinayet görüntülerindeki askerlerin yargılanması yönünde "cılız" bir ses çıkarması da Çelik için tabloyu tamamlayan ürkütücü gelişmelerdi.

AKP ve onun kadroları; riyakarlığı, ikiyüzlülüğü, iki kişilikliliği bir istisna olmaktan, onların deyişle söylesek bir takkiye olarak kullanmaktan bir adım ilerisine götürüp politika haline getirmişlerdir. Timsahın gözyaşları bile onlarıninkinin yanında daha temizdir. Düşünün ki; İsrail'i eleştiri bombardımanına tuttuğunun üç gün sonrası, "arayı düzeltmek için" giden AKP heyetinin içinde yer almakta bile sakınca görmüyor bu kişilik. Reel politik ahlaksızlığını uyanıklık, işini bilme olarak gören bu zihniyet, kendi iktidarında bu ülkenin hapisanelerini kan gölüne çevirirken, zalimliklerden, zulümlerden söz edip lanetler yağdırabiliyor. Düşünün ki, Felluce'de taş üstünde taş, baş üstünde baş bırakmayan bombardıman uçaklarının yakıtlarını dahi kendisi veriyor, Felluce ağıtları yakıyor.

Herkesi kör, sağır, aptal, kendini uyanık zanneden bu kafanın koltuk için girmeyeceği kimlik, yüzüne takmayacağı maske yoktur. Boğazına kadar pragmatizmin batağında batmıştır. İnancını, kimliğini, kişiliğini çoktan terk etmiş, "eleştirdiği" zulmün cephesine kaydolabilmek için kırk takla atıp seksen kılığa girmiş, Beyaz Saraylara yüz sürmüştür.

Tanıyın bu kişilikleri! Bu ülkeyi kimlerin yönettiğini, nasıl bir riyakar kişilikle karşımıza çıktıklarını görün! Ve unutmayın Ömer Çelik istisna değildir. Kapımızı çalan her AKP'linin, iktidarın politikalarını "takkiye", "aslında biz farklı düşünüyoruz, ABD'ye karşıyız" yalanlarını bu kişiliğin anlattığını aklınızdan çıkarmayın.

▶▶ AKP içinde zulmü lanetleyebilecek en son kişilerden biri, Mehmet Elkatmış'tır. **117 ölümün çıktığı hapisanelerde "sorun yok"** diyen bir

kafa nasıl zulme karşı olabilir, nasıl ABD'nin Felluce katliamı için "bir soykırım ve vahşet uygulanıyor. Ne firavun ne Hitler ne Mussolini döneminde böyle bir soykırım yapılmamıştır..." diyebilir. Tabanın baskısı ile yapılan bu zoraki açıklama ne zulmün aklayıcısı yüzünü örtebiliyor, ne de onun müslümanlık duyarlılığını gösteriyor. Bu nasıl bir müslümanlık ki, 117 ölümün acısını yüreğinde hissetmeyi bırakın, cesetlerin üzerine çıkıp çiğniyor. Hiç merak etmeyin, yarın koltuklarının tehlikeye girdiğini görürlerse, tabana selam veren bu eleştirileri bile yapmaktan vazgeçerler. Çünkü bu reel politikçiler ABD desteğiyle oturuyorlar o koltukta.

İHDK'ya Yağdanlık Takviyesi

Hazırladığı Azınlık Raporu ve "İnsan Hakları Raporu" günlerce tartışılan, hükümetin hiç hoşuna gitmeyen Başbakanlık İnsan Hakları Danışma Kurulu'na AKP hükümeti tarafından yeni atamalar yapıldı.

Tahmin edileceği gibi, yeni atanan isimler, büyük çoğunluğuyla AKP'nin dümen suyundan çıkmayacak, gerektiğinde AKP'nin istediği türde raporlar hazırlayacak isimlerden oluşuyor.

Kurulun boş bulunan üyelikleri için, kurul tarafından hükümete sunulan öneri listesinde yeralanların hiçbirisi kabul edilmedi. AKP'nin kurula atadığı isimler şunlar:

Prof. Dr. Mustafa Erdoğan, Prof. Dr. Remzi Fındıklı (Polis Akademisi öğretim üyesi), Prof. Dr. Mehmet Altan (AB misyoneri), Doç. Dr. İzzet Gönenc, Murat Çelikkın (Radikal yazarı), Ali Bayramoğlu (Yeni Şafak yazarı), Gülay Göktürk (Tercüman yazarı) Fatih Altaylı (Hürriyet yazarı), Abdurrahman Dilipak (Vakit yazarı)... Ayrıca AKP'nin kurula üye yaptığı kuruluşlar arasında Şefkat-Der, Bursa Şehit Aileleri, Terör Mağdurları ve İnsan Hakları Derneği gibi kuruluşlar da yer alıyor.

Bunların hemen hepsi, gazetelerindeki köşelerinde AKP'yi, Tayyip'i övüp duran isimler.

AKP demokrasisi işliyor; AKP'nin ne farklı görüşlere, ne o anki politikasına uygun olmayan raporlara ihtiyacı yok! Tayyip danışacaksa da, yalakalarına danışır.

Böyle Savcılar Varken Jandarma Keyfiliği Biter Mi?

Mezar Ziyaretine Arama İzni

AKP iktidarının savcıları, mezar ziyaretinde bulunanların aranması için de izin belgeleri hazırlıyor. "AB yasaları gereği üst araması için izin gerekiyor, keyfilikler olmayacak" diyen sahte demokrasi bezirganları dönüp baksınlar; böyle savcılar varken, jandarmanın, polisin hukuksuzluğu hiç biter mi?

Ailesi ve bir grup devrimci, 14 Kasım günü ölüm orucu şehidi Uğur Türkmen'in, bayramda mezarını ziyaret etmek istedi. Mersin'e bağlı Yenice Belediyesi mezarlığında gerçekleştirilmek istenen çok doğal ve geleneklerimizde varolan bu ziyaret jandarma engeli ile karşılaştı. İnsanların üzerini aramak isteyen jandarma, hazır "arama izinlerini" de almışlardı. İznin gerekçesi ise şuydu:

"Üzerlerinde yakıcı, patlayıcı maddeler olabilir!"

Sıradan bir yerden söz edilmiyor, bir mezar ziyaretine giden onlarca insan bu. Ama keyfilik, hukuksuzluk öyle boyutlu ki, başka gerekçeler düşünme gereği bile duymadan, böylesine komik (pervasız demek daha doğru) gerekçelerle keyfilikleri yasal kılıfa büründürüyorlar.

Kalkanlar, coplarla hazır bekleyen jandarma insanların kimliklerini toplayarak ziyaret bitene kadar alıkoydu. Kortej oluşturarak mezarlığa yürüyeyen kitle bu gözdağı girişimlerine karşın anmayı gerçekleştirdi.

"Uğur Türkmen Ölümsüzdür, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz" slogan-

ları ve Uğur Türkmen'in fotoğraflarını taşıyan yoldaşları, mezarı karanfillerle süslediler. Yapılan konuşmalar ve saygı duruşunun ardından anma marşlarla sona erdi.

Anma boyunca jandarma video ve fotoğraf çekimi yaparak, İçişleri Bakanlığı genelgelerinin ne kadar aldatmaca olduğunu gösterdi.

Ağaçların arasına gizlenerek kamera çekimi yapan bu polise iyi bakın!

Bu resim, Trabzon'da Selami Kurnaz'ın mezarında çekildi. Selami Kurnaz ile aynı hücrede kalan Hasan Toğan'ın tahliye olmasından sonra, yanbaşında şehit düşen arkadaşının mezarını ziyaret etmek istemesi ile jandarma, sivil ve resmi polisler mezarlığı kuşattılar. Köy kuşatıldı. Köylü terdirgin edildi. Kamera çekimi yapan bu polise, yaptığının yasadışı olduğu söylendiğinde ise, bir suçlunun psikolojisi ile hemen oradan kaybolup, daha "zula" bir yer olarak düşündüğü başka bir yerden çekimi sürdürdü. İçişleri Bakanı Aksu'ya ithaf olunur! Hani kamera çekimi yapılmayacaktı. Üstelik en pespaye şekilde yapılıyor.

Sayı 134

17

28 Kasım
2004

İzmir ACM Polis Komplosuna Desteğini Sürdürüyor

İzmir 1 Nisan davasının 4. duruşması 19 Kasım günü yapıldı. İzmir 8. ACM'de yapılan duruşmaya, tutuklu bulunan Sabahattin Filazoğlu ve Ozan Anar katıldı. 24 Mart 2004 tarihinde Konak Emniyeti önünde kendini yakan akli dengesi yerinde olmayan Yusuf Poyraz'ın ifadesi ile halen tutuklu bulunan Filazoğlu ve Anar'ın tutukluluklarının devamına karar veren mahkeme, duruşmayı 18 Ocak'a ertelendi.

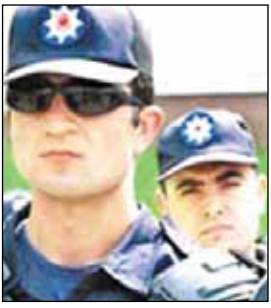
ACM, Poyraz'ın kendini yakmasında hiç kim-
senin katkısı olmadığını çok iyi bilen polisin fezle-
kesine, tehditle, psikolojik sorunlu olmasını kulla-
narak Filazoğlu ve Anar hakkında Yusuf Poy-
raz'dan aldığı ifadeye dayanarak, hukuksuzluğu
sürdürüyor.

Malatya Temel Haklar Genel Kurulu Yapıldı

Malatya Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği 20 Kasım'da 1. Olağan Genel Kurul toplantısını yaptı. Temel Haklar Derneklerinin federasyonlaşma çağrısını olumlu olarak değerlendiren delegeler, Derneğin tüzüğünde gerekli değişiklikleri yaparak, Federasyonlaşma kararı aldılar.

Genel kurul başlamadan önce yine polisin, genel kurula katılanların üzerini arama dayatması gibi keyfilikleri sürerken, Temel Haklar üyeleri bu gözdağı girişimlerine karşı başarılı bir genel kurul toplantısı gerçekleştirerek, mücadelelerinde bir adım daha attılar.

İşkenceciler 'Adli Kolluk' Yapıldı Artık işkenceli ifadeler yasal

Adli Kolluk'un kurulması, yıllardır konuşulan, hemen her hükümetin gündemine şu veya bu biçimde giren bir konudur. AKP hükümeti tarafından yeniden gündeme getirilen Adli Kolluk Tasarısı, bu defa da hukuki deyimle "kadük" kaldı.

Meclis Adalet Alt Komisyonu'nda Adli Kolluk'un kuruluşunun gündeme gelmesi üzerine Emniyet Genel Müdürlüğü harekete geçti. İlk olarak polis şeflerinden oluşan bir heyet komisyon üyelerini ziyaret ederek "**Adli Kolluk'un zararlarını**" anlattı. Polise göre, Adli Kolluk teşkilatının kurulması "*Uygulamada işimizi zorlaştırır. Bizim gücümüzü azaltır. Kamu düzeninin korunması ve sağlanmasını zaafiyeğe uğratar*"dı.

Polis, muhalefetini her düzeyde sürdürdü. Komisyon üyesi milletvekillerinin masalarına imzasız bildiriler koymaya kadar her türlü yolu kullandı. Polis "*bizim gücümüzü azaltır, kamu düzenini zaafiyeğe uğratar*" dedi miydi, akan sular dururdu. Faşist devletin polisi "güçsüz" olamazdı.

Polis, rahatsız olmuştur bu girişimden.

Mevcut yetkilerinin bir kısmını bile kaybetmeyi kabul etmek istememektedir.

Öyle ya, bu ülkede hem gözaltına alan, hem sorgulayan, hem iddianameyi hazırlayan, hem de kararı verendir polis. Onlar işkenceli sorgulara ve komplolara dayanan fezlekeler hazırlarlar. Sonra fezlekeler iddianame olur. İddianameler de "Türk milleti adına" karar veren mahkemeler aracılığıyla hapis cezalarına dönüşür.

Bu mekanizma içinde karar "bağımsız yargının", "Türk milleti"nin değil, düpedüz polisin kararıdır. İlk gündeme geldiği biçimiyle Adli Kolluk, polisin bu yazılı olmayan yetkilerinin bir kısmını başka birimlere aktaracaktı...

Cop tutan kollar varken, manyetoyu çeviren, Filistin askısına çeken kollar varken, ne gerek vardı Adli Kolluğa?! Polis itirazını yaptı ve AKP bunun üzerine hemen bir manevrayla tasarısını geri çekti. Polisin de itiraz etmediği bir düzenlemeyle CMUK Tasarısı'na bir hüküm eklenerek, mevcut sistemdeki Polis, Jandarma ve Sahil Güvenlik bünyesindeki birimlerin adının "Adli Kolluk" olarak değiştirilmesi kararlaştırıldı.

Burjuva basındaki başlıklarda da dile getirildiği gibi "*Adli Kolluk'un sadece adı kaldı*".

Ama yapılan değişiklik bu kadarla da sınırlı

değildir. Mevcut polis, jandarma birimlerinin Adli Kolluk sayılmasıyla, **İŞKENCELİ İFA-**

DELER yasallaştırılmış olmaktadır.

CMUK Tasarısı'na eklenen bir hükümle, mevcut sistemdeki Polis, Jandarma ve Sahil Güvenlik bünyesindeki birimlerin adının "Adli Kolluk" olarak değiştirilmesi sonucunda polisin yetkileri daha da artmış olacak. Sorgu, gözaltı ve yargılamalar, daha çok polisin denetimi altına girecek.

Geçmişte tek başına geçerli kabul edilmeyebilen polis ifadeleri, CMUK'taki bu düzenlemeyle şimdi "Adli Kolluk" tarafından alınmış ifadeler gibi gösterilecek ve geçerli kabul edilecek.

Keza CMUK'a bir de şu madde eklendi: "*Adli Kolluk Amirleri, el koyma ve arama konularında Cumhuriyet savcılarının vermeye yetkili olduğu yazılı emri verebilecek.*" Bunun anlamı, polis şeflerinin savcılık yetkisiyle donatılması demektir. Böyle bir yetkileri yokken polisin neler yaptığını hatırladığımızda, bu yetkilerle donatılmış polisin neler yapabileceğini, keyfiyeti nasıl ifrata varıracaklarını tahmin etmek zor değildir.

Kural bozulmamıştır; "demokratikleşme" adına gündeme getirilen bir yasal değişiklik daha, varolan faşist uygulamayı daha da pekiştiren bir düzenlemeyle sonuçlanmıştır.

TECRİT CAN ALIYOR! F Tipinde Bir "İntihar" Daha!

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Kongra-Gel davasından Sezai Karakuş'un intihar ettiği açıklandı.

Karakuş'un avukatı, intihar nedeninin gözaltında gördüğü işkenceler olabileceğini belirtti. Karakuş savcılık ifadesinde yaşadığı işkenceleri şöyle anlatmıştı: "*Testislerim sıkıldı, darp edildim, saçlarımdan çekilerek, başım duvarlara vuruldu. Bazı iddiaları kabul etmem için vaatlerde bulunuldu. Avukat istememişim gibi tutanak tutularak, okumama izin verilmeden imzalatıldı ve hukuki haklarımdan yararlandırılmadım...*"

Adli Tıp'ın da "işkence görmüştür" raporu verdiği Karakuş, bu durumda F tipi hapishanelerin hücrelerinden birine atıldı. İşkence **TECRİT**'le sürüyordu F tipinde de. Sonuç 23 Kasım'da hücresinde intihar etmiş olarak bulundu.

Halk yoksulluğun pençesinde

CHP koltuk kavgasında

Ülke emperyalist işgal altında

Baykal-Sarıgül kavgası, günlerdir burjuva basın baş gündemlerinden biri durumunda. Kavga halkın kavgası değil, kavga vatanseverlerin kavgası değil. Kavga aylar öncesine uzanıyor, ama bu kavgada bugüne kadar halkın ve ülkenin sorunları telaffuz edilmiş değil.

Resmi rakamlara göre 24 milyon insanımızın “muhtaç” durumda olması, Türkiye’nin işgal ortağı yapılması, şoförlerin öldürülmesi, Felluce’deki katliam, Kürt sorunu, ne Baykal’ın, ne de Sarıgül’ün umurunda değil.

Bu ülkenin gençlerinin Kızılay’da coplanması, sendikacıların gaz bombalarına boğulması da, bu ülkenin hapishanelerinde 117 insanın ölmesi de umurlarında değil. IMF talimatıyla SSK’nın devri de umurlarında değil. YÖK de onların umurlarında değil. Umurlarında olmadığı için, bu konularda yapılan eylemlere katılmıyor, bir açıklama da hi yapmıyorlar.

Baykal’la Sarıgül arasındaki kavga, bu konulardaki politik farklılıklar üzerine sürseydi, bu kavga halkı da ilgilendiren bir kavga olurdu. Ama hiçbir politik farklılığın tartışılmadığı bir kavga, başından bellidir ki, KOLTUK kavgasıdır.

Politikasız politika!

CHP Genel Başkanı Deniz Baykal’a bayrak açan Sarıgül hakkında çok şey söylenip çok şey yazılıyor. Ama bu yazıların hepsini okuyanların bile Baykal’la Sarıgül arasında ne gibi bir “fikir ayrılığı” olduğunu öğrenmeleri mümkün değil.

Halen Şişli Belediye Başkanlığı’nı sürdüren Mustafa Sarıgül’ün kendisi de çok konuşuyor. Ama o da hiçbir şey söylemiyor. Ülkemizin, halkımızın temel meseleleri konusunda ne düşündüğü bir muamma.

Mitinglerinde “döndüremezler beni” parçasını çalıyor sürekli olarak. Hangi yolda gidiyor, kimler döndürmek istiyor, bunlar da muamma.

Peki nasıl oluyor da, söylediği dişe dokunur bir görüş olmayan, Baykal’dan ya da AKP’den farklı herhangi bir politika öne sürmeyen biri, parti başkanlığına, başbakanlığa aday olup meydanlarda mitingler yapıyor?

Bu tablo, kitlelerdeki ve düzen siyasetindeki apolitikleşmenin bir yansımasıdır. Politika, politi-

kasızlıkla yapılıyor. Demokrasıcılık oyununda seçim sonuçlarını politikalar değil, “imaj çalışmaları”, ABD’nin, AB’nin desteğini alıp almamış olmak gibi etkenler belirliyor.

Sarıgül, **politikasız politikacı** tipinin bir örneğidir. Tayyipvari bir çıkış yolu izliyor Sarıgül. Haması konuşmalar, Fetullahçı’lardan sosyal demokratlara her kesime göz kırpmalar... Ve tabii ABD desteği.

Koltuğuna yapışan Baykal!

Sarıgül’ün bir politikası yok. Peki Deniz Baykal’ın var mı? Onun da yok!

Baykal CHP’si, “eğer biz iktidarda olsaydık, böyle değil de şöyle yapardık... AB’nin şu isteklerini yerine getirmezdik... Irak konusunda farklı politika izlerdik” diyebiliyor mu? Yok! Diyemediği için de AKP’ye karşı muhalefet yapamıyor.

Bazıları, CHP’nin etkili muhalefet yapamamasını “Baykal’ın kişiliğine veya ekibine” bağlıyorlar. Oysa mesele bu değil. CHP neyin muhalefeti yapacak? Temelde karşı çıktığı bir şey yok. Bu ülkenin ekonomisini, dış siyasetini, kısacası herşeyini belirleyen ABD ve AB’ye **teslimiyete itirazı yok**. Dahası, kitlelerin meydanlara çıkmasından, politikleşmesinden AKP ne kadar korkuyorsa, o da o kadar korkuyor.

CHP, 1960’lardan sonraki siyaset sahnesinin en büyük aldatmacalarından biridir. “Sol”la bir ilgisi olmamasına karşın, burjuva siyasetin “sol” kulvarı onunla doldurulmuş ve ilerici, demokrat, vatanseverler CHP’yle aldatılmıştır. Oyun Sarıgül’le devam ediyor. “Washington’da ana muhalefet lideri gibi karşılandım” diyerek övünen, “sırtını ABD’ye dayayarak iktidar basamaklarını tırmanmaya çalışan bir politikacı”dır Sarıgül (Bkz. Ekmek ve Adalet, 112. Sayı, “ABD tornasında lider eğitimi” başlıklı yazı). ABD’den icazet arayan Sarıgül’ün karşısında Baykal vatansever tavrı mı temsil ediyor? Ne gezer! İkisi de birbirinden farklı olduğu için aralarında politik bir tartışma da yok. Biri yolsuzluk dosyalarından, öteki şovlardan medet umuyor.

Vatanseverlerin, demokratların CHP’den bekleyebilecekleri bir şey yoktur. Baykal-Sarıgül koltuk kavgasının gösterdiği en çıplak gerçek budur.

KAN GÖLÜ ORTASINDA SEÇİM OYUNU

- ◆ Halk seçimini direnişten yana yapmıştır
- ◆ Felluce'nin kanı kapitalist 'pazar'a doldu
- ◆ Irak'a demokrasi, bağımsızlık savaşının zaferiyle gelecektir

Felluce'yi dünyaya kapatarak büyük bir katliam yapan ve "zafer kazandıklarını" açıklayan işgalciler, şimdi diğer direniş kentlerine yöneldiler. Musul, Ramadi, Samarra, Latifiye ve Bağdat başta olmak üzere, bir çok yerde halka ve direniş güçlerine yönelik saldırı ve katliamlar yaşanıyor. 21 Kasım günü, Ramadi'de Amerikan askerlerinin bir yolcu otobüsünü taraması sonucu silahsız, korunmasız yedi Iraklı'nın katledilmesi, Bağdat'ta Ebu Hanife Camiisi'ni basarak 4 kişiyi katletmeleri örneklerinde olduğu gibi. Hesap, hiçbir savaş kuralına uymadan katliamlar düzenleyerek direnişin iradesini kırmak. Hedefleri, işgale karşı çıkan, seçim oyununu reddeden tüm halktır.

Ama yanılıyorlar!

Baştan beri hiçbir hesabı tutmayan işgalciler katliamlarla hiçbir şey elde edemeyecek. Halkların kanı üzerinde zafer kazanamayacaklar. Tarih buna tanıktır, bir kez de Irak'ta tanık olacaktır. Ne Felluce'de zafer kazanabildiler, ne de başka yerde kazanabilecekler. Direniş artarak sürecektir. Felluce'de dökülen kan tam ters bir etki yaratarak direnişin güçlenmesine hizmet ediyor. New York Times Gazetesi'nin yayınladığı, ABD ordu istihbaratının değerlendirmesi raporu, işgalcinin içinde bulunduğu durumun küçük bir kısmın yansıtır.

Raporda, ordunun Felluce'den önemli sayıda asker çekmesi halinde direnişçilerin eskisinden daha fazla güçleneceği saptaması yapılıyor. Rapor, "direnişçilerle yaşanan yoğun çatışmalara karşın savaşçılarının sayısının arttığını" da yazıyor. (Cumhuriyet, 19 Kasım)

Öte yandan, ABD bütün Ortadoğu'da, dünyada daha fazla öfke yaratarak stratejik olarak daha büyük bir kayıp içindedirler. Herkes Amerikan demokrasinin, özgürlüğünün ne olduğunu bir kez de Felluce'de gördü. Kapitalist pazarın geleceği içindir bu katliamlar. Felluce; tarihi boyunca katliamlar, savaşlar, işgaller, cinayetler, provokasyonlarla varolan "kapitalizmin en yüksek aşaması" emperyalizmin, tarihsel yürüyüşünün bir aşamasıdır. Kapitalizm savunucuları bu dünya düzeninden, Felluce'den doğrudan sorumludurlar.

Yaralıların İnfaz Emri Komutanlardan

Felluce'de bir camiide yaşanan, yaralı Iraklı'yı infaz görüntüsü, bir yanıla Amerikan hukuksuzluğunun, emperyalizmin gerçek yüzünün teşhirini sağladı. Öte yandan ise, gerçeğin bütününün üzerini örtmeye de hizmet ediyordu. İşgalciler tüm halklara da gözdağı verirken, adeta vahşet ve hukuksuzluk saldece bu görüntüden ibaretmiş gibi yansıtmak istediler. O

Irak'a özgürlük ve demokrasi böyle getirildi! Şimdi seçimle sürecektir bu kanlı oyun. Gördüğünüz emperyalizmin dünyasıdır. Kapitalizm propagandası yapanlar, emperyalist demokrasiye tapanlar, tarih ve halklar önünde suçludurlar

görüntünün açıklaması ise, bir askere maledilecekti. “Ülusal-rarası kamuoyu” diye lanse ettikleri emperyalist ülkeler, BM ve Türkiye gibi işbirlikçi ülkeler de zaten bu oyuna hazırdılar. İlk açıklamaları tetiği çeken asker odaklı oldu.

Ancak gerçek çabuk çıktı ortaya. İnfaz emirlerinin Amerikalı komutanlar tarafından verildiğine gazeteciler tanık oldular ve yazdılar. **Bir komutan, askerlerine** “*düşman, kadın kılığına girmiş olabilir, ölü taklidi yapıyor olabilir. Hareketli ya da hareketsiz her şeyi vurun!*” (camideki infaz bu emrin gereği değil mi?) emri verirken, bir başkası öldürüleceklerin yaş sınırlarını belirliyor: “15-51 yaş arası tüm erkekleri öldürün!” (Cumhuriyet, 22 Kasım). Evlere girmeden önce ev yoğun ateşe tutulup taranıyor. Ya evde direnişçi varsa! Askerlik yaşındaki her erkek “güvenliği tehdit” olarak görülüp katlediliyor. Emperyalizm tarihi boyunca hiçbir zaman savaş kurallarına uymadı ki, bugün uysun. Hiroşima ve Nagazaki hangi savaş kuralına uyuyordu? İşgalciler için savaş hukukunun önemi yoktur, kuralları ABD koyuyor ve uyguluyor.

Camii cinayetinin tek örnek olmadığı, bugünlerde itiraflarına başlayan iliştilmiş gazetecilerin tanıklıkları ile de açıktır. Benzerlerinin defalarca değişik yerlerde yaşandığını, “savaş suçu”nun tam da işgalin kendisi gibi yaygın olarak işlendiğini ortaya koyuyorlar.

Felluce katliamının kesin bilançosu ise bilinmiyor. Günlerce yardım dağıtılmasına dahi engel olan, basına kapatan işgalciler, suç kanıtlarını temizledikten sonra, kamyonlar dolusu cesetleri kent dışına taşıdılar. Cesetlerin bir çoğunun ise sokaklarda çürümeye terk

Emperyalist medyadan itiraf: ‘Dünyayı Aldattık’

Embedded (iliştirilmiş) gazeteciler, işgali ve yaşananları Amerika’nın istediği gibi yansıttıklarını itiraf etti. BBC Radyosu’nda yayınlanan ve Amerikan ve İngiliz askerleri ile hareket eden BBC muhabiri Paul Wood, Martin Bell ve serbest gazeteci Lee Gordon’un katıldığı program, emperyalist medyanın halkların beyinlerini nasıl dumura uğrattığının, yanıltığının da belgesidir. Gazeteciler, Iraklı sivil halkın acılarını dünyaya duyuramadıklarını anlatırken, “herşeye askerlerin gözüyle baktıklarını, haberlerin insani bakış açısından yoksun olduğunu” ifade ediyorlar. Emperyalist medyanın “objektif

habercilik” ilahı kabul edilen BBC’nin gerçek yüzünü, İngiliz askerleriyle birlikte hareket eden Lee Gordon şöyle anlatıyor:

“NBC, ABD askerini, yaralı bir Iraklı’yı vururken gösteren görüntüyü yayınladı. Bu, sigara paketlerinin üzerine sağlık uyarıları koymaya benziyor. O uyarı oradadır, ama kimse dikkat etmez. Bence bu, medyanın bilinçli bir tercihi. Mesela, BBC muhabirlerinin savaşta Amerikan askerleri ile hareket etmesine karar verdi. Savaşın sivillerle ilgili tarafını yansıtmıyor. Başarısız olduk.”

Evet tercih bilinçlidir ve emperyalist medya rolünü oynamıştır.

edildiği, kentte kalan az sayıdaki insanın ise tıbbi malzeme ve gıda sıkıntısı yaşadığı belirtiliyor. Kentte tüm binaların tank ve top atışından zarar görmesi ne demektir? ABD “terör” yalanıyla tüm halka karşı savaşmıştır. 21. Yüzyılın teknoloji çağı, globalleşen dünya gerçeği bu! Sokaklarda çürüyor cesetler, 250 bin insan kentten çıkarılıp geride kalanların tepesine bombalar yağdırılıyor ve haftalardır kente kimse sokulmuyor.

Yasak Olan Her Türlü Silah Kullanıldı

Saldırının ilk gününden itibaren kimyasal silahlar ve zehirli gazlar kullanıldığı direnişçiler tarafından duyurulmuştu. Cesetlerin durumu da bunu doğrulamaktadır. El Kuds Press Haber Ajansı’na açıklama yapan direnişçiler ve tanıklar, yasadışı silahların kullanıldığını, çok sayıda silahsız insanın bu ölümcül gazlardan hayatını kaybettiğini anlatırken, Felluceli Dr. Muhammed el-Cemili, ABD’nin en büyük kayıplarını verdiği direnişin 2. gününde kimyasal silah ve zehirli gazlara başvurduğunu,

kimyasal silahların geniş bir alan içindeki ciltleri yaktağını ve insanları öldürdüğünü anlattı.

Bir başka Iraklı doktor da, iki hastasının bu gazlardan öldüğünün kesinleştiğini, kimyasal silahlarla öldürülen toplam 34 kişinin gömüldüğünü, ancak gerçek rakamın bilinmediğini, işgalcilerin cesetleri kendilerinin gömdüğünü, Colan ve el Saklaviye bölgelerindeki kimyasal saldırı izlerini temizlemeye çalıştığını açıkladı.

Felluce yakınındaki Saklaviya Köyü’nde yaşayanlar ise El Cezire’ye yaptıkları açıklamada, yanarak ölen 73 kadın ve çocuğun kömürleşmiş cesetlerini gömdüklerini anlattılar ve “**ABD uçakları Napalm bombaları atıyor**” dediler.

Irak’ı kitle imha silahı yalanıyla işgal etmişlerdi, kitleleri kimyasal silahlarla imha ediyorlar. Peki nerede şu BM denetçileri, nerede “insan hakları” şampiyonu Avrupa Birliği?

İşgalci Ve İşbirlikçileri Seçim Oyununda

ABD, işgali sürdürebilmek için böyle bir seçime ihtiyaç

duymaktadır. Hem uluslararası dengeler hem de seçim hesapları nedeniyle direnişe katılmayan Şiileri daha fazla tutamayacağını düşündüğü için seçimi yapmak durumundadı. Yani seçim tercih değil, ABD için zorunluluktur. Ama sanılmasın ki, yönetimi Irak halkına devretmek, iradelerini tanımak için seçim yapacak. 30 Ocak 2005'te yapılacağı açıklanan seçimlerden çıkacak sonuç ne olursa olsun, ABD işgali sürecektir. Kimse, "BM yasalarına

göre, iktidar istemezse işgalci gitmek zorundadır" diye düşünmesin. Bu işgalde hiçbir kural yoktur. İngiltere Genelkurmay Başkanı Mike Jackson'ın, "Irak'ta yıllarca kalabilecekleri" sözleri bu konuda farklı beklentileri olanlara da bir uyarıdır.

Seçimlerin işgali meşrulaştırma ve ABD'nin kendine göre bir iktidarı başa getirip, onun gölgesinde işgali ve katliamlarını sürdürme aracı olacağı açıktır. Bu anlamda, İslami pragmatizmin en pespaye

ve kanlı örneğini veren Şii lider Sistani de hesaplarının tutmadığını görecektir. ABD, işbirlikçiliği Allavi düzeyinde sürdürmeyen hiçbir iktidara yaşam şansı tanımayacak kadar direniş karşısında zor durumdadır. Gerekliğinde "ne seçimi, ne demokrasisi" diyerek, planlarını uygulayacaktır.

Seçim oyunun önünü temizlemek için direniş kentlerine yönelik katliam saldırıları sürerken, seçimleri boykot etme çağrısı yapan Sünni Üle-

Bu kafanın neresi müslüman!

Bu nasıl "din adamı", bu nasıl "müslüman"; Amerikan emperyalizmi Felluce'yi, tüm Irak'ı kana boyuyor, Fethullah Gülen Amerika'daki karargahında

**Ey
Fetullah!
Irak kana
boyandı,
haberini
var mı!?**

yaşıyor. Bir müslüman ülkede değil, ABD'de yaşama tercihi sıradan değildir. Haydi bunu bir yana bıraktık. Felluce'de tam bir vahşet yaşanırken, **müslümanlar kendi kanında boğulurken, Fetullah'tan 'çıt' çıkmıyor.** Sanki böyle bir olay yok! Bu tavrın tek bir anlamı var; **Fetullah, ABD'nin islam âleminde döktüğü kanın ortağıdır.** En küçük bir eleştiri dahi yapmaması, "Ey Bush, direniş katliamlarla kır, imparatorluğun tebaası olmayanların kanını dök ki, o kan gölünün ortasında 'ılımlı islam' rolümüzü oynayabilelim." demektir.

Fetullah, bütün insanlığın yüreğini kanatan Felluce karşısındaki suskunluğu ile kendi çizgisinde tutarlıdır. Gülen, Zaman Gazetesi'nde günlerce yayınlanan röportajında da, tek bir kelime ile dahi ne Irak işgalini, ne Filistin'de dökülen kanı dile getirmemiş, işgalcileri lanetlememişti. Tam aksine, işgalciye karşı direniş feda eylemleri nezdinde lanetlenmiştir.

Fetullah, yıllar önce, **"ABD'yle uyum içinde yaşamamanın müslümanın yararına"** olduğunu teorisini yapmıştır. Zalimle uyum içinde yaşayanın elinin mutlaka kanlı olacağını Fetullah da bilir, ama işin içinde çıkarları vardır. İnancmış, müslümanlıkmış ne önemi var. "Abant Platformu" toplantılarını bu amaçla Amerika'ya taşımış, emperyalizmin islam ülkeleri için öngördüğü "ılımlı islam" modelinde daha aktif rol oynayabileceğini düşünmüştür. "Abant Platformu", Amerikan islamcılığının platformu olmuştur. Fetullahçı Zaman'ın sayfalarında 11 Eylül'ün "islamcıların Amerika ile iyi ilişkiler kurmasına vesile olacağı" tesbitleri, bugün pratiğini yaşamaktadır. Söylenen, Amerika'nın radikal islamcılarını yok etmek için bu kesimleri öne çıkaracağı, himayesi altına alacağıydı. Fetullah şimdi Bush'un himayesinde, Irak'ta dökülen kanı izliyor ve "ılımlı islamcı"nın nasıl olması gerektiğinin örneğini sergiliyor tüm dünyaya.

ma'dan iki dini lider arka arkaya öldürüldü, basılan camilerden çok sayıda dini lider tutuklandı. "Demokrasi" işgalle gelince, seçimlere katılım da suikastlerle, işgale karşı çıkanların susturulmasıyla sağlanmaya çalışılıyor!

Her konuda İşgalcinin yanında yer alan AKP, seçimlerde de aynı rolünü oynuyor. Sünni islam kimliğini işgalcinin hizmetine sunan AKP'nin Dışişleri Bakanı **Abdullah Gül**, sünnilere "**sandığı boykot etmeyin!**" çağrısı yaptı. **İşgali kabul edin, siz de demokrasi-cilik oyunununa katılın, iyi bir işbirlikçi olun** diyor Gül.

Emperyalizmin işgalle özgülük oyunu tutmadığı gibi, işbirlikçi iktidarlar kurarak yapmayı planladığı demokrasi manevraları da tutmayacak. Mevcut direniş, işbirlikçiler arasındaki farklı çelişki ve çatışmalar, seçimin 30 Ocak'ta yapılıp yapılmayacağını dahi

riske etmekle birlikte, aslolan şudur: **Seçim, işgalcilerin ve işbirlikçilerinin seçimidir, direniş bu manevrayı da altedecek güçte olduğunu gösterecektir.**

İşgali Meşrulaştırma Toplantısı

Mısır'ın Şarm el Şeyh kentinde Uluslararası Irak Konferansı yapıldı. 23 Kasım'da yapılan toplantı iki aşamalıydı. Birinci bölümde Irak'a komşu ülkeler, ikinci bölümde ise G-8, BM, AB, Arap Ligi, İslam Konferansı ve Çin yer aldı.

Birincisi; ABD'nin böyle bir toplantıya ihtiyaç duyması, direniş karşısındaki çaresizliğindendir. Bölge ülkeleri ve Avrupa emperyalizminden destek arama amaçlıdır.

İkincisi; toplantı işgali meşrulaştırma amaçlıdır ve Irak halkının iradesi yoktur. Irak adına katılan kuklaların bir avuç işbirlikçi dışında kimseyi temsil etmediği açıktır.

Toplantıda AKP iktidarının üç temel isteği de işbirlikçiliğine uygun olmuştur. Türkiye'nin istekleri; "*Irak'ın toprak bütünlüğü, seçimde hiçbir grubun dışlanmaması ve Irak kaynaklı teröre karşı önlem alınması...*"

"Irak'ın geleceğinde", işgale son verilmesi isteği yok. **ABD ile komşu oluyoruz** diye zil takıp oynayanlardan beklenebilir elbette böyle bir talep. Diğer Arap ülkeleri de farklı tutum almadılar. Sonuç bildirgesinde de işgale son verilmesi açık olarak yer almadı.

Burjuva basın toplantıyı "**Irak için son ümit**" diye lanse etti. Güya "Irak'ta kan ve gözyaşına son vermek için dünya Mısır'da buluşuyordu".

Irak'ın tek umudu, kan ve gözyaşına son verecek olan bağımsızlık savaşının zaferidir.

Göstermelik seçimler ve bu toplantılar, zaten Irak'ı kan gölüne çevirenlerin, halkın iradesini yok edenlerin icraatlarıdır.

Gül, İşgalcilerin Avukatı Mı?

Abdullah Gül, işgal güçlerinin vahşet ve katliamlarının altında yatan nedeni buldu! Ne emperyalizm gerçeği, ne tarih boyunca bütün işgalcilerin aynı yöntemlere başvurmuş olmaları, ne de işgal ortaklarını bu katliamlardaki payı yoktu bu "nedenler" içinde.

ABD yönetiminin aklayıcılığı rolünü üstlenen Gül'e göre, Felluce'de camiilere kadar girerek katliamlar gerçekleştiren, "*Amerikalılar buranın kültürünü bilmediği için kutsal yerleri vuruyorlar*"mış... (22 Kasım, Hürriyet)

Çok zeki! Dünya imparatorluğu kurmak için yola çıkan Amerika bilmiyor, Gül hatırlatıyor!

İşbirlikçiliğin bu kadarı gerçekten fazla. Beyaz Saray'a yaranmak için ne yapacağını şaşırarak işbirlikçi kafa, herkesi aptal yerine koyuyor. Tam tersine, işgalciler bölgenin kültürünü de çok iyi bilirler. Kontrollerinde çekim yaptırdıkları basının bu görüntüleri tüm dünyaya yayması da bu nedenle onay vermişlerdir. Direnişin iradesini kırmak, Amerika'ya karşı çıkanı hiçbir kural, inanç, kültürel değer tanımadan katlede-

cekleri mesajını vermek için yapıyorlar. Başka bir yer değil de, özellikle caminin seçilmesi de sıradan değildir. Bölge halkının güç, moral ve motivasyon kaynağı olarak gördüğü bir değeri ayaklar altına alıyor oradaki katliamıyla.

Gül ne diyor; kültürünü bilmiyorlar! Bunu söyleyen de islamcı! Ne islamcısı, ne müslümanı, düpedüz haçlı ritüelleri ile Felluce'yi kana bulayan işgalcinin yalakası, suç ortağı. Yaralı Iraklı'yı infaz eden işgalci böyle savunmak size mi düştü?

Kültürünü bilerek işgal nasıl oluyor, onu da anlat! İşgale itirazı yok, dökülen her kanda Amerika'nın stratejik ortağı AKP'nin de teşhir olduğunu bilerek konuşuyor. İşgalci katlettikçe, camileri yıktıkça, AKP'nin Amerikancı 'İlmlî İslam' rolü riske giriyor. Sıkıntı burada.

Ellerindeki kan, dillerinde miğde bulandırıcı bir işgalci avukatlığına dönüşüyor.

Yalancı devletin yalanları İran'a yöneldi

"Bu elimde gördüğünüz tüp, Irak'ın çiçek virüsü üretebilecek ve bunu silah olarak kullanabilecek kapasiteye sahip olduğunu gösteriyor."

"Güvercin" diye lanse edilen ve Bush'un ikinci döneminde istifa eden ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell, *İran'ın nükleer silah taşıyacak*

füze geliştirdiğini söyleyerek **bu konudaki istihbaratlarının kesin olduğunu** söyledi.

Aynı oyun, aynı pespaye yalanlar. Her gün Powell, Bush, Blair ve adamları tarafından Irak için söylenen yalanları herkes biliyor. Sadece birini hatırlatalım. Bugün İran için istihbaratlarının kesin olduğunu söyleyen Powell'in, 5 Şubat 2003'te, BM'de uydu görüntüleri eşliğindeki konuşuyor. Bütün dünya medyasının canlı yayınladığı toplantıda tüm dünyaya şu yalanları söylüyordu Powell:

"Bu uydu fotoğrafları, grafikler Irak'ın cephaneliklerini gösteriyor. Bu tesislerin içinde kitle imha silahları var. Bakın bakın seyyar laboratuvar nasıl da hareket ediyor, bu kamyonlarda kitle imha silahları üretiliyorlar.

Dinleyin kasetteki albay ve generalin konuşmalarını. Bir endişe var. Demek ki ellerinde bulundurmamaları gereken birşey var... Irak lideri Saddam Hüseyin ile El Kaide arasında tehditkar bir bağlantı var.

Irak; Rusya, Romanya, Slovenya ve Hindistan'dan uranyumu zenginleştirmekte kullanılacak elektromanyetik malzeme alma girişiminde bulundu. Irak'ın 100 ila 500 ton kimyasal silah malzemesi bulunduğunu tahmin ediyoruz... Görgü tanıkları anlatımı, Irak'ta mobil biyolojik silah laboratuvarları olduğunu gösteriyor."

Peki sonra ne oldu? Nisan 2004'te, yani yalanlar işlevini yerine getirdikten, Irak işgal edildikten sonra kitle imha silahlarının yalan olduğu yine bizzat Powell ve daha bir çok Amerikalı tarafından dile getirildi. *"BM'de sunumum o kadar sağlam temellere dayanmıyormuş gibi görünüyor."* dedi pişkince Powell.

Dünya, emperyalizmin yalanlarının bedelini işgaller, ölümlerle ödeyecek, ama onlar yalanlara devam edecekler. Emperyalizmin dünyası bunu da meşrulaştırmak istiyor. Herkes sizin istihbarat bilgilerinizin ne mal olduğunu biliyor.

Sayı 134

24

28 Kasım
2004

Afganistan'da uyuşturucu üretimi patlama yaptı

Amerika'nın getirdiği düzenin, iktidar yaptığı savaş ağalarının icraatı işte bu!

Geçen hafta Birleşmiş Milletler'in açıkladığı rapora göre, **"Afganistan'da afyon üretimi tarihi rekor kırdı."** Üretim yapılan arazi 131 bin hektara çıkarken, kuraklığa rağmen üretim 4 bin 200 tona çıktı. (2 milyar 800 milyon dolar değerinde).

Belirtelim ki, üretim yapan köylünün eline geçen sadece 600 milyon dolar. Yani 2.2 milyar dolar işbirlikçi Afgan hükümetine getirilen savaş ağalarına ve elbette işgalcilerin kasalarına gidiyor.

Oligarşinin ve ABD ile Avrupa'nın işgaldeki müttefiki Kuzey İttifakı iktidarında, köylünün payı yüzde 41 düşerken, uyuşturucuyu dünyaya yayanların payı yüzde 69 artmış. Yani hem dünya emperyalistlerin denetiminde uyuş-

turucuya boğulurken, Afgan köylüsü daha da yoksullaşmış.

Dünya uyuşturucu piyasasının üçte birinin Afganistan kaynaklı olduğu gözönüne alındığında, emperyalizmin "barbar Taliban"dan kurtardığını söylediği Afganistan'ın tüm dünya gençliğinin (ve elbette ortaokulların önüne kadar yayılan ülkemizin gençliğinin) nasıl bir barbarlıkla yok edilmesinde pay sahibi olduğunu gösteriyor. Milyarlarca dolar, geçiş güzergahındaki Türkiye gibi ülkelerin, "uygar" batının istihbarat servislerini, bankalarını, borsalarını, kara para piyasalarını besliyor.

Geriye dönüp bakıldığında, Taliban iktidarında uyuşturucu üretimi yasaklanmış, üretim alan-

ları 90 bin hektardan 7 bin hektara kadar düşmüş, dünya piyasasının yüzde 70'lik kaynağı kurutulmuştu. BM de raporları ile bu sonucu onaylamıştı. İşgalin ardından uyuşturucu üretimi hızla artarak bugünkü düzeyine geldi.

Ülkede her şey işgalcilerden soruluyor. Bu sonuç Amerika ve Avrupa emperyalistlerinin, işbirlikçileri savaş ağalarının yarattığı sonuçtur. Çünkü kapitalist piyasanın, batı bankalarında aklanıp piyasalara aktarılan kara para-ya ihtiyacı var.

"NATO'nun Afganistan Kıdemli Temsilcisi" ünvanıyla emperyalizme hizmet eden **Hikmet Çetin**'in görevlerinden biri de, bu akışın güvenliğini sağlamak değil mi zaten...

Başı ve göğsü kesilmiş bir gerilla; kimin eseri bu vahşet? Kimin emiriyle?

İşkencenin ve vahşetin belgesi, bu kez katledilen bir gerillanın vücudundaydı. Batman'ın Beşiri ilçesi kırsal alanında ya-

İŞKENCE! Burası Türkiye!

pılan operasyonda katledilen HPG gerillası İdris Ulaş'ın cenazesini teslim alan ailesi, Ulaş'ın naaşının başının ve göğüs bölümünün olmadığını açıkladı.

Tokat'ta katledilen DHKC gerillalarına da aynı vahşet uygulanmıştı. Vahşet tüm çıplaklığıyla ortada olmasına rağmen, ne tek bir hükümet üyesinden, ne tek bir generalden, ne tek

bir savcıdan tek bir kelime açıklama, soru yok. Vahşet iktidarın onayıyla sürüyor.

İdris Ulaş'ın cenazesi, bini aşkın kişinin katıldığı bir törenle Mardinkapı Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Cenaze, mezarlığa götürülürken, polis aracından "Beyler slogan atmayın, şu an hepimizi kameraya çekiyoruz. Yarın hakkınızda suç duyurusunda bulunacağız. Sizi mahkemeye vereceğiz" şeklinde tehditlerde bulunuldu. Tehditlere rağmen halk, sloganlarla uğurladı şehit gerillayı.

Egemen sınıfların savaş ahlakı yoktur. Halklar, yüzyıllardır ahlaksızlığı ilke edinmiş düşmanlarla savaşıyor.

Geçen hafta İsrail'de bu ahlaksızlıklara bir yenisi eklendi. İsrail'li katillerin, öldürdükleri Filistinliler'in cesetlerine işkence yaptıkları, insanlık dışı davranışlar sergiledikleri ortaya çıktı.

Basına yansıyan bilgilere göre, bu olaylardan birinde, İsrail askerleri bir feda savaşçısının kopan başında, ağzına sigara koyup yanında fotoğraf çektiriyor. Bir diğerinde de siyonist katillerden biri öldürdükleri bir Filistin polisinin cesedinin yanında poz veriyorlar. "İnsan" denen varlıkla uzaktan yakından ilişkisi kurulamayacak bir başka olayda, İsraili askerlerin Gazze Şeridi'nde tanklara çok yaklaştığı gerekçesiyle öl-

İŞKENCE! Burası İsrail!

dürdükleri silahsız Filistinli'yi soyup çıplak cesedini bir araca koyarak üsse götürdükleri ve burada çıplak cesedin fotoğraflarını çekerek eğlendikleri belirtiliyor.

Tokat'ta gerilla cesetlerine sigara basan, cinsel organlarına kurşun yağdıran, parmaklarını ezen, göğüslerine kurşun dolduran ahlakla aynı ahlak!

Tek bir fark var; İsrail ordusu, sözü edilen olaylarla ilgili "soruşturma açıldığını" duyurdu. Ülkemizde ise aylardır süren cesetlere işkence olaylarına ilişkin ne AKP'den, ne Genelkurmay'dan böyle bir açıklama yok.

Türkiye'nin Şaron'larının hukukla Siyonist Şaron kadar bile ilgisi yok.

12 yaşındaki Uğur, 'ölü ele geçirildi'; 'terörist' ilan edildi!

Kızıltepe'nin Turgut Özal Mahallesi'nde 22 Kasım'da yapılan jandarma-polis operasyonunda Ahmet Kaymaz ve 12 yaşındaki oğlu Uğur Kaymaz infaz edildi.

İlçe Jandarma Komutanlığı ve Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı ölüm mangaları, 2 HPG gerillasının mahalleye girdiği gerekçesiyle mahalleye bir operasyon düzenlediler.

Operasyon sırasında evinden çıkarak, evinin önündeki kamyonu binmek üzere olan DEHAP üyesi şoför Ahmet Kaymaz ve 12 yaşındaki oğ-

İNFAZ!

lu Uğur Kaymaz katledildi.

İnfazdan sonra yapılan resmi açıklama, bildikti, tanıdıktı: Mardin Valisi Temel Koçaklar, "2 teröristin ölü olarak ele geçirildiğini" açıkladı. "Öldürülenler terörist"ti!

Ahmet Kaymaz'ın annesi Emine Kaymaz, torununun vücudunda 10'u aşkın kurşun izinin bulunduğunu belirtti. Katlettikleri insanların acılarına da saygı göstermeyen ölüm mangaları, infazın hemen ardından Ahmet Kaymaz'ın annesi ve eşini gözaltına alarak tehdit ettiler.

Baba-oğul Kaymazların cenazesi Kızıltepe'de "Katil Devlet!" sloganları eşliğinde toprağa verildi.

“Stad cinayeti”nin sorumluları, Apolitikleştirme politikasının uygulayıcılarıdır

Televizyon normal yayın akışını keserek “Son Dakika” spotuyla başka bir yayına geçiyor. Herhalde önemli bir şey var diye gözünüzü ekrana dikeyorsunuz, bir bakıyorsunuz ki falan klübün teknik direktörü veya bir yabancı futbolcu “basın açıklaması” yapıyor.

Aynı gün, emekçiler hakları için meydanlara çıkıyor, aynı gün birileri bu ülkenin hapishanelerinde 117 insanın öldüğünü haykırmak için eylem yapıyor, aynı gün bir sendikanın üyeleri sendikamız kapatılamaz diye eylem yapıyor... Ve bunları, bırakın canlı yayınla verilmesini, haber bültenlerinin kısa haberler bölümünde bile görmiyorsunuz.

TBMM toplantı saatlerini maçlara göre ayarlıyor. Bakanlar Kurulu toplantısını yarıda kesip maç izlemeye geçiyor. Derby maçlarında sokaklar boşalıyor, kahvehaneler doluyor, dükkanlar kapanıyor. Futbol haberleri, gazetelerin birinci sayfasında sürmanşet oluyor. Spor sayfalarının dışındaki köşe yazarları da üç beş günde bir futbol yazıyor. Televizyonlardaki spor programlarının sayısı her gün artıyor, süreleri uzuyor.

Bir futbol takımını tutmamak neredeyse “ayıp” karşılanacak. Gazetelerde köşe sahibi olan ve aynı zamanda sosyalist aydın geçinenler bile rüzgarın dışında kalmaya cesaret edemeyerek, katliamlara, işkencelere ayırmadıkları sütunlarını “*ne olacak şu Galatasaray’ın hali*” muhabbetlerine ayırıyorlar.

Bu tablo sağlıklı bir toplum tablosu olarak görülebilir mi? Tablo, adeta futbolla yatılıp kalkılan bir cinnet halidir.

Falan takımın renklerindeki kaşkolları, kravatları takmak, politikacılar, tekelci burjuvalar için değişmez bir şov aracı. Televoleler, futbolcuların lüks ve yozlaşmış yaşamını “özenilecek yaşamalar” olarak sunuyor her gece. Futbolcuların sevgilileriyle ayrılıp barışması, magazin gazete-

lerinin değil, spor gazetelerinin değil, en çok satan büyük gazetelere her gün haber oluyor.

Eleştirdiğinizde savunmaları hazır: Okuyucu bundan haberdar olmak istiyor. Ama işte bütün mesele de burada. Okuyucuyu bu tür haberlerle yatıp kalkar hale getiren, futbol taraftarlığını bir manyaklık derecesine yükselten, futbol fanatikliğini kışkırtan **KİM**?

KİM stadlarda cinayeti hazırlayan?

Apolitikleşmenin adı: “futbolculuk”

İnönü Stadi’ndaki bir maç sırasında 22 yaşındaki bir “taraftar”ın, 16 yaşındaki bir “taraftar”ı öldürmesi, düzenin sahipleri istemese de bu soruyu yeniden gündeme getirdi: **KİM** bu hale getirdi futbol taraftarlığını?

Bu tablo birdenbire çıkmadı ortaya. Bilinçli, iradi, sistematik biçimde yaratıldı. 12 Eylül askeri faşist cuntasını bu cinnet halinin başlangıcı olarak görebiliriz. Futbolculuk 12 Eylül’le birlikte terörle, tehditle apolitikleştirilen kitlelere gösterilen adres oldu. 12 Eylül’den sonra iktidar olan tüm düzen partileri bu politikanın sürdürücüsü oldular. Futbol hastalığının yaygınlaştırılması için büyük bütçeler ayrıldı. YÖK, milli eğitim gibi kurumlar seferber edildi. Burjuva medya, körükledikçe körükledi. **Kitleler politikayla uğraşacağına futbolla uğraşsındı!** Yapılmak istenenin özü buydu.

Hayat boşluğu sevmeyiz. Herkesin yaşamı bir biçimiyle bir şeylerle dolacaktır. Apolitikleştirilen gençliğin uyuşturucuya, taraftarlığa, cinsel sapkınlıklara yöneleceği adeta bir kanundur. Ondan sonra toplum oturup günlerce “*sataniist gençlerin cinayetini*”, “*uyuşturucu batağındaki gençlerin oranını*”, “*tribünlerde işlenen cinayetleri*” tartışır durur. Nitekim böyle olmuştur.

“Futbolculuğun” yaygınlaştırılması sporun yaygınlaştırılması gibi sunuldu. Hiçbir ilgisi yoktu. Kitleleri aktif olarak sporun içine katmak yoktu bu politikada. “**Futbolculuk**” bir kültürün adıdır. Bu kültür, kendisi oynamayan, sadece seyirci-taraftar konumunda olan, ama sanki kendi oynuyormuş gibi, sanki kendi kazanıp kaybediyormuş gibi, sanki dünyanın merkezinde futbol varmış gibi yaşamaktır.

Futbolla yatıp kalkan kitlelerden düzene bir zarar gelmezdi. Yüzbinlik futbol stadyumları, adeta kitleleri uyutmak, sorunlarından uzaklaş-

Sayı 134

26

28 Kasım
2004

“İnönü’de Cinayet!”

Bu cinayetin faili, 12 Eylül yönetimidir.

Bu cinayetin faili, düzen partisi iktidarlarıdır.

Bu cinayetin faili, polisten YÖK’e, medyadan genelkurmaye kadar tüm düzen kurumlarıdır.

Gençlerimizi yozlaştıran, öldüren, geleceğini karartan bu düzendir.

tırmak, ülkesine, dünyaya yabancılaştırmak için yapılmış **büyük beşikler** gibiydiler.

Düzen tüm kurumlarıyla, yıllardır milyonları, içine yatırdıkları o beşiği sallayıp duruyor.

Şimdi **“stad anarşisi”, tribün terörü**” deyip sorumluluğu üstlerinden atmaya çalışıyorlar.

Bütün toplumu “futbol manyaklığına” iten kimlerse, **bu cinayeti tahammüden hazırlayanlar** da onlardır.

‘Futbol çeteleri’, tekelci burjuvazinin ve polisin himayesindedir

Ama bir nokta geldi, futbol taraftarlığı öyle bir hastalık haline geldi ki, taraftar kitleleri öfkelerini, hoşnutsuzluklarını birbirlerine karşı boşaltmak eğilimi göstermeye başladılar.

Esasında halkın “futbol” gibi bir **“Hiç”** yüzünden birbirine düşmesine, birbirine düşman olmasına egemen sınıfların hiçbir itirazı yoktu. Halk birleşip düzeni yiyeceğine, birbirini yesindi...

Böyle düşündükleri içindir ki, yıllardır tribünlerdeki kavgaları görmezden gelmişlerdir.

Yeni İstanbul Valisi atandığından beri, televizyonlarda on kez canlı yayına çıktıysa, bunun dokuzu, “Derby maçları”yla ilgilidir. Yanına büyük klüp başkanlarını, emniyet müdürlerini de alıp bu meseleye ne kadar önem verdiklerini, ne büyük önlemler aldıklarını anlatmıştır her seferinde de. Ne kadar önlem aldıkları, bu cinayete bir kez daha açığa çıktı. Şimdi tribündeki cinayetin ağırlığı altında burjuva basında da anlatılıyor ki; futbol çeteleriyle doludur ortalık. Bu çeteler **büyük klüplerin yönetimleri tarafından beslenmektedir ve polisin de bilgisi dahilindedir**. Tribünlerde çıkan her olay, “taraftarlar” adıyla yapılan her türlü taşkınlık, saldırganlık, iradi olarak örgütlenmektedir. Sıradan, “futbolculuk”, “taraftarlık” maskesi altında neler olup bittiğinin farkında olmayan kitleler de kışkırtılarak bu kavgaların, hareketlerin içine sokulmaktadır.

Oligarşi yarattığı sonucun karşısında yine meselenin tali yanını, polisiye yanını tartışıyor, gerçeğin üzerinden atlıyor; kim körükledi fanatizmi? Kim gençlerimize **“ülke sorunlarıyla ilgilenmeyin de futbolla ilgilenin”** dedi...

Futbola kan ilk kez bulaşmış değildir. Neredeyse her hafta şu veya bu şehirde “taraftarlar” arasında kavgalar çıkıyor. Ölü olmasa da yaralı oluyor. Polis “taraftarları” copluyor.

6 yıl önce de, iki ingiliz taraftar Taksim’in göbeğinde “Türk holiganlar” tarafından öldürülmüştü. Medya, hükümet, üç beş gün tartışıp sonra yine üstünü örttüler. “İnönü cinayeti”nde de farklı olmayacaktır.

Düzenin efendilerinin holiganlıktan, fanatik taraftarlıktan hiçbir şikayetleri yoktur. Ne zaman ki, doğrudan kendilerine, düzene zarar vermeye başlar, ancak o zaman biraz törpülemeye çalışırlar. Ama tümünden önlemek politikalarına terstir. Önlemeyecek, tersine “futbolculuğu” teşvik etmeye devam edeceklerdir. Oligarşi böyle bir “apolitikleştirme” aracından vazgeçemez.

“Terör”ü, “anarşi”yi yaratan yine kendileridir

Trafik canavarı, kapkaç terörü, stad anarşisi, tribün terörü... Kendilerinin sorumlu olduğu ne varsa, sonuna bir **“terör”** kelimesi ekleyip sorumluluğu bilinmeyen güçlere havale ediyorlar.

Yıllarca Koçlar, Sabancılar, OYAKlar kazansın diye demiryolları yapmayan, deniz ulaşımını geliştirmeyen, tüm ulaşım ve taşımayı karayollarına sıkıştıran sanki kendileri değilmiş gibi, bozuk düzenin katliamlarının adını **“trafik terörü”** koymuşlardı. IMF politikalarıyla, sömürleriyle kendi yarattıkları işsizliğin, yoksulluğun, açlığın bir sonucundan başka bir şey olmayan hırsızlık olaylarını da **“kapkaç terörü”** deyip polisiye bir vakaya indirdiler.

Şimdi de aynı oyun var karşımızda: **“tribün terörü”**.

O “terörün” bizzat klüplerin örgütlediği çetelerin eseri olduğu artık aşikar. Kim bu klüp yöneticileri? Kelli felli işadamları, büyük bürokratlar, mafyacılar, ünlü gazeteciler... Çakıcı olayını, Peker operasyonunu hatırlayın; klüpler “spor”dan başka herşeyle uğraşıyorlar.

“Holiganlar”, işte bunların paralı adamlarından başkaları değil ki! Parayı verip şu veya bu futbolcunun, yöneticinin aleyhine gösteri yaptıkları bir grup bunlar. Takımlar arası rekabeti keskinleştirip maçlara gelen seyirci sayısını çoğaltmaya çalışan, **futbol rekabetini hayatın her alanına, evlere, işyerlerine kadar sokup apolitikleşmeyi derinleştirmeyi hedefleyen** de bunlardır. “Taraftar”ı böyle fanatikleştiren, daha doğru bir deyişle manyaklaştıran da bu klüp yöneticilerinden başkası değil.

Klüpler, sorunun sadece bir halkası elbette. Ama zincir devam ediyor. Klüpler, bu zincirin sondaki halkası aslında. Klüplerin beslediği çeteler **polisin** bilgisi dahilinde. Ama polis de himaye ediyor onları. Klüplerin pislikleri, yolsuzlukları, **hükümetlerin** bilgisi dahilinde. Ama kitleleri apolitikleştirmenin en temel araçlarına onlarda dokunmuyor. Düzen partileri de herşeyin farkında. Ama yeri geldiğinde oy hesabıyla kullanacakları için seslerini çıkarmıyorlar. Kısacası, futbol klüpleri, **apolitikleştirme politikasında oynadıkları rol**

nedeniyle dokunulmazdılar.

Mesele en tepeden başlıyor; ideolojik, politik, kültürel, ekonomik, tüm politikalarla besleniyor.

“Bırak sağcılığı, solculuğu futbolcu ol, hayatını yaşa!”

Lisede, üniversitede hakkını arayan bir genç gözüaltına alındığında, polisin ona söylediği değişmez bir söz vardır: “Oğlum, bırak bu işleri, sağcılığı, solculuğu boşver, futbolcu ol, kari kız peşinde koş, hayatını yaşa... Başın derde girmez.”

Bu herhangi bir polisin fikri, herhangi bir polisin tavsiyesi değil. Düzen onyıllardır bunu dayatıyor gençliğe. İşkenceyle, infazlarla, F tipleriyle tüm topluma bu mesaj veriliyor.

22 yaşında bir hiç yüzünden 16 yaşındaki bir gencin canına kıyıp katil olan Fatih Sözüer adlı gencin hikayesini yazıyor gazeteler; bütün amacı “tribün liderleri”nden biri olmakmış. (Tribün liderleri, asalak yaşayan, klüp yöneticilerinin bedava bilet, altlarına lüks arabalar verdikleri kişilere deniyor.) Gençliğe bu “idealleri” düzen gösteriyor işte. Asalak yaşa, kısa yoldan köşeyi dönme ye bak, başkalarının sorunlarından sana ne!

O gençler ki, İnönü’den Ali Sami Yen’e, Rüştü Saraçoğlu Stadı’na, 19 Mayıs Stadı’na kadar top koşturulan tüm stadyumların adını bilir; ama Sincan’ın, Kırıklar’ın, Tekirdağ’ın, Edirne’nin, Kandıra’nın F tiplerini bilmezler. O gençler ki, David Beckham’ın ne yaptığını, ne söylediğini günü gününe bilir de, Arafat’ın dört yıldır kuşatma altında tutulduğunu bilmez.

Hangi maçın hangi dakikasında ne olduğunu izlemek için kanal kanal spor programları arasında dolaşır da, Felluce’de neler olup bittiğini öğrenmek için parmağını oynatmazlar.

Bu gençlerimizin duyguları, düşünceleri çarpıtılmıştır, sapıklaştırılmıştır. Kin ve sevgileri, siyah-beyaz, sarı-kırmızı, sarı-lacivert renklerine göre belirlenir. Boynunda siyah-beyaz atkı taşıyanı, belki komşusu, belki aynı yoksulluğun bir parçası olduğu sarı-kırmızı atkılı gence **DÜŞMAN** gibi bakar.

16 yaşındaki genci bıçaklayan Fatih Sözüer’in gözüaltına alındığında hala boynunda siyah-beyaz atkısı vardı. Bu düzen ki, hemen her türlü simgeye düşmandır. Devrimin, sosyalizmin simgesidir diye “kırmızı”yı yasaklar, islamın simgesidir diye türbanı yasaklar, Kürtlerin simgesidir diye, sarı-kırmızı-yeşil olan herşeyi yasaklar. Böyle bir düzenin her türlü simgeye karşı olup da futbol simgesine sonsuz, sınırsız bir özgürlük tanıması bile, düzenin bu simgeleri yaygınlaştırmakla neyi amaçladığını yeterince göstermiyor mu? Bu simgelerin girmediği, sokulmadığı bir televizyon programı, bir yaşam alanı, bir siyasi alan var mı?

Fakat, toplumsal bir kuraldır; ifrata vardırılan herşey, bir noktadan sonra, istenilenlerin dışında da sonuçlar vermeye başlar. Mafyacılıkta böyle olmuştur; kendileri yaygınlaştırmışlar, ama bir noktadan sonra tekeli burjuvazinin kendisi ve bizzat devletin “güçlülük imajı” zarar görmeye başlamıştır büyüyen mafyadan. “Futbolculuk” da işte böyle olmuştur. Kendi büyüttükleri canavar, şimdi denetimlerinden çıkmaya başlamıştır.

16 yaşındaki gencimizin **katili**, işte bu canavarı büyütenlerdir. Cuntalarla, emniyet müdürlüklerindeki, jandarma karakollarındaki işkencelerle, gazetelerindeki köşe yazılarıyla, televizyonlardaki programlarıyla, YÖK uygulamalarıyla, liselerdeki baskı ve dayaklarıyla apolitikleşmeyi ve “futbolculuğu” teşvik eden herkes sorumludur 16 yaşındaki gencin öldürülmesinden.

YOZLAŞTIRMAYA KARŞI MÜCADELE: İmzalar Valiliğe Verildi

Şakirpaşa Temel Haklar’ın 15 Eylül’de başlattığı “Üyüştürücüye Fuhuşa ve Yoz Kültüre Karşı Birlikte Mücadele Edelim” kampanyasının eylemleri sürüyor. Dağıttığı bildiriler, düzenlediği toplantılar ve yaptığı basın açıklamaları

ile halkı yoz kültüre, uyüştürücüye ve fuhuşa karşı mücadeleye çağıran Şakirpaşa Temel Haklar’ın son eylemi, 18 Kasım günüydü.

Kampanya pankartını açan Temel Haklar üyeleri, üzerinde yine kampanya sloganlarının yazılı olduğu kırmızı önlükler giydiler. Dernek başkanı Mehmet Bildircin’in okuduğu açıklamada, “Üyüştürücü kullanmak fuhuş batağına düşmek kader değildir. Bu ortak sorunu muza sahip çıkalım.” çağırısı yapıldı. Bildircin, ayrıca “çağdaş” kültürmüş gibi gösterilen emperyalist kültürle, “kendi kültür ve geleneklerimizden yoksun bırakılarak düşünmeyen, sorgulamayan, çevresine duyarsız, kadercı bir gençlik yaratılmak istendiğini” belirtti.

Daha sonra Vali Cahit Kırac’la görüşen dernek üyeleri, uyüştürücüye karşı topladıkları imzaları Valiliğe verdiler.

“HUKUK DEVLETİ”nden bir manzara:

- ➔ **Korucular 8 köylüyü kurşuna dizdiler**
- ➔ **Hinçlarını alamayıp kafalarını kestiler**
- ➔ **Yargılanıp güya ‘müebbet’e çarptırıldılar**
- ➔ **Ve hala ‘GÖREVLERİNİN’ BAŞINDALAR**

Katliam, 1993 yılının 20 Nisan’ında Mardin’in Midyat ilçesinde gerçekleşmişti.

Çalpınar Köyü’nden Diyarbakır Hapishanesi’ndeki yakınlarını ziyaret etmek için yola çıkan köylüler, köyden 2 kilometre kadar uzaklaştıktan sonra korucular tarafından durduruldular. Kimlik kontrolü yapan korucular önce İsmet Acar’ı indirerek dipçiklerle dövdüler. Ardından minübüslerdeki 20 kişiyi indiren korucular, önce İsmet Acar’ı, hemen arkasından da bütün köylüleri silahla taradılar. Katliamda, köylülerden Süleyman Acar, İsmet Acar, Hasan Akay, Mehmet Ağırman, Mehmet Akan, Abdulkadir Akan, Sabri Acar ve Mehmet Emin Acar öldüler. Korucular öldürdükleri bazı köylülerin de kafalarını kestiler. Yaralı dört kişi, Mardin Devlet Hastanesi’ne kaldırıldı.

Mardin Sulh Ceza Mahkemesi, katliamdan 16 gün sonra korucular hakkında "adam öldürmek"den tutuklama kararı verdi. Dava, “güvenlik” gerekçesiyle Denizli 2. Ağır Ceza Mahkemesi’ne gönderildi. Korucular, 8 ay sonra “tutuksuz yargılanmak üzere” serbest bırakıldılar. Dava 7 yıl sonra sonuçlandı ve 20 Ekim 2000’de 10 korucu hakkında, “delil yetersizliği” bahanesiyle **beraat** kararı verildi.

Katliamdan sağ kurtulanlar vardı, yani tanıklar vardı, kullanılan silahlar, köylüleri öldüren kurşunlar, hepsi ortadaydı.

“O zamanın hukuku öyleydi!”

Böyle bir dava nasıl olur da beraatle sonuçlanabilir sorusunun cevabını, o günkü Midyat Cumhuriyet Savcısı Recep Kibar, şöyle veriyor:

"Korktum. Çünkü o dönem herşey çok keskindi. Yani, ya devletin yanında yer alıyordun ya da öbür tarafta. Hukuk da bu şekilde işliyordu" (Özgür Politika, 21 Kasım 2004)

Katledilen köylülerin tek suçu vardı; koruculuk dayatmasını kabul etmemişlerdi. Dolayısıyla devlet katında “katli vacip”tiler. Yargısı, OHAL’i elbirliğiyle katliamı gerçekleştiren korucuları koruyup kolladılar.

Savcının dediği gibi, **“o zamanın hukuku öyleydi”**. Peki o zaman öyleydi de, şimdiki zamanın hukuku nasıl?

Bunun cevabını da davanın sonraki aşamalarının gelişiminde buluyoruz:

Çok açık kanıtlar nedeniyle, Yargıtay Denizli Ağır Ceza’nın “beraat” kararını bozuyor. Yargılama yeniden yapılıyor ve bu kez 10 korucu hakkında “kasten adam öldürmek”ten müebbet ağır hapis cezası veriliyor.

Ama “sonunda adalet yerini buldu” diye düşünmeyin yine de. Çünkü sözkonusu korucular, bu cezaya rağmen, halen Çalpınar’ın komşu köyü olan Tınato (Kutlubey) Köyü’nde koruculuk yapmaya devam ediyorlar!!!

Hala devletten maaşlarını tıkr tıkr almaya devam ediyorlar!!!

Köylüye kurşun

22 Kasım’da Ordu Gököy Damarlı’da çöp döküm sahası yapılmasına karşı eylem yapan köylülere jandarma müdahale etti.

Jandarma, köylülerin yürüyüşünü engellemek için tehditlerin ardından havaya ateş açtı.

Köylüler buna rağmen yürüyüşü sürdürdüler. Protesto eylemi çöp döküm sahasında sona erdi.

Susurlukçu’ya eskortluk

Susurlukçu uyuşturucu kaçakçısı Yaşar Öz, 20 Kasım’da Edirne F Tipi Hapishanesi’nden tahliye edildi. “Vatan millet” adına uyuşturucu kaçıkçılığı yapan Susurlukçu’yu bir helikopter bekliyordu. Ama bundan daha fazlası da vardı.

Tahliye anındaki tablo, halka karşı despotluktan başka bir yüzü görünmeyen polis ve jandarmanın Susurlukçular karşısında nasıl **uşaklaştığının** resmiydi. Jandarma, uyuşturucu tacirinin **valizlerini taşıırken**, polis de helikopterine kadar **eskortluk** yapıyordu.

Çok da yakışmıştı!

'En sorunsuz uyum asimilasyondur' (Otto Schily) Avrupa ırkçılığı körüklüyor

Geçen haftaki sayımızda ele aldığımız, Hollanda'daki ırkçı, şovenist saldırganlık bizzat Hollanda devleti tarafından körüklenecek sürdürülüyor. İdeolojik, politik ve kültürel saldırı fiili saldırılara dönüşerek müslüman halklara, özellikle de Türkiyeliler'e yöneliyor. Avrupa'nın "en liberal, özgürlükçü" ülkesi olarak lanse edilen Hollanda'nın, gerçekte özünde varolan ırkçı damarın yansımaları aslında hayatın her alanında vardı. Daha ince olarak yansıyan ırkçılık şimdi daha aleni hale geldi. Saldırı ve yükseltile ırkçılık atmosferini salt, Nazi artığı gruplara, kimi ırkçı örgütlenmelere bağlamak, devletin politikasını gözardı etmek, sorunu hafife almaktır.

Film yönetmeni Theo Van Gogh'un öldürülmesinin ardından bir "hukuk devleti", olayın faali ile uğraşır. Ancak yaşananlar tam tersine, Müslüman halklara yönelik baskılara, bir dizi baskıcı yasa hazırlıklarına kadar vardırılmış, devlet ırkçılığı önleyecek tedbirler almak yerine basit bir olayı bahane ederek körüklemiştir. Havaaalanlarının dahi uçuşlara kapatılmasının, bir semtin tümünden basılmasının, evlerin aranmasının bir cinayetle ne ilgisi olabilir? Hollanda devleti böyle bir hava yaratıp, yabancılar üzerine baskıyı kurumlaştırmak, sindirmek istemektedir. Sağcı milletvekilleri de elbette bu ortamda, "camileri kapatmayı, Hollanda'ya 5 yıl süreyle, batılı olmayan göçmen kabul etmemeyi" savunabiliyor, "Hollanda, bu hoşgörüsüz insanlara karşı gereğinden fazla hoşgörü gösterdi" diyerek dışlerini gösterebiliyor.

Hollanda'da başlayan tartışmaların oraya özgü olmadığı da, başta Almanya olmak üzere Avrupa ülkelerinin genel yaklaşımının bir ürünü olduğu, yaşanan tartışmalarla anlaşılmaktadır. Tüm bu tartışmaların temelinde, yabancıları asimile etme, sindirme düşüncesi yatmaktadır.

Asimilasyon dayatılıyor

Öncesi de olmakla birlikte, Hollanda'da yaşanan olayların en sıcak tartışıldığı yerlerden biri Almanya. 2,5 milyondan fazla Türkiyeli'nin yaşadığı Almanya'da en sık tartışılan kavram "uyum, entegrasyon"dur. Bunun ne anlama geldiğini ise, geçen hafta "sosyal demokrat" İçişleri Bakanı **Otto Schily** çok açık ifade etti:

"Uyumun en sorunsuz şekli asimilasyondur. Başarılı bir uyum için asgari şart, yabancıların Almanca öğrenmeleridir."

Sorunun basit bir dil öğrenme sorunu olmadığı ortada. Aynı ırkçı yaklaşımı, Diyanet İşleri Türk-İslam Birliği'nin Hollanda'daki olayın ardından, Avrupa devletlerine yaranmak için düzenlediği "teröre karşı mitingde" de görüyoruz.

Schily, böyle bir miting bile yeterli görmemiş, "Türkiye bayrağı yerine Almanya bayrağı taşımalarını isterdim" dedikten sonra ekliyor;

"Bu insanlar burada yaşamak istiyorsa, Alman vatandaşları olmuşlarsa veya olmak istiyorlarsa, biz Almanlar demeliler..."

"Almanlaştırma"!...

Nazi ideolojisinden beslenen bu bakış, Schily'e özgü değildir. Egemen politikanın özünü oluşturmaktadır. Aynı miting konuşmacı olarak davet edilen Bavyera İçişleri Bakanı Günther Beckstein, karşısındaki binlerce Türkiyeliye, "Almanca dili öğreneceksiniz, ya entegre olup kültürümüzü kabul edeceksiniz veya burada işiniz yoktur" diyebiliyor.

AKP'nin kendine yakın bulduğu ve AB üyeliği durumunda AP'de gruplarına katılmayı planladığı sağ partiler ise, en liberalinden en aşırıya kadar ırkçılığı daha net ifadelerle ortaya koyuyorlar. Focus Dergisi'ne açıklama yaparak "Çok kültürlü toplum düşüncesinin tamamen iflas ettiğini" söyleyen, CDU Genel Başkanı Merkel'in, "burada her kim yaşamak istiyorsa Anayasamıza uymalı ve **Hristiyan-batı kültürümüze uymalıdır**" sözleri; yine CDU'nun Brandenburg eyaleti İçişleri Bakanı Jörg Schön-

Viyana'da Anti-Faşist Yürüyüş

20 Kasım günü Avusturya'nın başkenti Viyana'da Naziler bir toplantı düzenlediler. Hitler'in Viyana'da yapmış olduğu bir konuşmanın yıldönümü sebebiyle yapılan toplantı Anti-faşistler ve Cephe Güçleri tarafından yapılan bir yürüyüşle protesto edildi. Nazilerin toplantı yaptığı otelin önünden başlayıp Viyana Üniversitesi'nde son bulan yürüyüşe 500 kişinin katılırken, "Faşizme karşı omuz omuza, Naziler defolun, Yaşasın enternasyonal dayanışma" sloganları atıldı. Cephe Güçleri yürüyüşe cephe bayrakları ile katıldılar.

boh'm'in, "yabancılar Alman kültürünü kabul edip kültürlerinden vazgeçmelidir." (Die Welt) açıklamaları; CSU Genel Başkanı Edmund Stoiber'in, "Almanya yurtseverliği ve Hristiyan değerlerimizi koruyalım. Yabancılar da bunlara zorunlu olarak uysunlar" beyanatları bunun örnekleridir. Ve bu ırkçı, gerici açıklamalar iktidardaki sosyal demokratlardan, Nazilere kadar destek bulmuştur.

Demokratlık gibi, "Avrupa değerleri" arasında en başlarda sayılan "çok kültürlülük" konusunda da, Avrupa ikiyüzlüdür. Zeminini yarattıklarını düşündüklerinde en ırkçı yüzlerini göstermekten çekinmemektedirler. Halkların inançlarını, kültürlerini yok etmeyi, asimile etmeyi tartışmanın dahi demokratlığın zerresi ile ilişkisinin olmadığını herkes bilir. Avrupa emperyalistleri "fundamentalizm" tartışmalarıyla, 11 Eylül saldırılarının ardından ABD imparatorluğunun körüklediği gerici dalgayı da kullanarak saldırganlıklarını boyutlandırmaktadırlar.

11 Eylül sonrası çıkarılan bütün yasalarda ilerici muhalif güçlerle birlikte, önce göçmenler hedef olmuştur. Mültecilik konusundaki kısıtlamalar, Afrika'da toplama kampı kurmayı tartışmaya kadar götürülmüştür. Tüm bu tartışmaların en üst düzeyde, AB'de yapıldığını unutmayın. Hollanda'daki ırkçı saldırılar, Almanya'daki pervasız tartışmalar gücünü buradan almaktadır. AB Adalet ve İçişleri Bakanlarının tam da bu saldırıların yaşandığı günlerde, 21 Kasım günü açıklanan kararları da aynı politikanın ürünüdür. Bu kararlara göre; Avrupa'da yaşayan göçmenlerin yaşadıkları ülkelere entegre olması amaçlanıyor. Bunun için; o ülkenin **dilini ve kültürel değerlerini öğrenmek zorundalar**. Üstelik bu kararlar güya "yaşanan gerilimleri düşürme amaçlı" olarak alınmış.

Dili, kültürü dayatmanın bir sonraki adımının ne olacağını yukarıda Otto Schily'den aktardık; **Asimilasyon!**

Örgütlenmeli, haklarımızı korumalıyız

Sömürgecilik günlerinin "medeniyet götürme" politikalarının bugün inceltilmiş hali olan "uyum" adı altında dayatılan asilimilasyonu reddetmeliyiz. Avrupa'da demokrasi, kültürlere saygı dedikleri masaldır, yoktur böyle bir şey. Bize reva gördükleri asimilasyondur. Bu ırkçılık, saldırganlık karşısında, sindirme ve asimilasyon politikaları karşısında susmamalıyız. Demokratik kurumlarımızla örgütlenmeli, meşru hak arama yollarımızla haklarımızı korumalıyız. Örgütsüz bir kitleyi sindirmeleri ve bugün artık aleni hale getirdikleri, kafalarındaki politikaları dayatmaları kolaydır. Asimile olmayacağımızı, kültürümüz, düşüncelerimizle yaşama hakkımızın olduğunu her platformda haykırmalı, değerlerimize daha sıkı sarılmalıyız.

Alman Ordusunda İşkence Eğitimi

Bir Latin Amerika ülkesinde, acemi erlerin "teröre karşı savaşa" işkence ile hazırlanmaları tartışma konusu olmuştu. O ordu da emperyalizmin işbirlikçisi bir orduydı, ama bunun önemi yoktu. TV'ler günlerce yayınlayarak, "üçüncü dünyanın barbarlığını" izletmişti herkese. Aynı AB'ci medyanın hassasiyetini Alman Ordusu'nun askerlerini işkence ile eğittiğinin ortaya çıkmasında göremedik. İşkence AB ülkesindeyse, sözü mü edilirdi?

Almanya'daki bir acemi bölüğündeki askerlerin "teröre karşı mücadele" hazırlıkları da işkenceyle. Sözde tuzağa düşürülüp esir alınan acemi erlerin kafasına torbalar geçirilerek ellerinin arkasından plastik kelepçeler takılıyor ve tazyikli suya tutuluyorlar. Elektrik de verilen erlere yapılan bu işkencenin amacı, "genç askerleri ülke dışı görevlere hazırlamak" olarak açıklanıyor. Acemi erlerin rolü, esir alınan düşman askerlerini canlandırmak. Demek ki, Alman Ordusu, tıpkı ABD Ordusu gibi, esir aldıklarına işkencenin yapacaklarını bugünden ilan ediyorlar. Alman Ordusu durumu "münferit" olarak açıklasa da, 1996'da da benzeri bir video kaset ortaya çıkmıştı.

Irak'ta Ebu Gureyb Hapishanesi'ndeki o işkence görüntülerini yaratanlar da tıpkı böyle eğitildiler. Nasıl işkence yapacaklarının eğitimlerini aldıklarını kendileri anlattılar.

AB, "kriz bölgelerine müdahale gücü oluşturuyor", Alman Ordusu askerlerine işgal ettikleri topraklarda esirlere nasıl işkence yapacaklarının eğitimini veriyor; hala Avrupa emperyalizminin demokrasi, insan hakları, özgürlükler kalesi olduğunu söyleyenler, bu gelişmelere ne diyorlar? Fildişi Sahili'nde katliam yapan Fransa anlatamadıysa, işgal gücünün kuruluşu, Almanya'daki işkence eğitimleri de anlatmıyor Avrupa'nın gerçek yüzünü? Bekleyin o zaman! Avrupa emperyalistleri kendini anlatmaya devam edeceklerdir. Yüzyıllık sömürgecilik tecrübelerinin yansımalarını daha çok göreceksiniz. Emperyalizmin egemenlik savaşında zor yönteminin ön planda olduğu bir sürecin içindeyiz. ABD ile her alanda rekabet eden Avrupa emperyalistleri, bu alanda da rekabete hızla hazırlanmaktadırlar.

ABD Ebu Gureyb'i yarattı, Almanya eğitimi veriyor. Ülkemizde kimileri de bu Avrupa'dan demokrasi beklleme gaffetinden bir türlü uyanmıyor

“Dünya nereye gidiyor... Dünya aklını yitirdi... Dünya tarihinin en kritik günleri...” diye tartışanlar;

Emperyalizmin Dünya Düzenine Karşı Tek Alternatif Olan **Sosyalizmi** Tartışın

Felluce’de tüm dünyanın gözleri önünde gerçekleştirilen, hukuk tanımayan Amerikan vahşeti... BM başta olmak üzere ‘uluslararası güçler’in buna karşı suskunluğu... Rusya’nın “kıyamet bombası” diye nitelenen bir bomba geliştirdiğini açıklaması... Japonya’nın “barışçıl” anayasasını değiştirmesi... İsrail katliamları... Chirac’ın “dünyanın daha tehlikeli hale geldiği” açıklamaları...

Tüm bunlar karşısında basında ve daha geniş bir çevrede “dünya nereye gidiyor”, “dünya çıldırdı” tartışmaları yapılıyor. Kimileri ABD’nin BM’ye uymasını istiyor, kimileri ABD karşısında Fransa odaklı Avrupa’yı kurtuluş olarak görüyor, kimileri ABD politikalarını Nazilerin gelişimiyle özdeşleştiriyor, bir başkası “*bu gidişin ucu nereye kadar gidecek, ne yazık ki, bunu bile kestirmenin zor olduğunu*” belirterek, bilinen tek şeyin, “*bu devrin insanlığın fetret devri olduğu*na...” hükmediyor. Ortak vurgu ise, “*dünya tarihi açısından çok kritik günler yaşandı*”.

ABD emperyalizminin halkları askeri zorla di-ze getirme politikası ve emperyalist blok içerisinde güç dengelerini zorlayan yaklaşımı karşısında, kapitalizm dışı alternatif düşmeyenlerin içinde bulunduğu paniğin, korkunun bir yansıması bunlar. Özünde “yeni” olan bir şey yoktur esasen. Ama emperyalistler; gerçekleri görmek istemeyenleri uykudan uyandırmakta, emperyalizm gerçeğini gözlerine sokarak hatırlatmaktadır.

Emperyalistler arası çatışmalar ve emperyalist kurumlar bu dünya düzeninin alternatifini doğurmaz.

Kimi reformist sol çevrelerde, özellikle Avrupa Komünist Partilerinde sıkça dile getirilen düşünce, Amerikan imparatorluğu karşısında BM’nin güçlendirilmesidir. Irak için öngördükleri “çözüm” de, “ABD çekilsin, BM üniformalı askeri güçler Irak’a yerleşsin”dir.

Bu düşünce baştan sakat ve Avrupa emperyalizmi odaklıdır. ABD’yi BM aracılığıyla dengelemek isteyen Avrupa emperyalistleridir. BM, Sovyetler Birliği’nin varlığı koşullarında belli bir anlam ifade etmekteydi. SSCB baskısıyla halklar lehine dengeleyici unsur idi. Sovyetler Birliği’nin yıkılmasının ardından BM’nin yeni fonksiyonu-

nun emperyalizmin saldırılarını meşrulaştırmak olduğu, Balkanlar’da, Afganistan’da, Irak’ta görülmüştür.

Fransa’nın geçtiğimiz hafta içindeki çıkışı da yukarıda ifade ettiğimiz emperyalistler arası çatışmanın ürünüdür. Fransa Cumhurbaşkanı Jacques Chirac, Bush’a “yeniden çok kutupluluğu canlandırıp, çok sesli ve adil bir dünya düzeni kurma” çağrısı yaptığı konuşmasında şöyle diyordu: “*Dünyayı güç mantığına göre organize etmek hala mümkün... Ama deneyimlerimiz bize eninde sonunda çatışma ya da krize sürüklendiğimizi göstermiştir. Daha adil bir dünya için, hiçbir devlet başına buyruk hareket etmemelidir. Bu da ancak çok kutuplu ve birbirine bağımlı bir dünya realitesinden geçer.*”

Chirac, ABD’ye dünya pazarlarını paylaşmalıyız, yoksa kriz çıkar, krizler çatışmaları, çatışmalar devrimleri doğurur uyarısı yapıyor. Hem emperyalist sistemin bekaası hem de Avrupa emperyalistlerinin pazarlardan daha fazla pay alma isteğiyle konuşuyor. Yoksa Fransa’nın ve Avrupa’nın “daha adil bir dünya”dan kastettiği, halkların eşit koşullarda yaşadığı bir dünya değildir. Emperyalistler arası bir “eşitlik”tir. Bunun yolunu da Chirac, “*Reforme edilmiş ve güçlendirilmiş bir BM’ye dayalı çok taraflılığı canlandırmak*” olarak formüle etmektedir.

Sosyalist Blok’un dağılmasından sonra hazırlanan ve 10 yıl sonra, yani Amerika’nın imparatorluk savaşlarını başlattığı günlerde ortaya çıkan “**Yeni Bir Yüzyıl İçin Stratejiler**” raporunu hatırlayalım. İmparatorluk amacının açık bir şekilde dile getirildiği raporun “hedef” bölümünde, “*ABD’nin global üstünlüğünü sağlama almak, büyük bir rakip gücün çıkmasını engellemek, uluslararası güvenlik düzenini Amerikan ilkeleri ve çıkarlarına göre biçimlendirmek.*” ifadeleri yer alıyordu. Mevcut güçler dengesi de bu çerçevede sürmektedir. Yani, Fransa’nın “çağrısı”nın -en azından bugün için- pratik bir anlamı yoktur. ABD emperyalistler arası ilişkilerde de üstünlüğünü sürdürecektir.

Tersinin mümkün olduğunu varsaysak dahi, bundan halkların hiçbir çıkarı yoktur. Ne “Fransa çizgisi” ne de başka bir emperyalist gücün dengeleyiciliği, halklar için özgürlük, bağımsızlık,

Türkiye’de ve dünyanın ezilen halklarının emperyalizme karşı savaştığı her karış toprakta sosyalizmin kızıl bayraklarını dalgalandıracağız. Tarihin akışını hiçbir güç durduramayacak

adil bir dünya düzeni demek değildir. Elbette halklar, bağımsızlık ve özgürlük savaşlarında emperyalistler arası çelişkilerden yararlanırlar, ama asla o güçlerden birinin peşine takılmazlar.

İşgallerin, Savaşların, Vahşetin Yaratacısı Emperyalist Sistemdir

Savaşların, işgallerin, vahşetin nedeni emperyalist sistemin kendisidir. Bush ya da bir başkasının ABD başkanı olması, ya da Avrupa emperyalistlerinin ABD karşısında dengeleyici olması bu gerçeği zerre kadar değiştirmez. Düne kadar üzerinde tartışma dahi yapılmayan ve ikisi dünyaya çapında olmak üzere onlarca savaşla, sömürgecilik ve işgaller tarihiyle sabit olan bu somut gerçekler bilinçli olarak çarpıtılmıştır. Emperyalist tekellerin dünya hakimiyetini sağlamak için izlediği politikalar, Bush’larla, Blair’lerle açıklanmış, aynı emperyalist tekellerin birliği olan Avrupa Birliği neredeyse “dünya barışının teminatı” gibi sunulmuştur.

Emperyalizmi, “kapitalizmin gelişmesinin en yüksek aşaması” olarak niteleyen Lenin, bu gelişimin ekonomik özelliklerini, sermayenin, ileri ülkelerde ulusal devletin sınırlarının dışına taşması, rekabetin yerine tekellerin geçmesi... kitlelerin durumunun ekonomik, politik açıdan kötüleşmesi” olarak sıralar. “Militarizmin artmasına, savaşımlara, gericiliğin güçlenmesine, ulusal baskının ve sömürge yağmasının pekişmesi ve genişlemesine neden olur.” sözleriyle de, onun askeri ve siyasi planda ortaya çıkardığı durumu özetler. (Lenin, Seçme Eserler-5, İnter Yay.)

Bugünkü dünya düzenine bakın, Lenin’in bu raya özet olarak aktardığımız tanımlamasını aynen görürsünüz. Emperyalizme “küreselleşme” demekle gerçekler değişmiyor. Ve emperyalist kendini her fırsatta hatırlatıyor.

Alternatif Sosyalizmdir

Emperyalizm konusunda tek geçerli tahlil olan ve gerçek yüzünün tüm çıplaklığıyla ortaya konulduğu, Lenin’in emperyalizm tahlilinde, sınıf çelişkilerinin olağanüstü keskinleşmesine yol açan emperyalizmin, “sosyalizmi gerçekleştirmenin tüm nesnel koşullarını yarattığına” da dikkat çekilmektedir.

Bugünkü dünya düzenini eleştirenlerin görmesi gereken de budur. Çaresiz değiliz. Çaresizlik ancak alternatifine sahip çıktığımızda ortadan kalkabilir. Chirac’ın görüp, “Batı tüm değerlerini dünyaya empoze edemez. Bu yaklaşım, insanların hafızasında Batı’nın dayatmacılığının, emperyalizm ve sömürgeciliğin canlandırılması olarak algılanabilir.” sözleriyle uyardığını, emperyalizmin hakimiyetine karşı çıkanlar da görmelidir.

Emperyalizm bu saldırganlık karşısında tüm sistemlerinin risk altında olduğunu bilincindedir. Bu nedenle, yine aynı Fransız devletinin strateji kuruluşları, ABD’nin Irak’taki yenilgisinin sadece onun değil, tüm batının yenilgisi anlamına geleceği uyarısını yapıyorlardı.

Burada bir parantez açarak, Küreselleşme Karşısı Hareket olarak nitelenen, reformist önderliklerin yönlendirmesindeki çizgiye değinelim. “**Başka bir dünya mümkün**” sloganını şiar edinen ve ülkemizde ÖDP gibi reformistlerce temsil edilen bu çizgi, ısrarla bu “başka bir dünya”nın, sosyalizmin dünyası olduğunu dile getirmezler. Bu, sıradan değil, bilinçli bir tercihtir ve Avrupa emperyalistlerine dayanan icazetli reformist politikanın ürünüdür. Bu nedendir ki, işgal başlamadan önce Avrupa politikaları paralelinde harekete geçen bu kesimler, Felluce’deki büyük katliam karşısında susmuşlardır.

Kapitalizmin karşısında tek alternatifin sosyalizm olduğu geçtiğimiz yüzyıl boyunca en yaygın şekilde dile getirildi ve halklar tarafından sahiplenildi. Bugün kısıntı düzeyinde demokratik haklar varsa, sömürgelerde bağımsızlık savaşları kazanılmışsa, bu alternatifin varlığı büyük rol oynamıştır. Ancak şu bir gerçek ki, Sovyetler’in yıkılmasının ardından sosyalizm alternatifi egemen güçler tarafından unutturulmaya çalışıldı ve bunda, kimi sol, reformist güçlerin, aydınların büyük katkıları oldu. Sosyalizm alternatifini dile getirenler, bu dünya düzeninin karşısında halkların tek kurtuluş yolunun sosyalizm olduğunu söyleyenler daha baştan susturulmak istendi. Hem katliamlar, sindirme operasyonlarıyla, hem de ideolojik bombardıman ile süren, halkları alternatifsiz bırakma saldırısı sonuna gelmiştir.

Kimi küçük-burjuva aydınlar da günah çıkarak bu gerçeği kısmen görmeye başlamışlardır. Milliyet yazarı Can Dündar’ın Berlin duvarı üzerine

Avrupa Birliği İşgal Gücü Kuruyor

yazdığı 13 Kasım tarihli Milliyet'teki yazısında olduğu gibi. Berlin duvarının yıkılışının yıldönümünde, 15 yıl önceye dönerek, "Biz, izlerken umut dolmuş-tuk. O duvarın enkazından yepyeni bir dünya doğacağına inanıyorduk." diyor küçük-burjuva aydını. Bugünkü dünya düzeninden, Filistin'den, Felluce'den kareler aktararak, Leonard Cohen'in "kehanet falı" olarak nitelidiği şu dizelerini hatırlıyor:

"Berlin Duvarı'nı geri verin bana / Stalin'i ve Aziz Paul'u verin / İstikbali gördüm kankam / İstikbal: Katliam..."

Ve ekliyor:

"İşte o fal açılıyor şimdi... Berlin'de kime sorsam duvarı özlüyor; onu yeniden örmeye gönüllü olduğunu söylüyor... Acı ama gerçek; canavarı frenleyen bir kalkanmış meğer o duvar..."

Küçük-burjuva aydını hep yanılacak, hep günah çıkaracak, ama bu süre içinde halklar büyük acılar yaşayacak! Ne "aydınlık" ama!

Bu küçük-burjuva aydınlar, emperyalistlerin "sosyalizm öldü" propagandalarının en büyük yayıcıları oldular. Beyinleri dumura uğrattılar, genç insanlara bu düzenin alternatifsiz olduğunu, mücadele edilecekse de bu sistemi revize etmekten başka bir yolun düşünülmemesi gerektiğini vaaz ettiler. Hem de bunu "sosyalistlik" sıfatıyla yaptılar, ki onlardan istenen ve propagandalarının etkili olmasını sağlayacak olan da buydu. Bu yüzden burjuva medyadaki köşelerini "romantik sosyalist" diye reklam ettiler. Devrimciler, karşı-devrimci rüzgarlara göğüs gererek o günlerde sosyalizmin bayrağını dalgalandırırken, "terör, geri kafalılık, geçmişte kalmak, ortodoksluk" gibi her türlü yaftayı yapıştıranlar, şimdi günah çıkarıyor. Eh, bu da bir ilerleme; 15 yıl sonra olsa da, "kahretse" de, gerçeklerin ucunu yaklaşıyor. Çünkü emperyalizmin kendisi dayatıyor bunu. Görmek istemeyene gösteriyor, "demokratik emperyalizm" teorileri yapanlara, "küreselleşmenin nimetlerini" sayıp dökenlere kocaman harflerle kendi gerçeğini ve onları nasıl kullandığını haykırıyor. Avcunun içindeki küçük-burjuva beyinleri tutup fırlatıyor Felluce'nin ortasına. Ve **küçük-burjuva aydını** Felluce'nin kaniyla, "**şok ve dehşetle**" uyanıyor.

Vahşi kapitalizmin işgalleri, pervasızlığı, azgın sömürüsü ve halkları boyunduruğu altında tutması karşısında yeniden sosyalizm alternatifi daha yüksek sesle dile getirilecektir. Yol, yöntem tartışmalarını ayrı tutsak dahi, bu kaçınılmazdır. Karanlıklar geçicidir, sabaha dönmek zorundadır. Dünyanın son 15 yılına damgasını vuran karanlığı sosyalizmin ışığı aydınlatabilir ancak. Yaşanan deneylerden dersler çıkaran dünya devrimcileri ve ezilen halklar, sosyalizm ışığını yeniden dünyanın üzerine tutacaktır.

Beklenen, doğasına uygun olan kararı aldı Avrupa Birliği. 22 Kasım günü, AB savunma ve dışişleri bakanlarını, "uluslararası kriz bölgeleri" olarak niteledikleri ülkelere göndermek üzere işgal gücü oluşturma kararı aldılar.

Halen tartışmaları süren Avrupa Ordusu'nun ilk adımları olarak nitelenebilecek acil müdahale birimleri 2005'ten itibaren "kriz bölgelerine" gönderilecek. Şimdilik 13 adet olan "acil müdahale birimleri" içinde, AB üyesi olmamasına karşın Türkiye de yer alacak. 1950'lerden bu yana sadece emperyalizme hizmet eden bir orduya yakışır elbette.

Peki nerelere gönderilecek bu işgal güçleri?

Avrupa emperyalist tekellerinin nerede çıkarı varsa, nerede bu çıkarlara karşı pürüzler, direnişler varsa, nerede emperyalist sermayenin istikrarının sağlanması gerekiyorsa, oraya.

Yakında işgal güçlerinin komutasını devralacakları Bosna bunlar arasında ilk sırada. 7 bin Avrupa işgal askeri Bosna'ya gönderilecek.

2007 yılında tümüyle operasyonel bir güce dönüşecek olan bu grupların her birinde 1500 asker var. AB'nin işgal kararı aldığı ülkeye ilk müdahale bu güçler tarafından yapılacak.

Avrupa emperyalizmi denilince, elbette ilk akla gelen sömürge bölgesi Afrika kıtasıdır. Kıtayı yüzyıl boyunca kana boyayan Avrupa, şimdi bunu farklı görüntüler altında sürdürmekte. Sudan ve Fildişi Sahilleri, başta Fransa olmak üzere Avrupa emperyalizminin çıkarlarının riske girdiği yerlerdir.

The Guardian Gazetesi de bu işgal güçlerinin "*en muhtemel konuşlanma bölgesi*" olarak **Afrika kıtasını** gösterdi haberinde. Elbette bunların adı her zaman olduğu gibi, "barış gücü" olacaktır. "Barışı, güvenliği tesis etme" adına, Avrupa sermayesinin güvenliği tesis edilecektir. Elbette Afrikalı'nın kanı dökülerek.

Avrupa emperyalizmi sömürgecilik politikalarında ve katliamlarda Amerikan emperyalizminden çok daha deneyimlidir. Kara Afrika'nın kana bulanmış toprakları çok iyi tanır onları. **AB, tarihine sahip çıkıyor.** Henüz ilk adım olsa da, ABD ile rekabeti askeri alana da taşıyor. Avrupa'yı umut olarak görenler bu gelişmeler karşısında ne düşünüyorlar acaba? **İşgal gücü de Kopenhag Kriterleri'nin bir parçası mı?**

GENÇLİK FEDARASYONU'NDAN SUÇ DUYURUSU

10 Kasım sabahı yüzlerce polis tarafından gaz bombaları ile basılan Yeniden Özlem Yayıncılık'tan gözaltına alındıktan sonra serbest bırakılanlar suç duyurusunda bulundular.

Baskında Gençlik Gelecektir Dergisi'ni aramak için izin alan polis, Yeniden Özlem Yayıncılık'ı basmış ve büroyu talan etmişlerdi. Gençlik Federasyonlu öğrenciler, 18 Kasım günü Beyoğlu Adliyesi'ne gelerek polisler hakkında suç duyurusunda bulundular.

Öğrenciler adına açıklama yapan İbrahim Gökçek, gençlik olarak YÖK'e, bu ülkedeki yoksulluğa, sömürüye karşı mücadele ettiklerini belirterek, "Sabahın altısında otomatik silahlarla, balyozlarla, onlarca çevik kuvvet ve özel timleriyle duvarları ve

kapıları parçalayarak, büromuzu talan ederek gözaltına aldılar. Tüm bunları 'AB sürecinde demokratikleşiyoruz' palavraları attıkları dönemlerde yaptılar" şeklinde konuştu.

Ardından gözaltına alınan 10 kişi yapılan tüm bu hukuksuzluklar için emniyet müdürlüğü, başta Star ve Kanal 7 olmak üzere çarpıtarak haber yapan bütün gazeteler hakkında suç duyurusunda bulundu.

Baskınla ilgili bir eylem de İzmir'de yapıldı.

İzmir Gençlik Derneği üyeleri, 20 Kasım günü Bornova Metro önünde düzenledikleri eylemle baskını protesto ettiler. "YÖK'e, tecrite, işgale hayır" pankartı açan öğrenciler, taşıdıkları dövizlerle gençlik üzerindeki baskıları, Kızılay saldırısını protesto ettiler.

Savcıdan Tehdit ve Apolitizmi Teşvik

Sivas'ta 23 Ekim'de "Komplolarla Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" el ilanları dağıtılırken gözaltına alınan Aliakber Kalender'e, savcılık tarafından günler sonra çağrılarak, "çevreyi kirlettiği" gerekçesiyle 110 milyon para cezası verildi. Sivas Gençlik Derneği asıl amacın her biçim ve yolla gençliği yıldırma amaçlı olduğunu belirterek, savcının aynı zamanda, "gittiğin yol yol değil. Onlar senin karnını mı doyuruyor. Senden önce de çok kişi bu yoldan gitti ama hepsi şu an cezaevinde" diye tehditler savurduğunu, apolitizmi savunduğunu belirttiler.

Ölüm orucu şehidi Muharrem ÇETİNKAYA Anıldı

Ölüm orucu şehidi Muharrem Çetinkaya, 19 Kasım günü Malatya'daki mezarı başında anıldı. "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" pankartının açıldığı anma, saygı duruşu ile başladı. Daha sonra Muharrem'in hayatını anlatan bir konuşma ile sürdü. "Ölüm Oruçlarından Sesleniş" adlı bir şiirin okunmasının ardından mezarına karanfiller bırakılarak anma sona erdi.

"Muharrem ÇETİNKAYA Ölümsüzdür, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganlarının atıldığı anmadan sonra, HÖC'lüler Muharrem'in ailesini ziyaret ettiler.

UŞAK'TA BASKILAR SÜRÜYOR

"YÖK'e, Tecrite, İşgale Karşı 6 Kasım'da Ankara'dayız" afişi astığı gerekçesiyle, Eda Şişman hakkında okul yönetimi soruşturma başlattı. Hakkında herhangi bir mahkeme soruşturması bulunmayan Uşak Gençlik Derneği üyesi Şişman, tatil günü okula çağırıldı.

Polis işbirlikçisi olan ve öğretim üyesi olduğu dahi şaibeli olan Kamu Yönetimi bölüm başkanı Hasan Hüseyin Akkaş, bir polis gibi Eda Şişman'ı sorguya çekti. "Eylemlerine devam ediyorsun, mücadeleyi bırakmadığın sürece cezayı çekeceksin, polisler benim dostum, onlar yalan söylemez" sözleriyle kafa yapısını ortaya koyan Akkaş'ın sorgusu sırasında okul kantininde de polisler rahatça kol gezmekteydi. Eda Şişman'ı öğrencilerden tecrit etmeye çalışan polis daha önce gözaltına aldığı insanlara, "Eda'yı okuldan attıracağız" sözlerini sarf etmişti.

Öğretim yuvasına bakın! Ne öğretimi, karakol! En demokratik eylem hakkı tam bir baskı kuşatmasına bahane yapılıyor. Ancak, Gençlik Derneklileri bürolarının önünde sürekli bekleyen polis tacizine, sindirme amaçlı takiplere, soruşturmalara karşın yılmayacaklarını dile getiriyorlar.

Direnişin 5. Yılında

Kim Ne Dedi?

İslamcılar

Sendikacılar, demokratik kitle örgütleri, siyasi hareketler, aydınlar, sanatçılar, gazeteciler, islamcılar, hukukçular... direnişin 5. yılını değerlendiriyor...

Röportaj soruları:

- 1-) F tiplerinde sürmekte olan ölüm orucu direnişinin 5. Yılına girmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?
- 2-) Bu süreçte toplumsal muhalefeti ve kurumunuzu yaptıklarıyla ve yapmadıklarıyla nasıl değerlendiriyorsunuz? İçeride ve dışarıda 4 yıldır uygulanan tecrit politikası nasıl etkisizleştirilecek?

Sayı 134

36

28 Kasım
2004

Özgür-Der: Direnişi sürdürenler onurlu bir kavga vererek, bu ülkenin direniş tarihinde saygın bir yer kazandılar

Şüphesiz düzenin cezaevlerinde kanlı ve vahşi yöntemlere başvurarak uygulamaya koyduğu tecrit, açık bir zulüm ve insanlık suçudur. İster yaratılıştan geldiği, isterse de temel insan hakları sözleşmeleri ile güvence altına alındığı kabul edilsin, tecrit sonuçta temel bir hakkın, insanın sosyal bir varlık olduğu gerçeğinin inkarı demektir. F Tipi hücre sistemi insanlık dışı bir cezalandırma sistemidir. Hedeflenen şey doğrudan insanların teslim alınması, otorite karşısında boyun eğdirilmesi, ideolojik ve siyasi kimliğinden yalıtılması ve giderek kişiliğisizleştirilmesidir. Aslında tecrit politikası toplumun tamamına yönelik politikalarla bire bir örtüşmekte. İnsanları yalnızlaştırmaya, bireyselleştirmeye ve dolayısıyla daha kolay kuşatma altına almaya yönelik genel politika 12 Eylül'ün, Özalizm'in ve 28 Şubat'ın kesişme noktası. Devletin en geniş ölçekte halka depolitizasyonu dayatma ve muhalif örgütlülükleri şiddetle ezme politikası cezaevlerine de F tipi adı verilen tecrit uygulamasıyla yansıyor.

Bu itibarla, ölüm orucu direnişinin büyük acılara

ve ödenen ağır bedellere karşın beşinci yılına girmiş olmasının iki farklı açıdan ele alınabileceğini düşünüyoruz. Tecrit zulmüne karşı gerek cezaevlerinde, gerekse de dışarıda her türlü fiziksel ve psikolojik baskılara karşı direnişi sürdürenler onurlu bir kavga vererek bu ülkenin direniş tarihinde saygın bir yer kazanmışlardır. Bu insanlar, "her ne pahasına olursa olsun" mantığıyla hayata tutunma eğilimlerinin giderek koyulaştığı bir vasatta, uğrunda ölünebilecek değerler ve ilkelerin de olduğunu canlarıyla ortaya koydular. Direnenler, hayatlarını bu uğurda feda edenler açısından 4 yıllık süreçte ortaya konan tutum ve eylemlilik övünçle, saygıyla anılmayı hak etmektedir. Tecrit karşıtı direnişin bu ülkede egemen güçlere karşı sürdürülen mücadelede çok büyük bir adım ve kazanım olduğu ortadadır.

Ne var ki, aynı süreçte toplumsal muhalefet açısından ise durumun hiç de parlak ve saygın bir görünüm arz etmediği ortadadır. Öyle ki, tecrit zulmü karşısında gösterilen cılız tepkiler, belki de daha doğru tanımlamayla tepkisizlik, bu ülkede bir toplumsal muhalefetten söz edilip edilemeyeceği tartışmalarını dahi haklı çıkartacak boyutlardadır.

Niçin böyle olmuştur? Şüphesiz, çeşitli nedenleri mevcuttur. Bununla birlikte, tepkisizlik halinin en temelde düzenin gerek iç gerekse de uluslararası şartlar açısından yakaladığı son derece elverişli konjonktürden kaynaklandığını söylemek mümkün. Şöyle ki, F tipi tam da 28 Şubat örtülü darbesinin toplumsal muhalefet kanallarını törpülediği bir vasatta uygulamaya konulmuştur. Bu süreç aynı zamanda tankıyla, tüfeğiyle ve gerektiğinde hiçbir hukuk kuralı takmayan yargısıyla her türlü muhalif sesi boğmaya hazır zorba bir anlayışın kitleler arasında dehşet ve pasifizm dalgaları yaydığı ve ayrıca ideolojik manipülasyonlarla muhalif kesimleri birbirine karşı kullanmaya çalıştığı ve maalesef bunda da kısmen başarılı olduğu bir süreçtir. Nitekim bu süreçte, yükselen Kürt hareketine karşı milliyetçi, İslami canlanışa karşı ise laik duyarlılıklar ön plana çıkarılmak suretiyle "toplumsal muhalefet" zemini daraltılmış, hatta yer yer normalde düzene karşı tavır alması gereken kesimleri çeşitli manipülasyonlarla düzen yedeğine almayı başarmıştır.

Uluslararası şartlar açısından ise emperyalist saldırganlığın dizginsizleştiği, dünya genelinde insan hakları ve özgürlüklerin alabildiğine daraltıldığı, baskı altına alındığı bir ortam söz konusudur.

Özgür-Der olarak tartışılmaya başlandığı andan itibaren F tipi uygulamasına karşı elimizden geldigince kamuoyunu ve bilhassa da doğrudan hitap ettiğimiz İslami kesimi duyarlı kılmaya çalıştık. Çeşitli etkinlikler gerçekleştirdik. Hemen her vesileyle, farklı bir bağlamı olduğu düşünülen konularla irtibatlandırmak suretiyle de olsa Türkiye'nin yakıcı bir gündemi olduğuna inandığımız tecriti gündeme taşımaya çalıştık. Ne var ki, sorunun büyüklüğü ve

yakıcılığı karşısında yaptıklarımızın yetersiz ve cılız kaldığının farkındayız.

Muhalefeti, daha da acısı bu ülke insanında adalet duygusunu bir hayli gerileten bir olguyla, bir F tipi Türkiye manzarası ile karşı karşıyayız. Buna karşı direnen, direnmenin gerekliliğine inanan herkes şartları, yapılanları ve yapılabilecekleri bir kere daha gözden geçirmek ve mümkün olan her araç ve yöntemle "toplumsal muhalefetsizliğimiz"i aşmak için çabalarını birleştirmek zorundadır. Öncelikle soruna duyarlı kesimlerin bir araya gelip, hem kendi özellerinden, hem genel perspektiften yaşanan süreci, dayatmalardan ve "nasıl algılanır?" endişelerinden uzak biçimde açık yüreklilikle tartışabilecekleri, kendi deneyim ve birikimlerini aktarabilecekleri uygun zeminler oluşturmalarının gerekliliği açıktır. Bu zeminin tecrite karşı mücadelesine açısından yararlı sonuçlar doğuracağına inanıyoruz.

Sibel Eraslan: Başörtülü olduğumdan dolayı tecriti yaşadığım için ne kadar ağır olduğunu biliyorum

Bir hukukçu olarak ülkemizdeki suç ve ceza politikasını ilkeleri ve yönelik olduğu amaçları konusunda insani ve açık anlamlı bulmadığımı söylemeliyim. Kanuni ve tarif edilmiş olmayan suçlardan düşünce suçları konusunda ise tam bir muğlaklık hakim.

Cezalandırmanın gayesi, modern ceza sistemlerinde suçluyu topluma kazandırmak olarak belirlenmiştir. Bizim ülkemizde yaşadıklarımız ise, işkence kötü muamele ve tecriti kastediyorum, insanlık dışıdır... Mahkum veya suçlu da olsa herkesin onurlu yaşama hakkı vardır. Hatta son uluslararası sözleşmelerde "yaşama onuru" hakkı, "yaşama hakkı"nın da üstünde zikredilmektedir. Tecrit, işkence türlerinde biri olarak kabul edilmektedir. Ve ne yazık ki "F tipi" cezaevi koşulları da mahkumları toplumsallıktan tamamen yalıtması ve kapatması manasında tam bir işkencedir.

Tecriti yaşadığım için ne kadar ağır bir şey olduğunu da gayet iyi biliyorum. Başörtülü olduğum için toplumsal anlamım ve hayata katılmam tamamen iptal edilmiş durumda. Bilimsel ve mesleki hayata olduğu gibi kamusal çalışma ve var olma imkanlarım da engelleniyor. Bu toplumsal bir ölüm anlamındadır. Binlerce kadın sadece "öyle olduğumuz" için tecrit edilmiş durumdayız.

Cezaevlerinin bu insanlık dışı durumunu birlikte hareket ettiğim Mazlum-Der, Özgür-Der ve Hukukçular Derneği gibi sivil kurumlar aracılığıyla defaatle topluma duyurduk. Halen de çalışmalarımız devam etmektedir. Köşe yazarı olarak da konuyu gündeme taşımaya çalışıyorum. İstanbul Barosu'nun "Tecrite Hayır" kampanyasını da destekledim. Bununla birlikte bu konuya toplumun çok duyarlı olduğunu düşünmüyorum.

Aydınlardan...

Nihat Genç: Ağzım dilim tutuluyor

1-) Korku acı, panik ve dehşetle değerlendirim. Aklımın almadığı şeyler oluyor. Ne yapacağımı, ne olduğunu bütün yönleriyle şaşırmış durumdayım. Avrupa İlerleme Raporu bu işe ne diyor, Avrupa'ya bağlandık artık. Bu olup bitene oradan ne diyorlar, bunun mahkemesi, insan hakkı nedir, ne olacak... Aklıma geldikçe içime bir acı hançer saplanıyor ve yediğim içtiğim herşey zehir oluyor.

2-) İçeriden arkadaşlarım çıkıyor soruyorum, günlerce tartışıyoruz. Yapılanlar, sessizlik... Şahsım adına söylüyorum ben bozguna uğramış durumdayım. Bir büyük şehir çürüyor, sahtekarlaşıyoruz. F tipi için mücadele edenler, sakat kalanlar, ölenler... Hikayelerini, kitaplarını alıp okuyorum. Birkaçına gittim, gördüm, konuştum. Ne yapılabilir? Zekam beynim durmuş durumda. İşin doğrusu ben korkuyorum. Bu ölüm oruçlarını İngiltere'den okumuştum, bu işi başlatan Gandhi'yi ezberlemiştim. Ama şimdi bunun bir yokolma savaşına döndüğünü görüyorum, ağzım dilim tutuluyor. Endişe ediyorum, gücüm yetmiyor. Dünyada böyle birşey yok, böyle birşey görmedim, duymadım, ne yapacağımı bilmiyorum. Bildiğim birşey var, Irak'taki işgal, Amerikan askerleri... Onlara da ne diyeceğimi bilmiyorum, çünkü onlara karşı topyekün savaşılmalı, fikirlerimin buraya kadar olanı tamam, ama sonrası... Bilmem bu kadar zor sorularla neden hep biz yoksul çocuklar uğraşıyoruz.

Sayı 134

37

28 Kasım
2004

Hukukçulardan...

İzmir Barosu Başkanı Nevzat Erdemir: Çağdaş infaz sistemi olmalı

Değerlendirmesini yapacak olan bu eylemleri gerçekleştirenlerdir. Bir kısım iyileştirmeler için insan hayatının son bulması hoş değil. Tutuklu ve hükümlüler kendi yaşamlarını tehlikeye düşürmesi arzu edilir bir şey değil. Hümanist bir hukukçu olarak insan sağlığının tehlikeye düşmesi arzu ettiğimiz bir şey değil.

Çağdaş cezanın temel amacı, suç işleyenini suçun bedelini ödetmek değil, topluma yararlı bir birey olarak kazandırmaktır. Ceza İnfaz Sistemi bu söylediğim çerçevede olmasına inanıyorum. Bu değerlendirme hiçbir şekilde koğuş sistemine dönüş anlamına gelmemesini belirtmek isterim. Çağdaş ülkelerdeki nitelikte bir ceza infaz sistemimiz olmalıdır.

5. Yıl Değerlendirmeleri

SORUMLULUK ÜSTLENMELİYİZ!

6 hafta boyunca, demokratik kitle örgütlerinin, siyasi hareketlerin, aydınların, sanatçıların ölüm orucu direnişinin 5. Yılına girmesi vesilesiyle yaptıkları değerlendirmeleri yayınladık. Öncelikle Ekmek ve Adalet Dergisi olarak zaman ayırıp emek harcayarak röportaj sorularımızı cevaplayan tüm kurum ve kişilere teşekkür ediyoruz.

Değerlendirmelerini almak istediğimiz kişi, kurum ve örgütlerin sayısı, yayınladıklarımızdan daha fazlaydı. Ancak kimileri doğal görülebilecek nedenlerle, kimileri de subjektif yaklaşımlarla röportaj sorularımızı cevaplamadılar.

Yayınladığımız değerlendirmeler içinde direnişin gelişimini eleştiren görüşler de vardı, yapılması gerekenin bu olduğunu söyleyenler de. Genel geçer değerlendirmelerin yanı sıra, somut olarak öneriler içeren değerlendirmeler de yapılmıştır. Tartışma böyle gelecektir. Röportajlar, kimin ne dediğinin daha belirli olduğu somut bir tartışma zemini sunmuştur. Tecrite karşı birlikte mücadeleye yapılan yaygın bir çağrı ortaya çıkmıştır. Bu yazımızda demokratik kitle örgütlerinin, aydınların cevaplarında öne çıkan belli başlı noktaları ele alacağız.

Sorumluluktan Kaçınma

Ölüm orucunun ve bu sürecin siyasal anlamda değerlendirilmesi noktasında farklı farklı görüşler var. Temelde demokrasi mücadelesine, devrime, devrimciliğe bakış açısındaki farklılıklardan kaynaklanan bu düşünceleri bir çok yazımızda ele aldık. Bunlar üzerinde burada yeniden durmayacağız. Fakat siyasal açıdan sürece nasıl bakarsa baksın, 5. Yıl değerlendirmelerinde kimsenin reddedemediği bir gerçek var. Ortada süren bir ölüm orucu var ve sizin siyasal değerlendirmeleriniz ne olursa olsun, **süren direniş herkese demokratik anlamda görevler yüklüyor.**

Ölüm orucunu eleştirenler, bitmeli diyenler dahil, kimse bu görevi reddetmemektedir. “Artık bu defteri kapattık” diyen birkaç istisna dışında kimse “Bizi ilgilendirmez” yaklaşımı içinde değildir.

Fakat kendi demokratik görevlerini somutlamakta da alabildiğine tutuk bir durum vardır. Evet birşeyler yapmalıyız derken, sorumluluk üstlenmekten kaçınılmaktadır.

Bu değerlendirmeleri yapanların bir çoğu,

sıradan kurumlar, dernekler değildir. Yüzbinlerce üyeleriyle, DKÖ olma misyonlarıyla, halk muhalefetine belli başlı örgütleridirler. Onlardan bir somutluk ve sorumluluk üstlenmelerini beklemek herkesin hakkıdır.

“Boş Sözler Yerine Talepler Etrafında Örgütlenilmelidir.”

Başlık yaptığımız bu söz, Hava-İş Genel Başkanı Atilla Ayçin’in 5. Yıl değerlendirmesinden alınmıştır. Bir çok değerlendirmenin içermediği önemli bir noktadır bu.

Ayçin bu sözlerinin devamında şunları belirtiyor: “... Bu eylemin son bulması açısından toplumsal muhalefeti oluşturan güçlere büyük görevler düşmektedir. Ancak geçen bunca zaman içerisinde olması gereken duyarlılığı gösterdiği kanısında değilim. Sürece müdahil olması gereken güçlerin boş ve hamasi sözler yerine, talepler etrafında örgütlenerek somut girişimlerde bulunmaları gerekiyor. Ulusal ve uluslararası örgütlerle ilişkiye geçerek olayın gündeme alınması, bu girişimin ilk adımı olacaktır.”

Sürece müdahil olma sorumluluğunu üstlenmeden “eylemin son bulmasını istemek”, Ayçin’in deyişiyle “boş söz”dür.

Sorumluluk üstlenmekten kaçınmanın yansımalarından biri de, birşeyler yapılmalı, farklı yollar denenmeli denirken, **somut öneriler** yapılmasıdır.

Örneğin yazar Cezmi Ersöz şöyle diyordu değerlendirmesinde: “Toplumsal muhalefet açısından yeni bir sürece girilmeli. Aydınlar, sanatçılar, gazeteciler, sendikalar, odalar bir heyet oluşturmali. Meclise gitmeli, bakanlarla görüşmeli ve kamuoyuna anlatmalılardır. ... Eğer bu konuda bana da görev verilirse en iyi şekilde yaparım. Herkes bu aymazlığı, duyarsızlığı bırakmalıdır.”

Bu bir somutluktur. Meclise gitmek, ne kadar etkili olur, tartışılır, ama somutluktur. Dahası, bunu kendi dışında “yapılması gereken” bir şey olarak koymuyor, bu konuda görev üstlenmeye hazır olduğunu deklare ediyor.

Kanımızca, 5. Yılı değerlendirirken, herkesin durduğu nokta, en azından bu olabilmeliydi.

“Neden”ler, “niçin”ler tartışılmalıdır

“Tepkilerimizi elbette yeterli görmüyoruz”

tesbiti, hemen hemen tüm demokratik kurumlar için geçerli. En azından bunun ifade edilmesinde özeleştiril bir yan vardır ve bu bir olumluluktur. Ancak yine de bir sorun var:

Burada üç beş günlük bir eylem sürecinden söz edilmiyor. Daha “an”lık süreçlerde, kısa vadede değerlendirme hataları olabilir, pratik, örgütsel yetersizlikler olabilir... Fakat burada sözü edilen 5. Yılına giren bir direniştir.

Buna rağmen, dört yılın neredeyse tamamını kapsayacak şekilde tepkilerin yetersizliğinden söz ediliyorsa, bunun nedenlerini, niçinlerini ortaya koymak gerekir.

Örneğin AB konusundaki yanlış beklentiler, örneğin sivil toplumcu muhalefet tarzının yerleşmiş olması, örneğin oligarşinin tecrit politikasını görmemek, görüp karşı politika geliştirememek, bütün bunlar tartışılması gereken nedenlerdir.

Örneğin, Genel-İş Örgütlenme Daire Başkanı

Direnişe doğru bakabilmek, Spekülasyonların esiri olmamaktan geçer!

5. Yıl değerlendirmelerinde az sayıda da olsa, direnişi karşı kullanılan bazı demagojilerin hala etkisini sürdürdüğünü gördük.

Mesela, DKÖ’lerden biri, “*Direnişin bu kadar sürmesini, devlet erkini elinde tutan siyasi gücün insan yaşamına ve haklarına karşı duyarsızlığına bağlıyoruz.*” derken ikinci sorunun cevabında direnişçilere yönelik olarak “*İnatlaşarak değil, demokrasiyi ve insan yaşamını gözönünde tutarak yeniden değerlendirilmesini yararlı görüyoruz.*” demektedirler.

Bir başkası ise, 9 Aralık’taki “mutabakat”ın değerlendirilmesi gerektiğini tekrar etmektedir.

“**İnatlaşma**”, direnişin ilk döneminde burjuva basının kimi kalemlerinin ve iktidarın ortaya attığı ve bazı kesimlerin de diline dolanan bir söylemdi.

Bugün hala, direnişin sürmesini “inatlaşma”yla açıklayabilmek için, İktidarın tecriti her geçen gün koyulaştıran politikalarını, TTE dayatmalarını, Yeni Ceza İnfaz Yasası hazırlıklarını, dört yıldır sürdürdüğü sansürü, tutsakların direnişin çeşitli aşamalarında sorunun çözümü için taleplerinde gösterdikleri esneklikleri yok saymak lazım... “İnatlaşma” söylemini kullananlar, ya bu gelişmelere vakıf değildir, ya da direnişe yönelik spekülatif söylemlerin etkisinden çıkamamaktadır.

Keza, 19 Aralık katliamına ve o günden bu yana dört yıldır yaşananlara rağmen, görüşmelere katılanlardan o zamanın FP milletvekili Mehmet Bekaroğlu’nun bile “*iktidar tarafından aldatıldığını*” söylemiş olmasına rağmen, hala “*o zaman bırakılmalıydı*” diyebilmek de, “*bir kere öyle dedik*” deyip tüm diğer gelişmeleri yok saymaktır.

Erol Ekici, kendi örgütlülükleri açısından 5. Yılı değerlendirirken şöyle diyor: “*... şunu söyleyebilirim, bizim kurumumuz da özgül düşüncesinden çok, pratikte diğerlerinden farklı bir tutum geliştirememiş ve kendi tabanını devrimci tutsaklarla gönül birlikteliğine yönlendirememiştir.*”

Peki hangi sendika kendi tabanında bu yönde bir çalışma yaptı? Ekici’nin tesbiti, gerçekte hemen tüm sendikaların özeleştirisi olması gereken bir tesbittir. Ve bu da “tepkilerin yeterli olmaması”nın nedenleri arasındadır. Devam edilecektir sorulara; sendikalar neden tabanlarından böylesine kopuklar? Karşımıza sivil toplumculuk çıkacaktır...

Kısacası, “elbette biz de yetersiz kaldık” tesbiti özeleştiril olmakla birlikte açıklayıcı değildir. Demokratik kitle örgütlerimizin, sadece direniş açısından değil, başta kendi alanları olmak üzere hayatın her alanındaki görevlerini yerine getirip getirememeleri açısından da bu “neden”ler, “niçin”ler tartışılmalıdır.

Deri-İş Tuzla Şubesi Başkanı Hasan Sonkaya, kurumların direniş sürecindeki yerini değerlendirirken şunu vurguluyor:

“*Bunlar (partiler, dernekler vd.) sürecin başlangıcında üstlerine düşenleri kendi olanaklarıyla yapmaya çalıştı. Tabii ki bunlar ödenen bedellerle kıyaslanamaz.*”

DKÖ’lerimizin yöneticilerinin bazıları, bu noktada kendilerine karşı radikal değillerdir. Yaptıkları çok doğal ve sıradan bir kaç girişimi sayarak “*üzerimize düşeni yaptık*” kolaycılığına düşmüşlerdir. Oysa, herkesin üzerine düşenin ne olduğunu belirleyen oligarşiyle süren kavganın boyutudur. Bu kavga çok boyutluysa, –ki 117 şehit bu boyutu göstermektedir– herkesin üzerine düşen de her zamanki sıradan, olağan eylemleri aşacak demektir.

Elbette herkese siz de bu şekilde bedel ödeyin demiyoruz. Bu ne gerçekçi olur, ne de bilimsel. Biz, herkesin kendi çizgisi, kendi kurumsal özellikleri ve özgünlükleri çerçevesinde yapması gerekenlerden ve yaptıklarından söz ediyoruz. Bu çerçevede dahi “yeterli olmama” durumu vardır.

Gerçek DİSK Başkanı Süleyman Çelebi’nin şu sözlerindeki kadar çıplaktır: “**Bütün yapılanlar yeterli değildir, sorunun çözümü için herkesin bulunduğu noktadan çaba göstermesi, kararlılıkla tavır alması gerekmektedir.**”

Bunu bile söyleme cesareti gösteremeyenler, aslında bu sorunu kendi sorunları olarak görmekten uzaklaşanlardır. Onlardan direnişe dair

bir somutluk ve sorumluluk beklemek de gerçekçi değildir.

“Bütün dünyanın baktığı”na, ülkemizde gösterilen kayıtsızlık!

Amerikan emperyalizminin Irak’a saldırı hazırlığı yaptığı sürede ülkemizdeki ABD’ye karşı gösterilerde sık atılan bir slogan vardı: “**Irak onlara irak, bize yakın!**” Ama bu sloganı atanlar, F tiplerinin, 117 ölümün herkesten çok kendilerine yakın olduğunu bir türlü görmek istemediler. Dünyanın uzak bölgelerindeki ülkelerde çarpıcı dayanışma örnekleri gösterilirken, direnişin tarihsel ve dünya çapındaki önemi daha açıkça ortaya konurken, ülkemizde bunlar enderdi.

Kuzey İrlandalı bir tutsak, F tiplerindeki bir Cepheli tutsağa yazdığı mektupta şöyle diyordu: “**Artık bütün dünya sizin durumunuza bakıyor. Özgürlük ateşini hep yakılı tutun.**” (John Cornolly, aktaran <http://www.halkinsesi-tv.com/>)

Dünya, Türkiye’deki bu direnişe bakıyor ama, Türkiye’deki solun bazı kesimleri bakmıyor. O kadar ki, direnişten söz etmek gerektiğinde, süresini, şehit sayısını yuvarlayıp geçiveriyorlar, çünkü bilmiyorlar, çünkü izlemiyorlar.

Çünkü izledikçe, kendilerinin o direnişin dışında olmaları gerçeğiyle yüzyüze olmak zorundalar.

Bir Alman tutsağın şu sözlerini de aktarmadan geçmeyelim: “*Bu tarihsel mücadelede sizin yanınızda durabilme şerefi bana ait. Emperyalist canavara, yer yüzündeki ilerleyişine dur derken, sizin gibi yoldaşlarla karşı koyabilmek büyük bir ayrıcalık.*” (Rainer Dittrich)

Bu çok açık bir gerçektir; emperyalizmin ve işbirlikçilerinin bu kapsamdaki bir saldırısı karşısında böylesine büyük bir direnişi başarabilenlerle yanyana, omuz omuza olmak, her devrimci, sosyalist, komünist için, demokrat, ilerici, vatansever için, halktan, emekten yana herkes için, emperyalizme karşı olan herkes için bir onurdur.

Ama açık bir gerçektir ki, ülkemiz solunda kimi kesimler direnenlerin “yanında olma” onuru yerine direnenlerden “**farklı olduklarını gösterme**” acizliğini tercih ettiler.

Yukarıdakine benzer örnek ve alıntıları, ülkemiz solundan yapmak isterdik. Böylesine tarihsel bir direniş, tarihsel dayanışma örneklerini de fazlasıyla hakediyordu elbette. Fakat ülkemiz solundaki demokratik kitle örgütleri ve siyasi hareketler, yarın üyelerine, taraftarlarına 117 şehit verilirken ne yaptıklarını anlatmakta sıkıntı çekecekler.

Böyle bir sıkıntıya düşmemenin yolu bellidir.

Bu yazımızda 5. Yıl değerlendirmelerini ele aldığımız demokratik kitle örgütleri ve aydınlarımız özelinde söylersek; direniş halen sürmektedir; yapılması gerekeni genel demokrasi mücadelesine, kim olduğu belirsiz demokratik güçlere havale etmeksizin, sorumluluk üstlenilmelidir. Birkaç istisna dışında, hiç bir demokratik kitle örgütümüz ve aydınımız, direnişi yadsıyan, kendi sorumluluklarını reddeden bir yaklaşım içinde değildir. Oligarşi cephesinden estirilen teröre, reformist cepheden yapılan karşı propagandalara rağmen gösterilen bu tavır, bir olumluluktur, ve ete kemiğe büründürülmelidir.

Direniş, bu ülkenin, bu halkın direnişidir. Direniş emperyalizme karşı dünya çapındaki direnişin bir parçasıdır. Oligarşinin “F tiplerini ağızınıza almayın” tehditleri de, direnişe karşı subjektif, spekülatif yorumlar da bu gerçeği değiştiremez. Demokratik kurumlarımızın, devrimci, ilerici insanlarımızın yapması gereken, hesaplardan kaygılardan uzak, bu gerçeğin gereğini yerine getirmektir. 5. Yıl değerlendirmelerindeki öneri ve çağrılar, bu çerçevede ele alınırsa, Türkiye solunda direniş karşısında ortaya çıkan olumsuz ve yetersiz tablo değiştirilebilir.

“Yoğunluğumuzdan dolayı...”

Onu aşkın kişi ve kurum, “**yoğunluklarından dolayı**” cevap veremeyeceklerini belirttiler. Kimileri de, çok daha gayri-ciddi biçimde bir hafta on gün, cevap vereceğiz diye oyaladıktan sonra “**yoğunluk**” gerekçesine sığındı.

Burada tek tek isimlerini saymayı gerekli görmüyoruz. Amacımız tek tek şu veya bu kurumun, kişinin teşhir edilmesi değil. Onlar kendi kendilerini teşhir ediyorlar zaten. Amacımız bir **anlayış** ve **kültüre** dikkat çekmektir.

Bu “bahane” sığınanların bir kısmı, burjuva basındandır. Onlar açısından bir yere kadar “normal” karşılanabilir. Ama devrimci, demokrat kişi ve kurumların bu türden bir cevabı normal görülemez.

Birincisi, biz burjuva politikacılığının yöntemlerini benimsemiyoruz. Cevap vermek istenmiyorsa, bu konuda konuşmak istenmiyorsa, bu da söylenir. Nihayetinde bu da bir tavır ve düşüncedir. Ve “yoğunluk” uydurmasından daha açık ve dürüst bir tavrıdır.

İkincisi, 117 ölüm üzerine üç beş kelime edecek zamanı olmayanların bu ülkede hiçbir şeyle ilgileri yoktur. Onların zamanları evleri, eşleri, çocukları, arabalarına hasredilmiştir. Solculukları, demokratlıkları, onlardan kalan zamanla sınırlıdır. “Yoğunluğumuzdan dolayı...” gerekçesi böyle bir solculuk türünü anlatıyor.

Kürt Milliyetçiliğinin Cazibe Merkezi

“Avrupa son yıllarda yaptığı demokratik hamle ile insanlığın ilerici değerlerinin sembolleştiği bir cazibe merkezine dönüşmüştür...”

“AB dünyanın tüm ilerici, demokratik, özgürlük güçlerine büyük bir umut vaat etmektedir..”

“200 yıldır büyük acılar yaşayan mazlum Kürt halkında, sorunlarının kalıcı çözümü yönünde derin bir heyecan ve beklenti yaratmıştır...”

(Eski DEP milletvekili, Demokratik Toplum Hareketi'nin kurucularından **Hatip Dicle**)

Yukarıdaki sözleri okuyanlar belki gayri-ihtiyari “bu kadar da olmaz” diyecekler. Ama oluyor, olacaktır. Kürt milliyetçiliğinde tüm yollar AB'ye çıkıyor.

Demokratik Toplum Hareketi'ni örgütlemeye çalışıyorlar; hareketin ilkelerin başında şu geliyor: **“AB sürecini desteklemek.”**

Avrupa Parlamentosu'nda Kürt sorunu konferansı düzenleniyor; AB'ye yukarıda okuduğunuz övgüler yağdırılıyor. Aydınlar Akın Birdal öncülüğünde “Barış Girişimi” oluşturuluyor, umutlar AB'ye üyelik sayesinde “iki tarafı da” susturmaya bağlanıyor.

Kendini sol, hatta sosyalist olarak tanımlayanlar tarafından politika, taktik adına, emperyalist Avrupa'nın bu şekilde övgüye boğulması, böylesine “umut” haline getirilmesi, trajiktir. Çünkü bu bir acizlik ve umutsuzluk tablosudur. Kendine, halkına güvenini kaybetmiş, kapitalizme bir alternatif olacağına inancını kaybetmiş, emperyalistlere sığınmaktan başka çare kalmadığına hükmetmiş bir ruh halinin yansımasıdır.

Hatip Dicle'ye yakışmamıştır bu sözler.

İnsanlığın ilerici değerleri, Spartaküs isyanlarında, Şeyh Bedreddin ayaklanmasında, Ekim Devriminde, Küba devriminde, Hitler faşizmine karşı savaşta, Filistin'den Latin Amerika'ya, Kürdistan'dan Balkanlara, halkların işgallere, faşist diktatörlüklere karşı direnişlerinde yaratılmıştır. **Bunlar mı AB'de sembolleşiyor?**

Yapmayın. Tarihe bu kadar pervasızca saygısızlık etmeyin. “Büyük politika” yapıyoruz diye

halkların umutlarıyla, özlemleriyle, gerçeklerle böyle oynamayın.

Kendi adınıza konuşabilirsiniz, AB'ye umut bağlayabilirsiniz, ama buna bir de başkalarını alet etmeyin; *“AB dünyanın tüm ilerici, demokratik ve özgürlük güçlerine büyük bir umut vaat etmektedir...”* demeye hakkınız yok. Dünyanın tüm ilerici, demokratik ve özgürlük güçlerinin sizinle aynı düşünceleri paylaşmadığını siz de biliyorsunuz.

Ama daha vahimi şu ki, sizi dinleyen Avrupalılar da biliyor bunu. Onları, bu övgüyü aşır “AB yagcılığına” dönüşen sözlerinizle etkileyeceğinizi mi sanıyorsunuz. Emin olun, onlar sınıfsal gerçeklerin ve sınıfsal çıkarlarının sizden daha fazla farkındadırlar. Ve emin olun ki, sizi, istihza içinde dinlemişlerdir. *“Biz kimlerin AB'den umut bekleyip beklemediğini sizden iyi biliyoruz”* diye geçirmişlerdir içlerinden.

Büyük politika yapılıyor. Hatip Dicle, Avrupa Parlamentosu'nda 22 Kasım'da başlayan “AB, Türkiye ve Kürtler” başlıklı konferansta AB'ye övgüler yağdırırken, aynı gün KONGRA-GEL yönetiminden Mustafa Karasu, *“Kürtler AB'nin politikalarında köklü değişiklik var diyerek kendilerini kandırmamalı... Kürtler ABD ve Avrupa politikalarına karşı yeterli düzeyde eleştirel yaklaşmamaktadırlar”* diyor. (24 Kasım 2004, Özgür Politika)

Ne eleştirilerin temeli sağlamdır; ne övgülerin gerçekte karşılığı vardır. Bu sığlık, AB'ye tabi olmanın sonucudur. Sosyalizm yoktur artık bu düşüncelerde. Geriye kapitalizm kalıyor. Böyle olduğu için Kürt milliyetçi hareketin bütün adımlarında ufku, kapitalizmin burjuva demokrasisiyle sınırlanmıştır.

İflas etmiş bir yolda yürümekte ısrar, politika değil, politikasızlıktır

Sözkonusu konferansa katılan DEHAP Genel Başkanı Tuncer Bakırhan'ın orada bütün söyleyebildiği AB'ye *“demokratik bir denetim ve baskı politikasını hayata geçirme”* çağrısı yapmaktan ibarettir.

Bununla ne “Kürt sorunu” çözülür, ne –eğer öyle bir amaçları da varsa– Türkiye demokratikleşir.

AB çözsün, ABD çözsün, NATO çözsün politikalarının çözümsüzlük olduğunun görülmesi için dünyada daha kaç işgal, kaç karşı-devrim, kaç emperyalist darbe yaşanması gerekiyor?

Barış, ateşkes politikalarıyla bir yere varılamadığının, bu politikalarla amaçlanan hiç bir hedefe ulaşılamadığının, tersine bu politikaların sürekli bir siyasal gerilemeyle sonuçlandığının

görülmesi için daha ne gerekiyor?

İflas etmiş bir yolda bile bile yürümeye devam ederek varılacak yerin emperyalizmin düzeni olduğu artık açıktır. Ve bütün mesele de buradadır.

Devrim ve sosyalizm terkedildiğinde yürünecek tek yol bu yoldur...

Kürt milliyetçi hareketin bugünkü eleştirilen tüm politika, taktik ve söylemlerinin temelinde, devrim ve sosyalizm yolunda değil, emperyalist dünya düzeninin bir parçası olma yolunda yürümesi yatmaktadır.

Bu hareket ve ona paralel davranan tüm kesimler, Kürt halkı için “**umut ve heyecan verici**” tek yol olarak “AB’ye üyelik” yolunu göstermektedirler.

Ekim ayında oluşturulan Barış İçin Aydın Girişimi de aynı kulvara düşmüştür.

Barış İçin Aydın Girişimi, ilk olarak bir açıklama yaptı; açıklamada asıl vurgu, iki tarafın da ateş kesmesineydi. Ardından düzenlenen “İstanbul-Diyarbakır Barış Yolculuğu”nda aynı çağrılar yapıldı.

Bu girişimle ne elde edildi? Kimin işine yaradı yapılanlar? Ve yapılacaklar kimin politikalarını hizmet edecek?

“İki taraf da ateş kessin” politikası, Avrupa’nın çözümüdür. Peki devamında “iki taraf da” silahsızlandırabilecek misiniz? Bunun cevabının hayır olduğu bellidir. Kürt hareketçi silahsızlanacak, oligarşi tüm silahlı gücüyle halkı tutsak etmeye, sömürmeye ve zulmetmeye devam edecek. Gerçekte burada istenen bir halkın haklı ve meşru bağımsızlık kavgasından, iktidar kavgasından vazgeçmesidir.

Emperyalistler için ana sorun da budur. Bir halkı veya örgütü, bağımsızlıktan vazgeçirdiğinde, iktidar iddiasından vazgeçirdiğinde, onlar için sorun çözülmüştür; ondan sonra o halka, örgüte verilecek haklar onun için teferruattır. Sorun kitleleri, örgütleri düzen içinde tutmaktır.

Halkın şiddetini reddeden her yaklaşım, işte bu emperyalist çözüme hizmet etmektedir. Halkın şiddetini reddeden her yaklaşım, halkları emperyalist sistem altında yaşamaya mahkum etmekte, dolayısıyla tüm ulusal, sosyal sorunlarının gerçek anlamda çözümünü de imkansızlaştırmaktadır.

Ne Kürt sorununu, ne de başka bir sorunu bu şekilde çöremezsiniz. Devrim çözer. Attığınız her adımda bunu göreceksiniz.

Barış İçin Aydın Girişimi’nin sözcüsü Akın

“AB’ye Türkiye’ye müdahale ve denetim çağrısı yapan bir hareket, Kürt sorununda AB’den farklı bir şey söyleyebilir mi?”

“AB sürecini desteklemek” temel politikalarımızdan biridir diyen bir hareket, oligarşiye karşı mücadelede tutarlı olabilir mi? AKP de “AB sürecini destekliyor”.

“İki taraf da ateşkessin” diyen bir Barış Girişimi, kime hizmet etmiş olur. Bu, Avrupa’nın çözümüdür.

Halkların çözümü bellidir.

Halkların çözümü, devrimdir, sosyalizmdir.

Halkların mücadelesi, “AB sürecini hızlandırmayı” değil, halkın iktidarı savaşını büyütme gerektirir.

“Her koşulda toplumsal sorunların zor ve şiddet yoluyla çözümüne karşı çıkanlar”, AB’ye üyelikten başka destekleyecek, savunacak bir şey bulamazlar.

Halkın şiddeti ve emperyalizmin-oligarşinin şiddeti ayrımını koymayanlar, niyetleri ne olursa olsun, emperyalizmin “çözüm”lerine hizmet ederler.

Bu “çözüm”de ise halklar için özgürlük, adalet yoktur, kurtuluş yoktur!

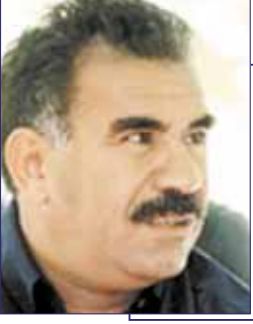
Birdal, iki tarafın da ateşkesmesinin gerekçelerini açıklarken, bakın ne diyor:

“Türkiye’deki çatışma ortamı hayatın her alanını etkiliyor, üretim ilişkilerini zayıflatıyor. İşçileri, emekçileri üretim sürecinden koparıyor. Üreticileri, ürettikleri üzerinde söz, karar verme yetkisinden uzaklaştırıyor. Ayrıca demokrasi kültürünün yerleşmesi önünde de engel oluşturuyor...”

Bu girişim içinde yeralan aydınlarımızın bir kısmı, başta Akın Birdal olmak üzere, sosyalizmi savunmaktadırlar. Fakat, bu sözleri söyleyebilmek için sosyalist literatürün, bilimin dışına çıkmak gerekir.

Demek ki “çatışma” olmasa, üreticiler, ürettikleri üzerinde söz, karar verme yetkisine sahip olacaklar. Peki “çatışma” yokken böyle miydi?

“Üreticilerin, ürettikleri üzerinde söz, karar verme yetkisi” deyişi bile sosyalist literatüre, devrimci mücadeleye aittir. Sosyalizmin sloganlarını, emperyalist çözümün gerekçesi yapmak, sosyalistliğe de, aydın bilimselliğine de sığmaz. Gerçekten bunu istiyorsanız, çatışmanın sona ermesine değil, halkın devrimci iktidar savaşının güçlendirilmesine çağrı yapmalısınız. AB’ye değil, sosyalizme çağrı yapmalısınız. Çünkü zaten, çözüm de buradadır.

Kürt Milliyetçi Önderliğin İdeolojik Savruluşu

Bölüm 4

Temmuz 2004 tarihli Devrimci Sol Dergisi'nin 19. sayısındaki aynı başlıklı yazıdan yararlanarak hazırladığımız bu yazı dizisini, bu bölümle bitiriyoruz. Okurlarımızın da farkedeceği gibi, bu yazının hazırlanışından bu yana, burada ele alınan başlıklara Kürt milliyetçi cepheden yeni örnekler eklenmeye devam edilmiştir. Marksizm-Leninizmle, sosyalizmle, bağımsızlıktan yana olmakla ilgisi olmayan düşünceler ortaya atılmakta, ortaya atılan her yeni düşünce, Kürt milliyetçiliğinin ideolojik-politik kaosunu derinleştirmektedir. Kısacası, bu yazının başlığında işaret edilen ideolojik savruluş sürmektedir. Bu savruluşun ise onları emperyalist cepheye ve burjuva ideolojisine götürdüğü sır değildir. Halkların cephesinde olması gereken bir gücün ideolojik ve politik olarak burjuvazinin saflarına savruluşu bizi üzer; bunu önlemek için kıyasıya ideolojik mücadele yürütürüz, ki bu yazının amacı da budur. Kürt milliyetçi hareketin önderliği, yönetimi, kadroları, militanları, bir an durup **"nereden geliyoruz, nereye gidiyoruz?"** sorusunun muhasebesini yapmalıdırlar. Değilse, işaret edildiği gibi, savruluş karşı saflardır.

Hayatın her alanında fark koyma politikası; "biz onlar gibi değiliz!"

19 Aralık 2000 katliamı sonrasında PKK'lı tut-sakların direnmemesini Öcalan'ın *"farkımızı koyduk iyi oldu"* diye değerlendirdiği biliniyor. Kürt milliyetçi hareketi bu farkı koymak için çok uzun süredir yoğun çaba sarfetmektedir. Öcalan, daha 1990'ların başında burjuva basınla yaptığı bir röportajda *"Biz devletle anlaşırız da, Dev-Sol'la ne yapacaksınız bilmem"* derken, daha o zamandan kendilerinin *"farklı"* olduğu mesajını veriyordu. Tabii bugün bu *"farklılık"* iddiası, teorik, politik, pratik bir çok tavrı pekiştirilmiştir. *"Fark koyma"* politikasının temelinde, emperyalizmin ve oligarşinin *"terör"* demagojisine katılmak vardır. Öcalan sözünü ettiğimiz röportajda Devrimci Sol'un eylemlerini anarak sözlerini şöyle sürdürüyordu: *"terörden biraz da bu anlaşılmalı..."* Bu noktada da o günden bugüne oldukça mesafe katedildi, *"teröre karşı uluslararası işbirliği"* KADEK'in programına konuldu. Amerika'nın Irak'a müdahalesini *"olumlu"* gördüğünü belirttiği bir açıklamasında Öcalan şöyle diyor: *"ABD'nin yüz yıllık diktatörlerin aşılmasındaki rolünü olumlu görüyorum. Katı bir ABD karşıtlığı yapmıyoruz. ABD ile görüşme ve demokra-*

tik işbirliği olabilir. ... Bush'un son zamanlarda diktatörlerin aşılması yönündeki bazı değerlendirmeleri yanlış değildi. Bizi terör örgütleriyle kıyaslamasınlar." (18 Mayıs 2003, Özgür Politika)

Her devrimci, ilerici örgüt kendi farkını koymaya çalışır. Bunu halk kitleleri nezdinde yapar. Ama Öcalan bunun tersini yapmaktadır hep; emperyalizm ve oligarşi nezdinde, kendilerinin diğer devrimci örgütlerden farklı olduğunu kanıtlamaya çalışmaktadır. Halk nezdinde birbirinden farkını koymaya çalışan örgütlenmeler, doğallıkla kendilerinin daha devrimci, Marksist-Leninist olduğunu, devrimin kendi önderliklerinde gerçekleştirilebileceğini anlatmak isterler. Ama *"farkınızı"* emperyalizme kanıtlamaya kalktığınızda bu da tersine çevrilir. Öcalan'ın koyduğu *"fark"*la anlatılmak istenen de emperyalizm ve oligarşi açısından daha tehlikesiz olunduğudur. Bunun için gayet sorumsuzca devrimci örgütler, emperyalizme direnenler *"terör örgütleri"* olarak adlandırılmakta, oligarşinin terör demagojisiyle devrimcilere yönelik saldırılarına *"kınama"* açıklamalarıyla onlar da katılmaktadırlar⁽¹⁾.

Biz sizin iktidarınız için tehlikeli değiliz, biz sizin düzeninize uyum sağlayabiliriz... Söylenen özetle budur. Öcalan'ın pişmanlık yasası konusundaki tutumu da bunun bir başka örneğidir. *"Burada diğer önemli bir husus, örgüt kendi rızasıyla şiddete tümüyle son verdiğine göre, artık ayrımsız, özel incelemeye tabi tutmaksızın, tüm mensuplarına yasanın uygulanmasıdır. ... Muhtemel bir rehabilite, yani sosyal ortama uyma için denetim altında kalma reddedilemez. Bu süreçte hem ruh, hem adaptasyon, bunun için eğitim, hem de yeni yaşama bir meslek temelinde hazırlanmak için, bir süre toplu veya gruplar halinde uygun ortamlarda kalınabilir. Bu, güven sorununu da halledebilir."* (Öcalan'ın açıklamalarından, 3 Ekim 1999)

Öcalan'ın bu sözlerinden bir kelimeye dikkat çekmek gerekir: **Rehabilite!** Bu sıradan bir kelime değil. Düzen tarafından *"rehabilite"* edilmeyi kabul eden herhangi bir güç, **ideolojik, politik olarak düzene uymayı** kabul etmiş demektir.

Bilindiği gibi, F Tipi hapishaneler konusunda sorunun özü emperyalizmin ve oligarşinin rehabilitasyon politikasıdır. Tecrit, rehabilitasyonu kabul ettirmek içindir. 115 şehit, emperyalizm ve oligarşi tarafından rehabilite edilmeyi kabul etmediğimiz için verilmiştir. Öcalan işte böyle bir noktada *"re-*

habilitate reddedilemez” diyor.

Biz reddediyoruz. Türkiye devrimciliği, oligarşi ve emperyalizm tarafından rehabilite edilmeyi reddediyor. Ve bu, Kürt milliyetçi hareketiyle, Türkiye devrimciliği arasında gerçek bir FARK’tır. Bu fark, kanıtlamaya ihtiyaç duymayacak bir farktır. Ama bir zamanlar devrimci, savaşçı, muhalif olan her güç için, emperyalizme kendini kabul ettirmek zordur. Öcalan düşüncelerinin emperyalist sistem için tehlikeli olmadığını kanıtlamak istediği için, Marks’ı, Lenin’i aştığını iddia etmekte, devrimciler katledilerken seyirci kalınmasına “iyi oldu” demekte, devrimci örgütleri “terörist” ilan etmekte mahzur görmüyor. Düzenle paralellikler kurmak için Marks’ı Lenin’i aştığını söylediği kadar, Mustafa Kemal’le aynı şeyleri düşündüğüne vurgu yapıyor; “Ben Mustafa Kemal’in 20’lerdeki rolünü şimdi güncelleştirmek istiyorum. O, 19. Yüzyıl bilimiyle hareket ederken, ben 21. Yüzyıl bilimiyle hareket ediyorum.” (29 Mayıs 2004, Özgür Politika)

Tabii ki Mustafa Kemal’le kendisini kıyasladığı bu tesbitin de gerçekliği yok. Mustafa Kemal’in 20’lerdeki rolü açıktır; emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşının önderidir. 2004’teki Abdullah Öcalan ise, emperyalistlerin zaferini ilan ediyor. Bu rollerin neresinde benzerlik var? Fakat Öcalan için söylediklerinin gerçeğe uygunluğundan çok, o anın koşulları içinde neye hizmet ettiği önemlidir; mevcut koşullarda Mustafa Kemal’le benzerlikler kurmak veya İmralı’daki savunmasında yaptığı gibi, Mustafa Kemal’in 1920’lerdeki Kürt katliamlarından aslında sorumlu olmadığını ilan etmek, düzenle yakınlaşma manevralarıdır. Düzene, bakın, geçmişteki Kürt katliamlarını da unutuyoruz, sizi o katliamların sorumluluğundan aklıyoruz denilmektedir... Fark iyice oligarşinin gözüne sokulmaktadır.

Sosyalizme yönelmeyen bir hareketin son tahlilde burjuva demokrasisine ve emperyalizme mahkum olması kaçınılmazdır

(Ulusal kurtuluş savaşı sınıfsal perspektife sahip

Düzen tarafından ‘rehabilite’ edilmeyi kabul eden herhangi bir güç, ideolojik, politik olarak düzene uymayı kabul etmiş demektir. Öcalan işte böyle bir noktada ‘rehabilite reddedilemez’ diyor.

Biz reddediyoruz. Türkiye devrimciliği, oligarşi ve emperyalizm tarafından rehabilite edilmeyi reddediyor. Ve bu, Kürt milliyetçi hareketiyle, Türkiye devrimciliği arasında gerçek bir FARK’tır.

olmazsa, kurtuluşu sağlasa bile kapitalist-emperyalist sisteme tabii olmak durumundadır. Kürt milliyetçi hareketi **devrimini yapamadan** yaşadı bu evrimi. PKK, örgütsel olarak “işçi partisi” adını benimsemiş, sosyalizmi, Marksizm-Leninizmi savunduğunu söylüyor olsa da, daha başından itibaren sosyalizmden etkilenmiş bir milliyetçi harekettir. PKK’yı vareden ideoloji, teori özünde milliyetçiliğe göre şekillenmiş, Marksizm-Leninizm bu teoride her zaman eklektik bir parça olarak kalmıştır. İdeolojik temeldeki yanlışlık, zaman içinde Marksizm-Leninizme, sosyalizme yönelme yerine, daha da pekişmiş, milliyetçilik, ideolojide de söylemde de daha belirleyici olmuştur. PKK’nın milliyetçiliğinin pekişmesiyle tıkanıklıklarının büyümesi birbirine paralel bir seyir izler.

Sosyalizm, PKK hareketinde ve düşüncesinde esas olarak bir “etkilenme” düzeyinde varolduğu için, PKK’nın evrimi, sosyalizmden burjuva demokrasisine değil, milliyetçilikten burjuva demokrasisine doğru bir seyir olarak değerlendirilmelidir. Gelişme iki yönde de –sosyalizm ya da kapitalizm– olabilirdi, kapitalizm yönünde oldu. Bu sonuçta PKK’nın milliyetçilikten uzaklaşmaması en belirleyici öğelerden biridir. PKK’nın dünkü teorisi içinde sosyalizm savunusu “belli belirsiz” bir biçimde yeralıyordu. Bugün de burjuva demokrasisinin PKK teorsinde yeralış biçimi aynıdır. Burjuva demokrasisinin savunusu yine belli belirsizdir. Yukarıda alıntılarla gösterdiğimiz gibi, aslında burjuva demokrasi tercihi nettir; fakat kadroları ve kitleleri nezdinde çok vurgulanmamakta, öne çıkarılmamaktadır. Böyle bir geriye dönüş tabii yavaş yavaş zamana yayılarak kitlelere kabul ettirilebilir. Yarın daha açık hale gelecektir.

Kapitalizmin savunulduğu çok açık söylenmese de, emperyalizmin hegemonyası altında bir dünyada yaşamının kabul edildiği daha açık telaffuz edilmektedir. PKK’nın ideolojik-politik zemininin en çürük yanı hiç kuşkusuz “sömürgecilik” teorisiydi. Bu teorinin en önemli sonucu ise, PKK’nın anti-emperyalist bir çizgiyi hiçbir zaman benimsememesidir. “Emperyalizme dokunmama” çizgisi, hareketin sağa savrulmasıyla birlikte **“emperyalizmin hegemonyasını kabul etme”** politikasına dönüştü. Avrupa Birliği’ne üyeliğin de, ABD’nin Irak’a müdahalesinin de baş savunucusu PKK oldu.

Daha KADEK’in Brüksel’de yapılan kuruluş açıklamasında “ABD’nin Irak’a yapacağı askeri müdahalenin demokratikleşmeyi sağlayacağı için” desteklendiği açıklandı. (16 Nisan 2002) Daha sonra da ABD’nin Irak’a müdahalesini onaylayan açıklamalar defalarca yapıldı.

AB’nin “teorik, ideolojik savunuculuğuna” soyunuldu. Mesela, çeşitli devrimci demokratik çevrelerin birlikte yayınladığı “Türkiye dünya halkla-

ıyla Bütünleşmelidir, AB Emperyalizmiyle Değil” başlıklı bildiri, Kürt milliyetçiliğinin çok sert eleştirisiyle karşılandı; şunları söylediler:

“Giderek daha iyi görülüyor ki, din dogmatizminin yerine reel sosyalizmin dogmatizminin geçmesi kadar tehlikeli bir olgu çok azdır herhalde. Bunun sonucu ortaya çıkan yapılar da, eski çağların mistik tarikatlarının çağdaş biçimleri olmaktan öteye gidemediği gibi, sözde karşıtlık yaptığı kapitalizmin en sol ucu olmaktan da kurtulamıyorlar. Pratik tarzla genel doğrular arasındaki uçurumlar büyüdükçe de, ezberlenen klişelere sarılma da o denli artıyor.

Ancak ak ve kara görebilen bir zihniyetin sonucu olarak, yüzyıllarca sanki iki sınıf (işçiler ve burjuvalar) dünyanın tek gerçekliğiymiş gibi bir anlayışın körü körüne peşinden gidildi ve maalesef halen gidiliyor da.” (5 Temmuz 2002 Özgür Politika)

Düşünün ki, Özgür Politika’nın burjuvazinin ağızıyla, dogmatik sosyalistlikle, “hala sınıf mücadelesi anlayışını” savunmakla, körü körüne sınıf mücadelesi gerçeğinin peşinde gitmekle eleştirdiği bu açıklamayı yapanlar arasında DİSK, KESK, TMMOB, İHD gibi kurumlar da vardır. Kürt milliyetçiliği için bunların “solculuğu” bile artık tahammül edilemez, dogmatik, aşırı solculuk olarak görünmektedir. Nasıl ki, her türlü ideolojik karşı çıkış, her türlü eylem, oligarşi ve tüm Avrupalılar tarafından “AB’ye uyumu tehlikeye sokuyorsunuz” diye karşılanıyorsa, Kürt milliyetçiliği de öyle bakıyor.

Ama burada bir nokta var ki Kürt milliyetçiliğinin bu “eleştirisi”nin bile ne kadar “sahici” olduğunu tartışmaya açık hale getirmektedir. AB’li çözüm beklentileri dolayısıyla AB’ye övgüler yağdıran da, KADEK ve Kongra-Gel’in AB tarafından “terör örgütleri” listesine alınması üzerine AB’ye çok “radikal” eleştiriler yöneltmeye başlayan da Kürt milliyetçiliğidir⁽²⁾. Yukarıda da işaret ettiğimiz gibi, politika ve teori sığ ve günübirliktir. Bu ise, zaten teori olmaktan çıkarmakta, bu teori çerçevesinde gündeme getirilen politikaları daha baştan etkisizleştirmektedir.

Devrimcilerin tüm eleştiri ve uyarılarına, pratiğin önlerine çıkardığı açmazlara rağmen sömürgecilik teorisinden ve milliyetçilikten vazgeçmemenin sonucu, emperyalizme ve oligarşik düzene dönüş olmuştur. 15 yıllık gerilla savaşının ardından bir tercih yapılmıştır. Sosyalizm ile burjuva demokrasisi arasındaki gel-gitler, burjuva demokrasisinin, emperyalizmin dünya düzeninin tercihiyle sonuçlanmıştır. Kürt milliyetçiliği, ABD’ye, AB’ye karşı değildir. Dolayısıyla, NATO’ya, IMF’ye karşı değildir. Kürt milliyetçiliği bu tutumunu politik olarak çeşitli defalar ifade etse de, özellikle pratik içinde

Devrimcilerin tüm eleştiri ve uyarılarına, pratiğin önlerine çıkardığı açmazlara rağmen sömürgecilik teorisinden ve milliyetçilikten vazgeçmemenin sonucu, emperyalizme ve oligarşik düzene dönüş olmuştur. Bu noktada, NATO’ya, IMF’ye, ABD’ye karşı çıkmayan, bu temeldeki halk muhalefeti içinde yeralmayan bir hareketin Türkiye soluyla nerede, nasıl bir araya gelebileceği cevaplanması gereken bir sorudur.

bugüne kadar belli ölçülerde perdelemiştir. Haziran ayındaki NATO’ya karşı eylemler sürecinde artık böyle bir perdelemeye ihtiyaç duyulmadığı gösterilmiş oldu. Tabii bu noktada, NATO’ya, IMF’ye, ABD’ye karşı çıkmayan, bu temeldeki halk muhalefeti içinde yeralmayan bir hareketin Türkiye soluyla nerede, nasıl bir araya gelebileceği cevaplanması gereken bir sorudur.

Burjuvaziyle ittifaklar peşinde kaybedilen yıllar, elden çıkarılan mevziler, Genelkurmay üzerine yapılan yanlış hesaplar, emperyalizme bel bağlamalar, sonuçta buraya getirmiştir Kürt milliyetçi hareketini. Elini, kolunu, ama daha önemlisi beynini emperyalizme kaptırmış bir konumun sıkışıklığı yaşanmaktadır. Sıkışıklık o düzeydedir ki, Kürt milliyetçi hareketi içinde yıllarca eleştirilen Barzani övülüp, kendilerinin de Barzani çizgisini izlemesi gerektiği önerilebilmektedir. Doğrudur, Barzani çizgisi bugün -savunduklarıyla tutarlılık ve savunduklarını pratikleştirmek açısından- daha ileridedir. Barzani de işbirliğini savunuyor, Kongra-Gel de. Bu anlamda aradaki farklar silinmiştir, ya PKK da Barzanileşecek ya da farklı bir çıkış yolu arayacaklardır.

Elbette muhasebe yapmak, derinleşen bu açmazlardan devrimden yana çıkışlar bulmak için hala bir şans vardır. Gelinek noktada bu şans artık oldukça küçülmüştür, emperyalizmin hegemonyasına evet diyen, oligarşik düzen içinde yer almayı amaçlayan politika sorgulanmadıkça, böyle bir şans da olmaz. Kürt milliyetçi hareketi sık ve çabuk görüş değiştirebilen bir harekettir. Yarın, bugün savunulan görüşler için de “taktikti” denilebilir. Ama geriye dönüş o kadar da kolay olmaz. Pratikte ise, kaybedilenler yerine konulamaz.

Öcalan’ı ve Kürt milliyetçi hareketini şu anda savunduğu teoriler itibarıyla Marksizm-Leninizm cephesine yerleştirmek mümkün değildir. Bugün bunu tartışmıyoruz zaten. Bugünkü tartışma daha çok en genel anlamda bu düşünceler “halkın cephesinde” midir sorusudur. Öcalan’ın bütün bu teorileri “Kürt halkının özgürlüğü için geliştirdiğini” söylemesi, bu soruyu ortadan kaldırmıyor. Politikada tartışılan niyetler değildir. Politikanın kime,

neye hizmet ettiğidir. Burjuva demokrasisi savunuluyorsa, iktidarı almak hedeflenmemelidir deniliyorsa, kapitalizm mutlak görülüyorsa, bunun **burjuvaziye** hizmet edeceği Marksist-Leninistler açısından açıktır.

Öte yandan, ideolojik olarak burjuvazi cephesine kayış içinde olmakla birlikte, düzenle halen varolan çelişkileri ve demokratik talepleri, Kürt milliyetçi hareketini halkın saflarında tutmaktadır. Bu ikili durumun ne kadar süreceği ve ne yönde bir seyir izleyeceğini bugünden kesin olarak söylemek mümkün değildir. Fakat milliyetçiliğin ve emperyalist düzen tercihinin bir hareketi nerelere savurabileceğinin örneği de Barzani-Talabani nezdinde çok somuttur. Irak işgalinin ilk dönemlerinde, Barzani-Talabani milliyetçiliğinin **Amerikan işbirlikçiliği** yoğun olarak tartışılırken, devrimciler ülkemizdeki Kürt milliyetçi harekete şu soruyu sordular: “*Böyle bir Amerikan müdahalesi Türkiye’ye yapıldığında ne yapacaksınız?*” Bu soruya doğrudan bir cevap verilmemiştir. En azından Barzani ve Talabani gibi yapmayız denilmemiştir. Tersine, ABD sopasıyla oligarşiyi tehdit açıklamalarıyla Amerikan müdahalesine yeşil ışık yakılmış, Barzani-Talabani işbirlikçiliği de meşrulaştırılmaya çalışılmıştır.

Bunun gösterdiği şudur; mevcut politikalar değişmediğinde çok daha vahim ayrışmalar, saflaşmalar yaşanabilir. NATO’ya karşı eylemlere katılmayan Kürt milliyetçi hareketi, bu “çekilişini” nereye kadar sürdürecektir? Bu geriye çekiliş durdurulmadığında, düzen içileşme sürer ve öyle bir nokta gelir ki Kürt milliyetçiliği halkın karşısında da yer alabilir... Sınıflar mücadelesinde bunun olmayacağına dair hiç bir güvence yoktur. Kürt milliyetçilerine bugün söylenecek tek şey, gidişatın vahimliğini görüp, en azından demokratik, anti-emperyalist bir noktada durmaya çalışmaları olacaktır.

Kürt milliyetçi hareketindeki bu gelişmeler, halk hareketi açısından geçici bir zayıflamaya da yolaçmıştır. 15 yıllık silahlı savaşı boyunca, Kürt milliyetçi hareketinin, halk hareketine konjonktürel olarak kazandırdığı şeyler de olmuştur; en genel anlamda halkın mücadelesini genişletmiştir. Bugün ise, kaybettirdikleri kazandırdıklarından daha büyük olmaktadır. Dün pratik olarak silahlı mücadelenin mümkün ve başarılı olabileceğinin bir kanıtı olan PKK, bugün neredeyse düzene karşı mücadelenin gereksizliğinin teorisini yapan hareket durumuna gelmiştir. Bunun vereceği zararları asgariye indirmenin yollarından biri, Kürt milliyetçi hareketin teorilerinin sol üzerindeki etkilerini sınırlandıracak bir ideolojik mücadele sürdürmektir. Kuşkusuz bu ideolojik mücadele sürdürülecektir; ama öte yandan devrimcilerin esas gayreti, gerek Batı’ya göçetmiş gerekse de halen Kuzey Kürdis-

tan’daki Kürt halkı içinde devrimci düşünceleri yaygınlaştırmaya, devrimci hareketi bu kesimler içinde örgütlemeye yönelmek durumundadır. Çünkü, soruna bir başka açıdan bakıldığında görülür ki, Kürt milliyetçi hareketinin geldiği nokta, aynı zamanda ulusal sorunda devrimci çözüm düşüncesinin haklılığının da kanıtlanmasıdır. Kürt milliyetçi hareketinin mevcut durumu, milliyetçiliğin açmazlarını iyice su yüzüne çıkarmış, Türk ve Kürt halklarının birlikte mücadelesi ve örgütlenmesi olmaksızın, devrimi hedeflemeksizin bir kurtuluş olamayacağını kendi pratikleri içinde kanıtlamıştır. Görevimiz, ne Kürt halkının, ne tüm Türkiye halklarının PKK’nın geldiği nokta nedeniyle umutsuzluğa kapılmasına izin vermeden, doğru devrimci politikayı, Kürt halkının her kesimi içinde devrimci örgütlenmelere dönüştürmektir. Hiç bir ülkede ulusal sorun düzen içinde veya emperyalizmin himayesiyle çözülemez. Emperyalizme karşı olmayan, sosyal kurtuluşu hedeflemeyen hiç bir milliyetçi hareket de bu sorunu çözemez. Sorunun çözümü tektir; çözüm, birlikte örgütlenen, birlikte savaşan halkların anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimidir. Halkların yüzyıldır sürdürdüğü ulusal-sosyal kurtuluş savaşları pratiğinin bir sonucu olan bu gerçek, ülkemiz pratiğinde de bir kez daha açıkça görülmüştür.

- son-

(1) Bugün bu noktada çarpıcı bir gelişmeyle daha karşı karşıyayız. Oligarşi Kongra-Gel’in ateşkese son verme kararına karşı Kürdistan’ın çeşitli şehirlerinde gösteriler örgütleniyor. Emniyet Müdürü Gaffar Okan için kitleleri sokağa çağıran, ‘terörü kınama’ açıklamaları yapan, kendisi dışındaki her şeyi provokasyon, terör diye adlandıran Kürt milliyetçiliği, oligarşiyi bizzat Kürt milliyetçiliğinin örgütlü olduğu yerlerde terör karşıtı kampanya çağrısı yapma cesareti vermiş, kitleleri de bu demagojiye açık hale getirmiştir.

(2) Ama bu eleştirileri yaparken bile, ABD’nin ve AB’nin KONGRA-GEL’i terörist saymasının nedenini hala ‘*kendini iyi tanıtamama*’ olarak gören değerlendirmeler yapılıyor. Bu hafif bir değerlendirmedir. Diplomasiyi, sınıflar mücadelesinin kendisi saymaktır. Diplomasi, siyasetin biçimlerinden yalnızca biridir. Evrimci gelişme, demokratik yol tesbitleri doğal olarak ‘diplomasiye’ büyük bir önem atfedilmesine neden olmuştur. Fakat Kürt milliyetçiliği hala görmek istemese de karşılarındaki burjuva politikacılar, diplomasi yapmıyor, düpedüz sınıfsal çıkarlarıyla hareket ediyorlar.

“POLİTEKNİK ŞEHİTLERİ YAŞIYOR! MÜCADELE SÜRÜYOR!”

Yunanistan'da 17 Kasım 1973'de Albaylar Cuntası'na karşı Politeknik Üniversitesi'nde gerçekleştirilen büyük direnişin yıldönümünde, 17 Kasım 2004'te Atina, Selanik ve Girit başta olmak üzere bir çok il ve ilçede faşizmi lanetleyen eylemler düzenlendi. Onbinlerce insan Politeknik direnişinin coşkusuyla, meydanları doldurdular.

14 Kasım akşamı başlayan anma etkinliklerine katılan Cepheliler açtıkları standlar ve dağıttıkları binlerce bildiriyle Türkiye'de süren mücadeleyi anlattılar. Etkinlikler kapsamında çeşitli konuların tartışıldığı panellerden biri de Türkiyeli devrimci Sinan Bozkurt'un Almanya'ya iade edilmek istenmesiyle ilgiliydi.

Eylemlerin son günü ise Sinan Bozkurt'un telefon yoluyla yaptığı konuşma tüm Politeknik alanına yerleştirilmiş megafonlardan yayınlandı. Politeknik direnişini selamlayan S.Bozkurt, Türkiye'li bir devrimci olarak emperyalizme ve faşizme karşı mücadele ettiği için tutsak edildiğini ve iade kararını protesto etmek için açlık grevine başladığını duyurdu. Bozkurt konuşmasını "Politeknik Yaşıyor! Mücadele Sürüyor!" sloganlarıyla bitirdi. Hemen ardından binlerce insanın katılımıyla "Sinan Bozkurt'a Özgürlük!", "Dayanışma Halkların Silahıdır! Kahrolsun Emperyalizm!" sloganları atıldı.

Felluce Katliamına Protestolar

16 Kasım'da Viyana şehir merkezinde Felluce'de devam eden katliamı protesto etmek amacıyla bir gösteri düzenlendi.

Çok sayıda Irak ve Filistin bayrağının taşındığı eylemde Cepheliler "Yaşasın Felluce Direnişi", "Irak Halkı Ulusal Onurunu Koruyor" yazılı dövizler taşıdılar. Eylemi destekleyen örgütlerden Anti-Emperyalist Koordinasyon, Siyah Kadınlar, Filistinli Toplum, İşçi Görüşü ve DHKC Enternasyonal temsilcisi birer konuşma yaparak, Felluce'deki vahşete karşı susmayalım çağrısında bulundular.

20 Kasım'da Almanya'nın Duisburg şehrinde, ABD'nin Felluce'ye yönelik operasyonuna karşı bir eylem düzenlendi.

HÖC-Duisburg dışında Initiativ E.V., KPD, ATIF ve HDR'nin de katıldığı gösteride, işgal güçlerinin Felluce katliamı protesto edildi.

ULUSLARARASI TECRİTLE MÜCADELE SEMPOZYUMU ve TECRİTE KARŞI ENTERNASYONAL MİTING

19-22 Aralık 2000'de ülkemizde gerçekleştirilen hapishaneler katliamının dördüncü yıldönümünde, yurtdışında bir çok etkinlik yapılacak. **Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu** tarafından düzenlenen etkinlikler kapsamında üç gün sürecek bir sempozyum ve bir miting de yeralıyor.

Birincisi Hollanda'da, ikincisi İtalya'da düzenlenen ve artık gelenekselleşen Uluslararası Tecritle Mücadele Sempozyumu bu yıl 15-17 Aralık günlerinde Berlin'de yapılacak. 17 Aralık'ta ise Berlin'de dünya çapında tecrite son verilmesi talebiyle bir miting düzenlenecek.

TAYAD Komite tarafından mitingle ilgili yayınlanan bildiride şöyle denildi: "Karşı karşıya olduğumuz uluslararası saldırıları boşa çıkarmak için, haklar ve özgürlükler mücadelesinden yana olan herkesi biraraya gelmeye ve ortak bir tavır sergilemeye çağırıyoruz. Enternasyonal dayanışma yükseltilmelidir."

Sempozyum, miting ve diğer etkinlikler hakkında bilgi almak için aşağıdaki telefon numarası ve email adresine başvurulabilir:

00.32.2.230.08.66

isolation@post.com

Kâr İçin Halkı Zehirliyorlar

Malatya'da Organize Sanayi Bölgesinde bulunan 300'e yakın fabrika, bulundukları bölgeye zehir saçıyor.

Organize Sanayi Bölgesindeki fabrikalardan çıkan zehirli sular ŞAHNAHAN, DİLEK, HATUNSU-YU VE BATTALGAZİ bölgelerinden akmaktadır. Bu zehirli suların geçtiği bütün bölgelerde çocuklar hasta olmakta, köylülerin tek geçim kaynağı olan meyve, sebze bahçeleri suyun yaydığı asitlerden dolayı çürümektedir.

Görüştüğümüz Şahnahan köylüleri, en son konuyu savcılığa götürdüklerini, savcının ise fabrikalarda çok insanın çalıştırıldığını ve önemli olanın da bu olduğunu söylediğini aktardılar. Yani savcıya göre insanlar işsiz ve çalışacak bir yerler bulmuşlar ise buna şükretmeliler, binlerce yoksul zehirli sularla yavaş yavaş ölebilir, çocukları sakat doğabilir, tüm tarlalar, bahçeler kuruyabilir... yeter ki tekellerin kasaları dolsun. Bu mantık bir savcının değil düzenin mantığıdır.

Bu zihniyet insan sağlığını hiçe saymaktadır. Tayyip Erdoğan aynı bölgede arıtma tesisleri yine olmayacak yeni fabrikaların temelini atmaktadır. Kısacası çevredeki bütün insanların hayatı ve dere yatağındaki tüm bitkiler tehlikededir. Eğer bunun önüne geçilmezse daha büyük sorunlar doğacaktır.

Yugoslavya... Gürcistan... şimdi de Ukrayna STK Destekli Emperyalist Darbecilik

Eski Sovyet Cumhuriyetlerinden Ukrayna'da yapılan devlet başkanlığı seçimlerinin ardından, daha önce Yugoslavya'da, Gürcistan'da tanık olduğumuz bir senaryonun tekrarı için emperyalistler harekete geçtiler.

22 Kasım günü açıklanan seçim sonuçlarına göre; mevcut yönetimin adayı olan Viktor **Yanukoviç** oyların yüzde 49.3'ünü, ABD ve Avrupa'nın desteklediği Viktor **Yuşçenko** ise yüzde 46.7'sini aldı. "Hile yapıldığını" açıklayan "muhalefet" lideri **Yuşçenko**, taraftarlarını sokağa çağırarak parlamento önünde topladı. Kendi kendini devlet başkanı ilan eden **Yuşçenko**'ya ilk destek, Avrupa'nın ülkelere müdahalelerinde araç olarak kullandığı AGİT'ten geldi. AGİT seçimden kaygı duyduklarını bildirdi. Aynı anda, demokrasi ve hukuk anlayışını artık tüm dünyanın tanıdığı ABD, "ilişkimizi keseriz" tehditlerinin ardından "seçimi tanımadıklarını" ilan etti. Avrupa Birliği de boş durmadı. Almanya, Fransa, İngiltere ve Hollanda da seçimler hakkında "şüpheleri olduğunu" açıkladılar. Emperyalizmin demokrasisi bu: "**benim adayımı seçmezsen tanımıyorum**"!

Yanukoviç'i destekleyen Rusya devlet başkanı Vladimir Putin, seçimin sonuçları resmileşmeden yapılan bu açıklamaların Ukrayna'nın içişlerine pervasız bir müdahale olduğunu açıkladı ve AGİT gözlemcilerini böylesi emellere alet olduklarında uluslararası prestijini ve varlık hedefini yitireceği şeklinde uyardı.

Muhalefet seçim sonuçlarını üst mahkemeye götürürken, ABD-AB blokunun harekete geçirdiği yüzbinden fazla insan halen Bağımsızlık Meydanı'ndaydı. İroniktir, bu adı taşıyan meydana batının sömürgesi olmak için bekliyor insanlar!

Kim, Neyi Savunuyor?

Yukarıda özetlediğimiz tablo, seçimin gerçekte ABD-AB cephesi ile Rusya arasındaki bir hegemonya savaşının yansıması olduğunu açık olarak göstermektedir. Ki, adaylar da, seçim öncesi yaptıkları konuşmalar ve vaatlerle safalarını açıkça ifade etmişlerdir. ABD'de öğrenim gören ve eşi de Amerikalı olan **Yuşçenko**, Ukrayna'yı NATO'ya ve AB'ye üye yapmayı savunuyor. Mevcut devlet başkanı **Kuşma**'nın

halefi olan **Yanukoviç** ise Rusya'nın bölge hakimiyeti ekseninde politikaların savunucusu. Yani hiçbir adayın bağımsızlık, ilerici bir iktidar gibi bir hedefi yok.

Halklar bir kez daha emperyalistler arası çatışmada, bölgenin zenginliklerine el koyma savaşında kullanılıyorlar. Rusya bölgede yeniden hakimiyet kurmak isterken, ABD Rusya'yı kuşatma hamlesine Ukrayna'yı da katmak istiyor. Somut isteklerinden biri, ülkede askeri üs kurmak. Bu üslerin ardından nasıl bir ülke yaratıldığını ülkemizden çok iyi biliyoruz. Avrupa da, siyasi, ekonomik olarak, AB'ye alarak bölgede varolmak ve 48 milyonluk ülkenin zengin kaynakları, pazarını sömürü ağına katmak istiyor. Yani çatışma ve sözde seçim halkların iradesi kullanılan, bölgeyi kimin yağmalayacağını seçimidir. Kitle hareketi bunun manipüle edilmesinin aracıdır.

Yine Soros, Yine STK'lar...

İlk örnek Yugoslavya'da yaşandı. Spekülatör Soros'un finanse ettiği, ABD'nin besleyip eğittiği Sivil Toplum Kuruluşu adındaki karşı-devrimci örgütlenmelerce harekete geçirilen kitle, emperyalistlerin desteğiyle başkanlık sarayını kuşattı. Karşı-devrimin adına "kadife devrim" denildi. Sonrası biliniyor. STK destekli darbe ile iktidara getirilenler, **Miloseviç**'le birlikte onurlarını da satarak onu Avrupa'ya teslim ettiler. Yugoslavya karşı-devriminde temel rolü oynayan '**Otpor**' adlı, sözde öğrencilerin oluşturduğu STK idi.

'Otpor'un ondan sonraki görevi eski Sovyet Cumhuriyetlerinde örgütlenme yapmak oldu. Gürcistan'da "Demokrasi için mücadele" seminerleri verdiler. Gürcü gençler arasında "yeter" anlamına gelen "**Kmara**" adlı bir örgüt kurdular. Kasım 2003'te Gürcistan'da **Şevardnadze** iktidarını deviren gösteriler bu grup tarafından yönlendirildi. 'Otpor' şimdi Ukrayna'da. Bu kez, **PORA** isimli bir örgütlenme oluşturmuşlardı. Her şey "masum ingilizce kursları" ile başladı. Onlarca insan ABD ve Avrupa'ya eğitime gönderildi. Bu gösterileri yönlendiren de Pora. Meşhur STK'lar ne işe yarıyor görüyor musunuz? Bu arada, Polonya'daki karşı-devrimin önemli isimlerinden **Valesa**'nın da Amerikancı muhalefete destek için ülkede bulunduğunu hatırlatalım.

STK destekli darbeciliğin son örneğinde bekleyiş sürüyor. Kesin olan şu ki, halklar bu yönetimler altında emperyalistlerin oyuncağı olmanın kurtulamaz ve Sovyetler döneminin ne refahını, ne özgürlüklerini yaşayamazlar.

NKP(M)'den Devrimle Dayanışma Çağrısı

Devrim kazanacak!

Nepal'de iktidara yürüyen NKP(M)'nin, tutsak bulunan Siyasi Büro üyesi Chandra Prakash Gajurel imzasıyla yayınlanan bir açıklama ile, halk savaşının son aşamasındaki savaşın, "son zafer için şehirlerde sürmekte" olduğu belirtildi.

Emperyalist güçlerin Nepal Monarşisini büyük silah yardımı ile kurtarmaya çalıştığı belirtilen açıklamada, bunun tam bir soykırımın önünün açılması olduğu vurgulandı.

"Partimiz her zaman kan dökülmesini durdurmak için barışçıl görüşmeler yolunu geliştirmeye çalışmaktadır. Fakat Nepal halkının desteğini ve güvenini tamamen kaybeden rejim her zaman olduğu gibi hakim ekonomik, sosyal ve politik sorunların askeri çözümünden yanadır ve imha savaşını sürdürmeyi istemektedir." denilen açıklamada, büyük güçlerin tüm bu gerçeklere karşın, sallantıdaki rejime aşırı miktarlarda her türlü askeri "yardımı" sağlayarak ortalığı karıştırmak, istediği belirtildi.

Askeri yardımın, jenoside hız vererek binlerce Nepalli ezilen kitlenin öldürülmesi için olduğunun altını çizen Gajurel, dünya halklarını, askeri "yardıma" hayır seslerini yükseltmeye çağırdı.

NKP(M) açıklamasında, Nepal'deki Halkın Devriminin bilimsel temellere dayanan, milyonlarca Nepalli tarafından desteklenen, Halk Kurtuluş Ordusu tarafından korunan ve dünya çapında ezilen halkların desteğine sahip olan bir devrim olduğu ve basit bir "terörizm" meselesi gibi gösterilmesinin büyük yanılgı olduğu belirtilmekte. Nepalli devrimcilerin ezilen halklara, devrimcilere yönelik çağrılarında ise şu ifadeler yer almakta:

"Dünya halklarının, başarıldığında dünyada büyük bir olay olacak olan, 21. yüzyılın ilk başarılı devrimi olacak olan Nepal devrimi ile dayanışmasını ifade etmesinin tam zamanıdır. Bu amaçla dünya halklarının birlik ve dayanışmasını kurmak en önemli görevdir. Dünyadaki tüm devrimci güçlerden, adalet sevenlerden ve savaşan halklarından, tarihi Nepal halk devrimine, onun şanlı zaferinde muazzam bir katkı yapabilecek olan yardım ve desteklerini ortaya çıkarmaları için kutsal bir çağrı ve ricada bulunuyorum.

Devrim kazanacak. Halk yenilmez. Gelecek aydınlıktır!"

ABD'den Faşist Uribe'ye Destek

Kolombiya - ABD, Kolombiya'da gerilla savaşının gelişmesi karşısında işbirlikçi Kolombiya rejimine daha fazla mali, askeri yardım verme kararı aldı. Devrimi engellemek için milyarlarca dolar akıtan, askeri uzmanlarını ülkeye gönderen ABD, "Kolombiya Devlet Başkanı Alvaro Uribe'ye desteklerinin süreceğini" duyurdu.

Emperyalistler her yerde halkların mücadeleleri karşısında gerici, baskıcı rejimlere daha fazla tutunmaya, zorla ayakta tutmaya çalışıyorlar. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar, silahlanan halkı yene-meyecekler. Kolombiya devrimi zafere ulaşacak.

APEC Forumu'nda Bush'a Protesto

Şili -Santiago'da, 19-20 Kasım günlerinde yapılan Asya-Pasifik Ekonomik İşbirliği Forumu (APEC)'na giden Bush, 100 bin kişi tarafın-

dan protestolarla karşılandı. Polisin panzerli, gaz bombalı saldırısına maruz kalan göstericilerden 600'den fazlası gözaltına alınırken, Şili halkı, taş, sopa ve molotoflarla karşı koydu ve Amerikan bayrakları yaktı.

SAO Protesto Edildi

ABD -Onyıllarca Latin Amerika ülkelerinde darbeler gerçekleştiren, ülkelerini kanla yöneten ve halklara büyük acılar yaşatan diktatörlere darbe ve işkence eğitimleri verilen, Amerikalılar Okulu (SOA) 20 bin kişi tarafından protesto edildi. Deşifre olmasının ardından ismi "Güvenlik İşbirliği için Batı Yanküre Enstitüsü" olarak değiştirilmişti.

Grevi Kıramadılar

Filipinler - Şeker işçileri ve tarlada çalışan köylülerin grevini kırma amaçlı olarak, 16 Kasım günü bir katliam gerçekleştirilmiş ve 14 kişi hayatı kaybetmiş, yüz-lercesi yaralanmıştı. Katliam grevi kıramadı. Ücretlerinin artırılmasını, çalışma koşullarının düzeltilmesini isteyen emekçiler direnişlerini sürdürürken, katliam saldırısından kaybolan bir çok kişiden halen haber alınamadığı belirtildi.

İşçi eylem yaptı

Güney Kore - Emekçiler, daha iyi çalışma koşulları sağlanması talebiyle 21 Kasım günü gösteri düzenledi. 10 binin üzerinde işçinin katılımıyla düzenlenen protesto gösterisinde geçici işçiliğe de karşı çıktı.

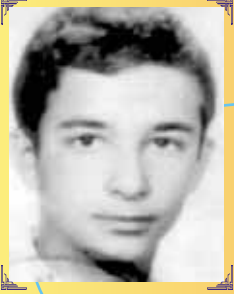
kahramanlar Ölmez

27 Kasım - 3 Aralık Şehitlerimiz

Abdülkadir ADANUR
Aralık 1977

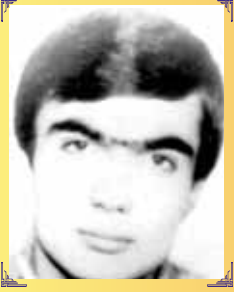
İDMMA Yıldız'da gece bölümü öğrencisiyken faşistler tarafından bıçaklanarak katledildi. Anti-faşist mücadelede üzerine düşen her türlü görevi yerine getiren bir devrimciydi.

Kubilay YEŞİLKAYA
Enver ER
28 Kasım 1979

İstanbul Hasköy'de, faşist saldırılara karşı nöbet tutarken, kurulan bir p u - s u - d a

katledildiler. Kubilay ve Enver, mahalli birim örgütlenmesi içinde yer alan iki genç devrimciydi.

Mehmet MART
Aralık 1979

ÇINARI YIKMAK İÇİN BALTAYI KÖKÜNE VURURLAR

Çınarı yıkmak için
baltayı köküne vururlar.
evi yıkmak için
sokaklar kundağı temele.
Kartal uçmaz olur
kanadı kırılınca.
düşünebilir miyiz
başımız vurulunca?

Onlar köküdür memleketin,
dallara yürüyen su
bu kökte saklıdır.
Onlar umudun temeli,
onlar kanadı hürriyetin,
halkın aklıdır.

Kaç kere kaç yerde baltalandı kök
yürümez oldu su
dallar kurudu.
Kırıldı kanat
öldürdüler aklı;
Ve sonra yolladılar insanları salhaneye.
Çünkü böyledir
asrımızın gerçeklerinden biri.

(Nazım Hikmet)

Erhan YILMAZ (Kenan)
Mehmet YILDIRIM (Necati)

30 Kasım 1998

29 Kasım akşamı Denizli bölgesindeki Göl-geli Dağları eteklerindeki Balkıca Köyü'nde kuşatıldılar. 20 saat boyunca direndiler. Onları teslim alamayan oligarşi, en son girdikleri köy evi-ni havan toplarıyla, roketlerle yakıp yıkarak iki savaştının yakılmış cesetlerini teslim alabildi.

Erhan YILMAZ, 1976'da Diyarbakır Bismil İlçesi'nde doğdu. Çocukluğundan itibaren yaşadığı yoksulluk ve haksızlıklar, lise yıllarında onu devrimci düşüncelere götürdü. 1993'te Balıkesir'de üniversiteye başladığında artık bir Devrimci Solcu'ydu. Hızla gelişti. Gençlik çalışmaları yanısıra Balıkesir, Bandırma, Susurluk sorumluluklarını üstlendi.

3,5 yıllık bir tutsaklık dönemi oldu. Tutsaklığı bittiğinde her alanda görev yapmaya hazır. Parti onu Ege Kır Gerilla Birliği'nin Komutanlığı'na atadı.

Mehmet YILDIRIM : 1964'de Kars'ın Kağızman İlçesi Oluklu Köyü'nde doğdu. İlkokuldan sonra öğrenimine devam edemedi. İşçilik yaşamında sömürü ve adaletsizliklerin en çarpıcı biçimlerini yaşadı. 1993'te devrimcilerle tanıştı. İstanbul Alibeyköy'de Devrimci Sol sempatisi olarak faaliyet sürdürdü. Çeşitli görevlerini yerine getirirken tutsak düştü. Tutsaklık koşullarında kendini yetiştirdi. Özgürlüğüne kavuştuğunda "partimin emrindeyim" diyordu. 1995'de Karadeniz Kır Birliği'ne savaşçı olarak katıldı. Burada savaşırken donma tehlikesi geçirdi ve tedavisi için şehire alındı. Sağlığına kavuştuğunda, yeniden savaş alanına gitmek için emir bekliyordu. Ege Kır Birliği Komutan Yardımcılığı'na atandı.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Zeliha ERTÜRK (DHKP-C)
30 Kasım 2002

Kartal Hapishanesi'nde 5. Ölüm Orucu Ekibi direnişçisi olarak 3 Haziran'da ölüm orucuna başladı, 6 ay boyunca açlığa, zulme karşı direnişin bayrağını taşıyarak ölümsüzleşti.

Zeliha Ertürk, 1978 İstanbul doğumludur. Aslen Sivas-Zara'lıdır. Yoksul bir ailenin çocuğu olarak ilkokuldan sonrasını okuyamadı. Çocukluğu, gençliği, çalışarak geçti. Devrimcileri ve faşizmi Gazi ayaklanmasında tanıdı. 17 yaşındaydı o zaman. Daha sonra Cephelileri arayıp buldu. Mahalle çalışmalarına katıldı. 1996 ölüm orucu döneminde gözaltında işkencelerden geçirilip tutuklandı. Eskişehir Hücre Tipi Ha8pishanesi'ne götürüldü. 2000'de yeniden F tipleri ve direniş tartışılırken Ölüm orucuna gönüllülük yazısında şöyle diyordu: "Ben 96 Ölüm Orucu'nun ilk başladığı zamanlarda dışarıdaydım... hep benim aklımda Berdan'ın görüntüleri yer etti. Şimdi sıra bizde. Biz de 12'ler gibi bedenlerimizi siper edeceğiz."

Feridun Yücel BATU (DHKP-C)
1 Aralık 2002

Feridun Yücel, Eylül 1969 Muş doğumludur. Aslen Antalya-Finike'lidir.

1990'da, Uludağ Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde öğrenciyken DEV-GENÇ'lilerle tanıştı. 1991'de bulunduğu fakültenin UL-DER temsilcisi oldu. TÖDEF toplantılarına katıldı. 1994'te okuldan atıldı. Mücadelesini farklı alanlarda sürdürdü.

1994 Eylülü'nde tutuklandı. 19 Aralık katliam saldırısında Ümraniye'deydi. Tüm tutsaklarla birlikte direndi. Ardından Kandıra F tipine sevk edildi. 2001'de tahliye oldu, ancak kısa süre sonra tekrar tutuklandı ve Kırklar F Tipi'ne konuldu.

Aralık 2001'de örgütüyle ilişkisi kesilmiş olmasına rağmen, Kırklar F Tipinde tecrite karşı ölüm orucuna başladı ve şehit düştü. Direnişin şehitlerinden biri oldu.